

Завдання Героїв
Morgan Rice

Чарівне Кільце #1

ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ має всі інгредієнти для миттєвого успіху: змови, контрзмови, таємниці, доблесних лицарів та квітучі стосунки, переплетені з розбитими серцями, обманом та зрадою. Воно розважатиме вас годинами та задовольнить читачів будь-якого віку. Рекомендується для постійної бібліотеки усіх читачів фентезі. –Books and Movie Reviews, Роберто Маттос Бестселлер №1 з більш ніж 500 п'ятизіркових оглядів на Amazon!

З'явилася перша книга нової яскравої фентезійної серії від найкасовішого автора Морган Райс. ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ (КНИГА №1 У ЧАРІВНОМУ КІЛЬЦІ) обертається довкола епічної історії становлення одного особливого хлопця, 14-річного Торгріна з маленького села на околицях Королівства Кільця. Наймолодший з чотирьох братів, зненавиджений ними та нелюбимий своїм батьком, хлопець відчуває, що він не такий, як усі. Він мріє стати великим воїном, членом Королівського війська і захищати Кільце від навали створінь з іншого боку Каньйону. Коли він досягає призовного віку, батько забороняє йому долучитися до Королівського Легіону. Але заборона його не влаштовує: він іде сам, налаштований пробитися до Королівського Двору та бути сприйнятим серйозно. Але Двір Короля сповнений своїх власних родинних драм, боротьби за владу, амбіцій, ревності, насильства та зради. Король МакГіл має обрати наступника з-поміж своїх дітей, а старовинний Меч Династії, джерело усієї влади, досі лежить неторканий, чекаючи на обраного. Тор прибуває в якості аутсайдера і б'ється за те, щоб бути прийнятим і долучитися до Королівського Легіону. Торгрін дізнається, що він має таємну силу, яку він не розуміє; що він має особливий дар і особливу долю. Всупереч усьому він закохується у доньку короля, їхні стосунки квітнуть, але скоро з'ясовується, що він нажив собі могутніх ворогів. Він намагається розібратися у своїй силі, і королівський чаклун бере його під своє крило і розповідає йому про його матір, яку він ніколи не знав, на далекій землі, за Каньйоном і навіть за землею Драконів. Перед тим як Тор стане воїном, він має пройти навчання. Але цього може не відбутися, оскільки він опиняється у центрі королівських змов та контрзмов, які можуть зруйнувати його любов та життя, а разом з ним і усе королівство. Через побудову досконалих світів та образів, книга ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ втілює епічну розповідь про друзів та коханців, про суперників та прихильників, лицарів та драконів, про інтриги та політичні махінації, про прийдешні часи і про розбиті серця, про обман, амбіції та зраду. Це розповідь про честь та відвагу, про долю, гідність та чари. Це фентезі, яке переносить нас у світ, який ми ніколи не забудемо і яке привабить читачів будь-якого віку та статі. Книга має 82,000 слів. ПРИМІТКА: У відповідь на прохання читачів, книга була професійно відредагована, і у цій версії виправлені усі друкарські та граматичні помилки. Книги №2–№17 з цієї серії зараз також доступні! Епічне розважальне фентезі. – Kirkus Reviews [Там є] початок чогось надзвичайного. San Francisco Book Review У цій насиченій подіями книзі.. Райс має добротний стиль, а її перша книга інтригує. Publishers Weekly Яскраве фентезі.. Лише початок того, що обіцяє бути визначною серією книг для молоді. Midwest Book Review

Морган Райс

Завдання Героїв (Книга №1 У Чарівному Кільці)

Про Морган Райс

Морган Райс – найкасовіший автор “ЩОДЕННИКІВ ВАМПІРА”, серії книг для молоді, що наразі складається з одинадцяти книг; серії бестселлерів “ТРИЛОГІЯ ВИЖИВАННЯ”, постапокаліптичного трилера, який наразі складається з двох книг та найпопулярнішої фентезійної серії “ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ”, що на даний час складається з тринадцяти книг.

Книги Морган Райс доступні у аудіо-форматі та друкованому вигляді. Її книги перекладені на німецьку, французьку, італійську, іспанську, португальську, японську, китайську, шведську, голландську, турецьку, угорську, чеську та словацьку мови (та перекладаються на інші мови).

ПЕРЕТВОРЕНИЙ (Перша книга у “Щоденниках вампіра”), АРЕНА ОДИН (перша книга “Трилогії виживання”) та ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ (перша книга “Чарівного кільця”) доступні для безкоштовного завантаження!

Морган рада чути своїх читачів, і ви завжди можете зайти на www.morganricebooks.com (<http://www.morganricebooks.com/>), аби приєднатися до email-розсилки, отримати безкоштовну книгу, подарунки, завантажити безкоштовний додаток, прочитати останні новини, приєднатися у Facebook і Twitter та залишатися на зв'язку!

Вибрані відгуки

“Яскраве фентезі, що вплітає елементи таємничості та інтриг у свою сюжетну лінію. “Завдання героїв” – це книга про відвагу та про усвідомлення свого життєвого призначення, що веде до зростання, зрілості та досконалості.... Для тих, хто шукає змістовних фентезійних пригод, героїв, механізмів та дії, книга приготувала енергійний коктейль подій, які розкривають еволюцію Тора від мрійливої дитини до молодого чоловіка, який зустрічає на своєму шляху неймовірні перепони.... Лише початок того, що обіцяє бути визначною серією книг для молоді”.

Midwest Book Review (Д. Донован, оглядач е-книг)

“ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ має всі інгредієнти для миттєвого успіху: змови, контрзмови, таємниці, доблесних лицарів та квітучі стосунки, переплетені з розбитими серцями, обманом та зрадою. Воно розважатиме вас годинами та задовольнить читачів будь-якого віку. Рекомендується для постійної бібліотеки усіх читачів фентезі”.

--Books and Movie Reviews, Роберто Маттос

“Чудове розважальне фентезі Райс [ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ] має класичні риси жанру – сильний настрій, натхненний стародавньою Шотландією та її історією, та гарне відчуття придворних інтриг”.

—Kirkus Reviews

“Мені сподобалось, як Морган Райс побудувала образ Тора та світ довкола нього. Пейзажі та створіння у книзі описані просто чудово... Мені сподобався [сюжет]. Він був короткий та приємний.... У книзі присутня правильна кількість другорядних персонажів, так що я не заплуталась. Там були і пригоди, і хвилюючі моменти, але події розвивались не надто гротескно. Книжка буде ідеальною для підлітків... Там є початок чогось надзвичайного...”

--San Francisco Book Review

“У цій насиченій подіями книзі, яка є першою у надзвичайній серії “Чарівне кільце” (яка наразі складається з 14 книг), Райс знайомить читачів з 14-річним Торгріном, “Тором” МакЛеодом, який мріє долучитися до Срібного легіону, лицарської еліти на службі короля.... Райс має добротний стиль, а її перша книга інтригує”.

--Publishers Weekly

“[ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ] читається легко та швидко. Кінці розділів написані так, що вам хочеться прочитати, що ж буде далі. У книзі зустрічаються помилки, а деякі імена переплутані, але це не відволікає від розповіді. Закінчення книги пробудило в мене бажання негайно отримати наступну, що я і зробила. Усі дев'ять книг із серії “Чарівне кільце” можна придбати у магазині Kindle, а “Завдання героїв” розповсюджується безкоштовно! Якщо ви підшукуєте щось легке та забавне на час відпустки, ця книга прекрасно з цим справиться”.

--FantasyOnline.net

Книги Морган Райс

ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ

ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ (Книга №1)

МАРШ КОРОЛІВ (Книга №2)

ДОЛЯ ДРАКОНІВ (Книга №3)

КРИК ЧЕСТІ (Книга №4)

ОБІТНИЦЯ СЛАВИ (Книга №5)

ЗАРЯД ДОБЛЕСТІ (Книга №6)

ОБРЯД МЕЧІВ (Книга №7)

ДАР ЗБРОЇ (Книга №8)

НЕБО ЗАКЛЯТЬ (Книга №9)

МОРЕ ЩИТІВ (Книга №10)

ЦАРСТВО СТАЛІ (Книга №11)

ЗЕМЛЯ ВОГНЮ (Книга №12)

ПРАВЛІННЯ КОРОЛЕВ (Книга №13)

ПРИСЯГА БРАТІВ (Книга №14)

ТРИЛОГІЯ ВИЖИВАННЯ

АРЕНА ОДИН (Книга №1)

АРЕНА ДВА (Книга №2)

ЩОДЕННИКИ ВАМПІРІВ

ПЕРЕТВОРЕНИЙ (Книга №1)

КОХАНИЙ (Книга №2)

ЗРАДЖЕНИЙ (Книга №3)

ПРИЗНАЧЕНИЙ (Книга №4)

БАЖАНИЙ (Книга №5)

ЗАРУЧЕНИЙ (Книга №6)

ОБІЦЯНИЙ (Книга №7)

ЗНАЙДЕНИЙ (Книга №8)

ВОСКРЕСЛИЙ (Книга №9)

ЖАДАНИЙ (Книга №10)

ПРИРЕЧЕНИЙ (Книга №11)

Copyright © 2012 by Morgan Rice

Усі права захищено. Крім випадків, дозволених Законом про авторське право 1976 року (Copyright Act of 1976), жодна частина цієї публікації не може бути відтворена, поширена або передана жодним чином та жодним способом, а також не може зберігатися у базі даних чи системі пошуку інформації без попереднього дозволу автора.

Ця електронна книга ліцензована лише для вашого особистого задоволення. Ця е-книга не може бути продана чи передана іншим людям. Якщо ви бажаєте поділитися цією книгою з іншою особою, будь ласка, купіть додатковий примірник для кожного отримувача. Якщо ви читаете цю книгу та не купували її або її не було куплено виключно для вашого користування, будь ласка, поверніть її та купіть ваш власний примірник. Дякуємо за повагу до важкої праці цього автора.

Це художній твір. Імена, персонажі, підприємства, організації, місця, події та пригоди є продуктом уяви автора або використовуються вигадано. Будь-яка схожість з реальними людьми, живими чи мертвими, є абсолютно випадковою.

Jacket image Copyright RazoomGame, використовується по ліцензії Shutterstock.com.

“Непросто жити голові, яка носить корону”.

— Вільям Шекспір
“Генрі IV”, частина II

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Хлопець стояв на найвищому пагорбі нижньої країни у Західному Королівстві Кільця, дивлячись на північ, споглядаючи схід сонця. Перед ним чередою долин та вершин розкинулися розлогі зелені пагорби, подібні до верблюжих горбів. Яскраві помаранчеві промені першого сонця затримувалися та виблискували у ранковому тумані, надаючи світлу магії, яка відповідала настрою хлопця. Він рідко вставав так рано або заходив так далеко від дому та ніколи не піднімався так високо, знаючи, що це викличе гнів його батька. Але цього дня він не думав про це. Цього дня він знехтував мільйонами правил та обов'язків, які гнітили його усі чотирнадцять років життя. Цей день був іншим. У цей день до нього прийшла доля.

Хлопець, який був Торґріном Західного Королівства Південної провінції клану МакЛеод, відомий серед своїх друзів просто як Тор, був найменшим та найменш улюбленим серед чотирьох братів. Тор не спав усю ніч у передчутті цього дня. Він крутився туди і сюди, очікуючи коли зійде сонце. Такий день трапляється раз на декілька років, і якби він змарнував його, він би застряг у цьому селі, приречений пасти батькову отару до кінця своїх днів. Він не міг цього допустити.

День призову. Це був єдиний день, коли Королівська Армія їздила по провінціях та відбирала добровольців для Королівського Легіону. Скільки він себе пам'ятав, Тор завжди мріяв про це. Для нього життя означало одну річ: долучитися до Срібла, елітного Королівського підрозділу лицарів, спорядженого у найкращі обладунки та забезпеченого кращою зброєю. Але для того, щоб зробити це, спочатку потрібно було потрапити до Легіону, який приймав юнаків від чотирнадцяти до дев'ятнадцяти років. І якщо ти не був шляхетного роду або сином видатного воїна, в тебе не було іншого шляху увійти в Легіон.

День Призову був тим єдиним винятком, тією рідкісною подією, що траплялась раз на декілька років, коли люди короля прочісували його землі у пошуках нових рекрутів. Усі знали, що буде обрано мало простолюдинів і ще менше насправді потраплять до Легіону.

Тор пильно вдивлявся у горизонт, намагаючись побачити будь-які ознаки руху. Він знав, що Срібло поїде цією, єдиною дорогою до його села, і він хотів бути першим, хто зустрине їх. Довкола нього юрбилася отара овець, яка дратувала його своїм хоровим меканням. Він був змушений відігнати її нижче по схилу, де пасовище було соковитішим. Тор намагався заглушити звук та запах. Він мав сконцентруватися.

Єдине, що допомагало йому витримати ці роки випасання отари, прислужування батьку та старшим братам, коли про нього турбувалися найменше, а питали найбільше, це була ідея, що одного дня він покине це місце. Одного дня, коли приїде Срібло, він здивує усіх, хто недооцінював його та буде обраний. Одним помахом він зійде на їхню карету та скаже “до побачення” усьому цьому.

Торів батько, звісно, ніколи серйозно не розглядав його як кандидата до Легіону – фактично, він ніколи не розглядав його як кандидата будь-куди. Замість цього він присвятив свою любов та увагу трьом старшим братам Тора. Найстаршому було дев'ятнадцять, а кожен наступний був на рік молодшим попереднього. Таким чином Тор був більш як на три роки молодшим за найменшого з них. Можливо, тому що вони були ближче за віком, а, може, тому що вони були схожі між собою і зовсім не схожі на Тора, але вони міцно трималися один одного, заледве помічаючи існування Тора.

Ба, гірше, вони були вищі, ширші та сильніші від нього. І Тор, хоча і знав, що він не низький зростом, тим не менше почувався серед них маленьким та незграбним. Його батько не зробив нічого, щоб виправити це. Навпаки, здається, йому це підходило – використовувати Тора, щоб випасати отару та гострити зброю, поки його брати будуть тренуватися. Про це ніколи не казали вголос, але усім було зрозуміло, що Тор проведе своє життя на підхваті, змушений споглядати, як його брати досягають вершин. Його доля, у розумінні батька та братів, полягала у тому, щоб залишитись тут, поглинутим своїм селом, та надавати своїй родині допомогу, якої вона потребуватиме.

Як це не було дивно, Тор відчував, що його брати бачать у ньому загрозу. Можливо, навіть ненавидять його. Тор міг бачити це у кожному їхньому погляді, кожному жесті. Він не розумів чому, але він викликав у них якийсь дивний страх та заздрість. Можливо, тому що він був не такий, як вони, виглядав не так, як вони та не мав їхньої манірності. Він навіть одягався не так, як вони; його батько віддавав усе найкраще – пурпурове та багряне вбрання – його братам, залишаючи Тору лише грубе лахміття.

Однак, Тор зумів якнайкраще використати те, що мав: підперезав свою одяжину поясом, та, оскільки зараз на дворі стояло літо, обрізав рукави, дозволяючи вітру лоскотати свої засмаглі руки. Його сорочка поєднувалася з грубими льняними штанами – його єдиною парою, та мештами, зробленими з найгіршої шкіри, які прикривали його гомілки. Він дуже старався, але таки зробив справне взуття з такої поганої шкіри. Це був типовий одяг пастуха.

Але його поведінка не була типовою. Тор стояв високий і худий, з гордою щелепою, благородним підборіддям, високими вилицями та сірими очима, схожий на колишнього воїна. Пряме, каштанове волосся падало пасмами за вуха, а його очі виблискували як піскарі під сонячним промінням.

Торові брати матимуть право гарно виспатися цього ранку, ситно поїсти і відправляться на Відбір з найкращою зброєю та з благословенням батька. А йому навіть не буде дозволено відвідати Відбір. Одного разу він намагався підняти це питання. Але нічого не вийшло. Його батько безцеремонно перервав розмову, і Тор зупинив свої намагання. Це було просто нечесно.

Тор був сповнений рішучості відкинути долю, яку приготував йому батько. При першій появі королівської процесії він кинеться назад до свого будинку та заявить про себе людям Короля – подобатиметься це його батьку чи ні. Він прийматиме участь у відборі на рівні з іншими. Батько не зможе спинити його. Від цієї думки йому звело шлунок.

Перше сонце піднялось вище, і тоді друге сонце, м'ятно-зелене, почало сходити, додаючи світла пурпуровому небу. Тор побачив їх.

Він стояв прямо, немов заворожений. Там, на горизонті, з'явилися перші химерні обриси кінного екіпажу, який своїми колесами здіймав клуби диму. Його серце забилося частіше, коли він побачив наступний екіпаж, потім ще один.. Навіть звідси золоті карети виблискували на сонці, подібно до срібнобоких риб, коли ті вискакують з води.

Коли він нарахував дванадцять з них, він не міг більше чекати. В його грудях билося серце. Вперше у житті забувши про свою отару, Тор розвернувся та побіг вниз по схилу, не збираючись зупинятися допоки не зробить себе відомим.

*

Тор мчав вниз по пагорбу на одному диханні, минаючи дерева, які дряпали його своїм гіллям. Він вибіг на галявину і побачив перед собою своє рідне село: сонне поселення, яке складалося з одноповерхових вибілених глиняних хаток з солом'яними дахами. Тут жили кілька десятків сімей. З димарів йшов дим, бо більшість селян вставали рано, щоб приготувати собі сніданок. Це було ідилічне місце, достатньо далеке – щоб дістатися сюди потрібен цілий день їзди – від королівського двору, щоб втримати подорожніх. Це було всього лише звичайне сільське господарство на межі Кільця, одне з коліщаток у механізмі Західного Королівства.

Тор пробігав останній відтинок шляху до сільської площі, розкидаючи довкола себе багнюку. Кури й собаки розбігалися перед ним, а стара жінка, що сиділа коло своєї хати перед казаном з киплячою водою, засичала на нього.

“Повільніше, хлопче!” – заверещала вона, коли він напустив пилу в її багаття, пробігаючи повз.

Але Тор не сповільнювався – ані через неї, ані через будь-кого ще. Він звернув з однієї вулички, потім з іншої, звертаючи на шлях, який він знав напам'ять, поки не добіг до дому.

Це був маленький, непоказний будиночок, такий же як і всі інші, з побіленими глиняними стінами та похилим солом'яним дахом. Як і у більшості інших будинків, його єдина кімната була розділена: у одній половині спав батько, а в іншій трое Торових братів. Але, цей будиночок мав одну особливість – на задньому дворі був прилаштований невеличкий

курник, і саме у ньому спав Тор. Спочатку він спав разом зі своїми братами, але з часом вони стали жадібнішими та попросили його залишити кімнату. Тору було боляче, але тепер він насолоджувався своїм власним простором, подалі від їхньої присутності. Це лише підтверджувало той факт, що він був вигнанцем у власній родині.

Тор підбіг до вхідних дверей та увірвався до будинку.

“Батьку!” – прокричав він, задихаючись. “Срібло! Вони йдуть!”

Його батько та трое братів сиділи, нахилившись над столом, та снідали, вже вдягнені у свій найкращий одяг. Після цих слів, вони схопилися та повибігали з хати на дорогу.

Тор пішов за ними. Усі стояли, вдивляючись у горизонт.

“Я нікого не бачу”, – сказав Дрейк, найстарший з братів, своїм глибоким голосом. Широкоплечий, короткострижений, як і його брати, з коричневими очима та тонкими, зневажливими губами, він як звично зверхньо подивився на Тора.

“І я не бачу”, – повторив Дрос, усього на рік молодший за Дрейка, який завжди приймав його бік.

“Вони йдуть!” – прокричав Тор. “Клянусь!”

Батько розвернувся до нього та схопив за плечі.

“Звідки ти знаєш?” – запитав він.

“Я бачив їх”.

“Як? Звідки?”

Тор хвилювався, батько впіймав його. Звісно, він знав, що єдиним місцем, з якого Тор міг побачити їх, була вершина того пагорбу. Тор не знав що відповісти.

“Я... піднявся на пагорб”

“З отарою? Ти знаєш, що їм не можна заходити так далеко”.

“Але сьогодні особливий день. Я мав це побачити”.

Батько сердито опустил погляд.

“Негайно йди у дім та дістань мечі своїх братів та відполіруй їх, щоб вони виглядали

якнайкраще до приходу людей Короля”.

Закінчивши з Тором, батько розвернувся до братів, які стояли на дорозі, шукаючи поглядами королівських гостей.

“Як гадаєте, вони виберуть нас?” – спитав Дарс, наймолодший з трьох та на три повних роки старший за Тора.

“Було б нерозумно, якби не вибрали”, – відповів батько. “ Цього року в них недобір. В них не вистачає людей, інакше вони б не приїжджали сюди. Просто стійте рівно, усі трое, тримайте ваші підборіддя високо, груди вперед. Не дивіться їм прямо в очі, але і не ховайте погляд. Будьте сильними та впевненими. Не виказуйте слабкості. Якщо ви хочете бути у Королівському Легіоні, ви повинні діяти, наче ви вже там”.

“Так, батьку”, – одноголосно відповіли усі трое.

Він повернувся та поглянув на Тора.

“Ти досі тут?” – запитав він. “Іди в дім!”

Тор стояв. Його голова розривалася. Він не хотів ослухатися свого батька, але він мав поговорити з ним. Його серце калатало. Він вирішив, що найкраще буде, якщо він підкориться, принесе мечі, але потім поговорить з батьком.

Тор помчав до будинку, а через нього до сараю, де зберігалася зброя. Він знайшов три мечі своїх братів, кожен з яких був витвором мистецтва, увінчаний рукояткою зі щирого срібла. Це були цінні подарунки, на які батько трудився роками. Він узяв усі три, як завжди здивований їхньою вагою, і вибіг з ними назад.

Він підбіг до своїх братів, видав кожному по мечу та розвернувся до батька.

“А відполірувати?” – спитав Дрейк.

Батько повернувся та несхвально поглянув на Тора, але Тор заговорив першим.

“Батьку, будь ласка. Мені треба з тобою поговорити!”

“Я сказав тобі відполірувати”.

“Будь ласка, батьку!”

Батько озирнувся, роздумуючи. Напевне, він побачив серйозність обличчя Тора, бо все-таки відповів: “Що?”

“Я хочу, щоб мене розглянули. З іншими. До Легіону”.

Його брати зайшлися сміхом, а його обличчя почервоніло.

Але батько не сміявся. Навпаки, він став ще похмуріше.

“Ти впевнений?” – спитав він.

Тор впевнено ствердно кивнув головою.

“Мені чотирнадцять. Я маю право”.

“Чотирнадцять – це мінімум”, – зневажливо кинув Дрейк через плече. – “Якщо вони візьмуть тебе, ти будеш наймолодшим. Ти думаєш вони віддадуть перевагу тобі переді мною, який на п’ять років старший?”

“Який же ти нахабний”, – сказав Дарс. – “Ти завжди таким був”.

Тор повернувся до них. “Я не вас питаю”, – заперечив він.

Він повернувся назад до батька, який все ще хмурився.

“Батьку, будь ласка”, – благав він. – “Дай мені шанс. Це все, що я прошу. Я знаю, що я молодий, але я покажу себе, з часом”.

Батько похитав головою.

“Хлопче, ти не солдат. Ти не такий, як твої брати. Ти пастух. Твое життя тут. Зі мною. Ти виконуватимеш свої обов’язки і виконуватимеш їх добре. Не замрійся. Прийми своє життя і навчися його любити”.

Тор відчув, як розривається його серце, а життя руйнується прямо на очах.

“Ні”, – подумав він. – “Цього не може бути”.

“Але, батьку...”

“Мовчати!” – батьків крик прорізав повітря. – “Досить з тебе. Вони вже йдуть. Відійди з дороги і думай над своєю поведінкою, допоки вони тут”.

Батько підійшов і однією рукою відштовхнув Тора у бік, наче він був небажаним предметом. Його міцна долоня обпекла груди Тора.

Здійнявся великий гуркіт, і селяни повибігали зі своїх домівок і вишикувалися уздовж вулиць. Зростаюча хмара диму віщувала колону, і скоро вона приїхала – дюжина кінних екіпажів, що гуркотіла подібно до великого грому.

Вони увійшли у місто несподівано та зупинились біля будинку Тора. Коні гарцювали на місці та фиркали. Хмара пилу довго висіла в повітрі, і Тор з хвилюванням намагався розгледіти їхні обладунки та зброю. Він ніколи не був так близько до Срібла, і його серце важко билось.

Солдат з головного коня спішився. Ось він, справжнісінький член Срібла, захищений блискучою кольчугою, з довгим мечем на поясі. Виглядало, що він вже розміняв четвертий десяток, справжній чоловік, з щетиною на обличчі, шрамами на щоці та зламаним під час битви носом. Це був найміцніший чоловік, якого Тор коли-небудь бачив, удвічі ширший за інших. Вираз його обличчя говорив, що він тут головний.

Солдат зістрибнув на брудну дорогу, його шпори брязкнули, і він наблизився до шеренги хлопців.

Десятки хлопців стояли по стійці смирно, сповнені надії. Вступ до Срібла означав життя честі, битв, визнання, слави, не кажучи вже про землі, титули та багатства. Він означав найкращу наречену, найкращі землі та життя у славі. Він означав честь для всієї родини. І вступ до Легіону був першим кроком.

Тор вивчав поглядом великі золоті екіпажі, він знав що лиш вони здатні вмістити багато рекрутів. Це було велике королівство, і вони мали відвідати багато містечок. Він глितнув, розуміючи, що його шанси навіть менші, ніж він думав до цього. Він мав перемогти усіх інших хлопців, багато з яких були добрими бійцями, а також своїх власних братів. Раптом він відчув свою слабкість.

Тор заледве дихав, коли дивився як солдат мовчки ходить, оглядаючи ряди претендентів. Він почав з дальнього кінця вулиці, а потім рухався по колу. Звичайно, Тор знав усіх інших хлопців. Він також знав, що деякі з них насправді не хотіли, щоб їх вибрали, хоча цього хотіли їхні родини. Вони боялися, що з них не вийде гарних солдатів.

Прийиження спалювало Тора зсередини. Він відчував, що має таке само право бути обраним, як і будь хто з них. Лише той факт, що його брати були старші, більші та сильніші за нього не означав, що він не повинен мати права стояти і бути обраним. Він ненавидів свого батька, і мало не виліз із власної шкіри, коли солдат наблизився.

Солдат вперше спинився перед його братами. Він оглянув їх з голови до п'ят і, здається, був вражений. Він підійшов, схопив одну з їхніх піхов та смикнув її, наче хотів перевірити наскільки міцно вона трималася.

Він посміхнувся.

“Ти ще не використовував свій меч у битві, чи не так?” – спитав він Дрейка.

Вперше у своєму житті Тор побачив як Дрейк нервує. Дрейк глитнув.

“Ні, мій сеньйоре. Але я використовував його багато разів на практиці, і я сподіваюсь...”

“На практиці!”

Солдат зайшовся сміхом і розвернувся до інших солдатів, які теж реготали.

Дрейк почервонів як буряк. Вперше Тор бачив Дрейка ображеним, зазвичай це він ображав інших.

“Добре, тоді я обов’язково передам нашим ворогам, щоб вони боялися тебе – того, хто застосовував свій меч на практиці!”

Солдатська юрба знов здійнялася реготом.

Солдат звернувся до інших братів Тора.

“Три хлопчики з одного лотка”, – промовив він, потираючи щетину на підборідді. – “ Це може стати у нагоді. Ви усі гарного розміру. Хоча, неперевірені. Вам потрібно буде багато тренуватися, якщо ви пройдете відбір”.

Він зупинився.

“Думаю, ми знайдемо місце”.

Він кивнув у сторону заднього фургону.

“Ідіть туди, і швидко. Поки я не змінив свою думку”.

Торові брати побігли до фургону, сяючи від щастя. Тор помітив, що його батько теж дуже радий.

Але він був дуже засмучений.

Солдат розвернувся та попрямував до іншого дому. Тор не міг більше стримуватися.

“Сер!” – вигукнув він.

Його батько суворо подивився на нього, та Тора це більше не хвилювало.

Солдат зупинився та повільно повернувся до Тора.

Тор зробив два кроки вперед, його серце билось, і він виставив свої груди уперед, наскільки міг.

“Ви не розглянули мене, сер” – сказав він.

Ошелешений солдат дивився на Тора, наче це був невдалий жарт.

“Хіба?” – спитав він та зареготав.

Його люди теж зайшлися сміхом. Але Тор не здавався. Це була його мить. Зараз або ніколи.

“Я хочу вступити до Легіону!” – заявив Тор.

Солдат підійшов до Тора.

“А ти знаєш?..”

Здається, він тішився.

“Тобі, хоча б, чотирнадцять років виповнилося?”

“Так, сер. Два тижні тому”.

“Два тижні тому!”

Солдат засміявся, засміялись і його люди позаду.

“В такому випадку наші вороги, напевне, повинні тремтіти від одного твого вигляду”.

Тор палав від приниження. Він мав щось зробити. Він не міг дозволити, щоб на цьому все закінчилося. Солдат розвернувся, щоб піти, але Тор просто не міг дозволити цьому статися.

Тор зробив крок уперед і прокричав: “Сер! Ви робите помилку!”

Над юрбою піднявся жажливий гомін, а солдат знов зупинився та почав розвертатися.

Тепер він був сердитим.

“Іди додому, дурню” – сказав Торів батько, штовхаючи його за плече.

“Не підуй!” – зойкнув Тор, скидаючи батькову руку порухом плеча.

Солдат підійшов до Тора, а його батько відступив.

“Тобі відоме покарання за образу Срібла?” – спитав солдат.

Серце Тора виривалося з грудей, але відступати було пізно.

“Будь ласка, пробачте його, сер”, – вступився за нього батько. – “Він ще маленька дитина, і...”

“Я не з тобою говорю”, – відрізав солдат. Його спопеляючий погляд змусив Торового батька відвернутися.

Солдат знов звернувся до Тора.

“Відповідай!” – крикнув він.

Тор глितнув, йому відібрало мову. Він уявляв це собі зовсім не так.

“Образити Срібло – це образити самого Короля”, – промукав Тор, повторюючи раніше вивчені слова.

“Так”, – відповів солдат. – “А це означає, що я можу призначити тобі сорок ударів батоном”.

“Я не хотів вас образити, сер”, – сказав Тор. – “Я лише хочу, щоб мене обрали. Будь ласка. Я мріяв про це усе своє життя. Будь ласка. Дозвольте мені приєднатися до вас”.

Солдат подивився на нього, і його обличчя пом’якшало. Після паузи він похитав головою.

“Хлопче, ти ще молодий. В тебе велике серце. Але ти не готовий. Приходь до нас, коли виростеш”.

З цими словами він розвернувся та поспішив до свого коня, лише ковзнувши поглядом по інших хлопцях.

Пригнічений Тор дивився як колона від’їжджає – так само швидко, як і приїхала.

Останнє, що побачив Тор – це своїх братів, які сиділи в останній кареті та дивились на

нього зневажливо та насмішливо. На його очах вони від'їжджали до кращого життя.

Тору здавалося, що він зараз помре.

Ажіотаж довкола нього згасав, і селяни почали розходитися по домівках.

“Ти хоч розумієш, яку дурницю ти утнув?” – гаркнув батько, схопивши Тора за плечі. – “Ти розумієш, що міг звести нанівець шанси твоїх братів?”

Тор різко скинув батькову руку. Батько відступив і відважив йому ляпаса.

Тор відчув опік удару та розлючено подивився на батька. Вперше в житті йому захотілось відповісти батькові ударом на удар. Але він стримався.

“Іди приведи назад мою отару. Негайно! А коли повернешся, не чекай, що я дам тобі їсти. Сьогодні ти не їстимеш. І добре подумай над тим, що ти зробив”.

“Можливо, я взагалі не повернусь!” – прокричав Тор, тікаючи з дому у напрямку пагорбів.

“Тор!” – покликав його батько. Кілька селян, які ще не розійшлися, стояли на дорозі та спостерігали за цим дійством.

Тор біг з усіх сил, намагаючись відбігти від цього місця якомога далі. Він навіть не помічав, що плаче, але сльози заливали його лице. Мрія його життя була зруйнована.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Тор декілька годин бродив поміж пагорбів, аж поки не присів, схрестивши руки на ногах, вдивляючись у горизонт. Він бачив, що карети зникли, але хмари пилу ще довго продовжували висіти у повітрі.

Вони більше не прийдуть. Тепер він був приречений залишитись у цьому селі на роки, очікуючи на інший шанс, якщо він взагалі коли-небудь трапиться. Якщо його батько дозволить цьому статися. Тепер він буде жити лише зі своїм батьком і, напевне, побачить усю силу батьківського гніву. Він продовжуватиме бути прислугою в свого батька. Йтимуть роки, і він стане точно таким же, як і його батько – житиме своїм дрібним, непримітним життям. В той час як його брати здобуватимуть славу та визнання. Всередині Тора все кипіло від приниження. Це не було життя, яке він хотів би жити. Він знав це.

Тор ламав голову над тим, як змінити цю ситуацію. Але не міг нічого придумати. Життя видало йому саме таку карту.

Просидівши кілька годин, він понуро піднявся і почимчикував назад по вже знайомих йому пагорбах. Він піднімався все вище і вище. Звичайно, він повернувся до своєї отари, на високий пагорб. Коли він піднімався, перше сонце впало за хмари, а друге досягло своєї вершини, надаючи небу зеленкуватого відтінку. Тор неквапливо зняв ремінь, який був добряче зношений за роки свого використання. Він засунув руку у сумку, прив'язану до стегна, і намацав свою колекцію камінців: один гладкіший за інший, відібрані з місцевих струмків. Іноді він кидав ними по птахів, іноді – по гризунів. Цю звичку він мав вже багато років. Спочатку він ніяк не міг поцілити. Але одного разу він вразив рухливу мішень. З тих пір його приціл був точним. Тепер метання каміння стало частиною його життя, і це допомагало йому вивільняти частину гніву. Його брати могли пробити мечем колоду, але вони ніколи б не змогли вразити летючого птаха за допомогою камінця.

Тор бездумно поклав камінець на пращу, відтягнув її та метнув з усієї сили, уявляючи, що він стріляє у власного батька. Він поцілів у гілку далекого дерева, яка зламалася від удару. Він зрозумів, що може вбити тварин, якщо гатитиме по них та перестав цілитися у живих істот, не бажаючи їм лиха. Тепер його мішенями стали гілки. Звичайно, якщо лисиця не підбігала до його отари. З часом лисиці зрозуміли, що від Тора слід триматися подалі, і його отара почувалася найбезпечнішою з сел.

Тор подумав про своїх братів, і його кров закипіла. Після дня їзди, вони мали б приїхати до Королівського Двору. Він просто бачив це. Він бачив, як їх під фанфари зустрічають якнайкраще вдягнені слуги. Воїни вітають їх. Члени Срібла. Їх приймуть, дадуть місце для проживання у казармах Легіону, дозволять тренуватися на Королівських полях, використовуючи найкращу зброю. Кожен буде призначений зброєносцем відомого лицаря. Одного дня вони самі стануть лицарями, отримають власних коней, власний герб та власного зброєносця. Їх запрошуватимуть на усі фестивалі, вони будуть обідати за Королівським столом. Це було чарівне життя. І воно вислизнуло з його рук.

Тор відчув себе фізично хворим і намагався випхати усі ці думки зі своєї голови. Але не міг. Частина його ества, десь глибоко всередині, кричала на нього. Вона казала йому, що не треба здаватися, що на нього чекає краща доля, ніж ця. Він не знав, що це було. Він відчував, що він інший. Можливо, навіть особливий. Що ніхто його не розуміє. І що всі вони недооцінюють його.

Тор досяг найвищого пагорбу та побачив свою отару. Вона була добре навчена і досі трималася купи, переміщуючись у пошуках свіжої трави. Він почав рахувати їх за червоними відмітками, які він лишив в них на спинах. Закінчивши, він завмер. Не вистачало однієї вівці.

Він перерахував знову. І знову. Він не міг повірити: однієї вівці не вистачало.

Тор ніколи раніше не губив овець, і батько нізащо йому цього не пробачить. Більше того, йому було гидко думати про те, що одна з його овець залишилася сам-на-сам з дикою природою. Він не міг бачити, як страждає невинне створіння.

Тор вибіг на вершину пагорба і почав шукати її поглядом, поки не знайшов, на відстані кількох пагорбів: одинока вівця з червоною міткою на спині. Вона була одна серед дикого лісу. Його серце опустилося, коли він зрозумів, що вівця не просто втекла, а серед усіх напрямків обрала західний, напрямом Темного Лісу.

Тор глितнув. Темний Ліс був забороненим місцем – не лише для овець, але й для людей. Він був за межами села, і з часу, коли він навчився ходити, Тор знав, що туди краще не соватися. І він ніколи цього не робив. Згідно легенди, кожний, хто потрапить туди – приречений на загибель, адже непролазні хащі лісу кишіли хижими тваринами.

Тор дивився на небо, яке темніло, та вагався. Він не міг дозволити своїй вівці піти. Він поррахував, що, якщо рухатиметься швидко, зможе повернути її.

Він озирнувся останній раз та побіг, прямуючи на захід, до Темного Лісу. Над ним збиралися густі хмари. Він відчував слабкість, одначе ноги несли його самі. Він відчував, що не може повернутися, навіть якщо захоче.

Це було схоже на забіг у жахливому сні.

*

Тор пробіг декілька пагорбів, не зупиняючись, та опинився під густим склепінням Темного Лісу. Стежки закінчувались там, де починався ліс, і він забіг на непозначену територію. Під його ногами хрускотіло соковите літнє листя.

Щойно він опинився у лісі, його охопила темрява. Величезні сосни перекривали сонячне проміння. Тут було холодніше. Він відчув, як його беруть дрижаки. Не тільки від темряви чи холоду – це було щось інше... Щось, що він не міг назвати. Це було відчуття... що за ним хтось спостерігає.

Тор підвів погляд на старезні гілки: кострубаті, товщі від нього самого, вони похитувались та поскрипували на пронизливому вітрі. Він не зайшов у ліс і на п'ятдесят кроків, коли почув дивні тваринні звуки. Він розвернувся і зрозумів, що вже не бачить місця, де він зайшов. Йому здалося, що виходу вже нема. Він хвилювався.

Темний Ліс завжди знаходився на периферії містечка та на периферії Торової свідомості, це було щось глибоке та містичне. Жодний пастух, який губив вівцю у лісі, ніколи не

наважувався піти за нею. Навіть його батько. Розповіді про це місце були надто темними, надто однозначними.

Але цей день був інший, обставини цього дня змусили його пустити усі забобони по вітру. Частина його ества бажала розсунути межі, відійти від дому якнайдалі, і дозволити життю повести його куди бачать очі.

Він наважився піти далі, потім зупинився, не впевнений якою дорогою піти. Він помітив відмітки – поламані гілки, де могла пройти його вівця, та звернув у цьому напрямку. Через деякий час він знову повернув.

Ще через годину він безнадійно загубився. Він намагався згадати напрямком, з якого він прийшов, але більше не був упевнений. Неприємне відчуття з'явилося в його шлунку, але він подумав, що єдина можливість вийти – це йти уперед, і тому продовжив свій шлях.

Віддаля, Тор побачив промінь сонця і вирішив роздивитися його ближче. Підійшовши, він застряг на краю невеличкої галявини, немов вкопаний – він не вірив своїм очам.

Спиною до Тора, вдягнений у довгу, атласну мантию, там стояв чоловік. Ні, не чоловік – Тор відчував, що це щось інше. Можливо, друїд. Він стояв високий і стрункий, голова його була накрита капюшоном; стояв зовсім нерухомо, наче він був не від світу цього.

Тор не знав, що робити. Він чув про друїдів, але ніколи їх не зустрічав. Судячи по знакам на його мантиї, вишуканому позолоченому оздобленню, це був не просто друїд – то були королівські позначки, Королівського Двору. Це не вкладалося у Торовій макітрі. Що може тут робити королівський Друїд?

Здається, пройшла ціла вічність, поки Друїд повільно повернувся обличчям до Тора. І коли він розвернувся, Тор упізнав його. В нього перехопило подих. Це було одне з найвизначніших облич королівства: особистий Друїд Короля. Аргон, багатовіковий радник королів Західного Королівства. Що він робив тут, вдалині від королівського двору, усередині Темного Лісу – це була загадка. Тор запитав себе чи не ввижається йому це все.

“Ваші очі не обманюють вас”, – сказав Аргон, дивлячись прямо на Тора.

Його голос був глибоким, стародавнім, наче самі дерева говорили замість нього. Його великі, напівпрозорі очі, здається, бачили Тора наскрізь. Тор відчув потужну енергію, яку випромінював Друїд – так, наче він стояв навпроти сонця.

Тор негайно опустив коліно та схилив голову.

“Мій повелителю”, – сказав він. – “Вибачте, що я потурбував вас”.

Неповага до радника Короля матиме своїм результатом ув'язнення або смерть – цей факт закарбувався в пам'яті Тора з дня його народження.

“Піднімися, дитино”, – сказав Аргон. – “Якби я захотів, щоб ти впав на коліна, я б сказав тобі”.

Тор повільно встав та подивився на нього. Аргон підійшов на кілька кроків. Він зупинився і витріщився на Тора, так що йому стало незручно.

“У тебе очі твоєї матері”, – промовив Аргон.

Тора відкинуло. Він ніколи не зустрічав своєї матері, як ніколи не зустрічав і будь-кого, крім свого батька, хто знав її. Йому сказали, що вона померла при пологах, і Тор завжди почував свою провину через це. Він завжди підозрював, що саме через це його сім'я ненавидить його.

“Я думаю, ви мене з кимось плутаєте”, – сказав Тор. – “В мене немає матері”.

“Справді?” – посміхнувся Аргон. – “Ти був народжений лише чоловіком?”

“Я хотів сказати, сер, що моя мати померла при пологах. Я думаю, ви помилилися”.

“Ти – Торгрін, з клану МакЛеод. Найменший з чотирьох братів. Той, якого не взяли”.

Тор широко розплющив очі. Він не знав, що думати. Щоб хтось зі статусом Аргона знав хто він такий – це було поза межами його розуміння. Він ніколи навіть не думав, що комусь за межами його села відомо про його існування.

“Звідки... ви це знаєте?”

Аргон посміхнувся та не відповів.

Раптом Тора охопила цікавість.

“Звідкіля...” – додав Тор, добираючи слів, – “... звідки ви знаєте мою матір? Ви бачили її? Хто вона була?”

Аргон розвернувся та пішов.

“Прибережи питання на наступний раз”, – промовив він.

Вражений Тор дивився, як він іде. Це була приголомшлива та містична зустріч, і вона так швидко закінчилась. Він вирішив, що не може дати йому піти і поспішив за ним.

“Що ви тут робите?” – спитав Тор, поспішаючи наздогнати друїда. Аргон, використовуючи свій посох зі слонової кістки, йшов дуже швидко. – “Ви не чекали на мене, чи не так?”

“А на кого ще?” – спитав Аргон.

Тор поспішив за ним та зник у ліс, лишаючи прогалину позаду.

“Але чому мене? Звідки ви знали, що я тут буду? Чого ви хочете?”

“Забагато запитань”, – відрізав Аргон. – “Ти забагато говориш. Краще слухай”.

Тор слідував за Аргоном через густі хащі, з усіх сил намагаючись не говорити.

“Ти прийшов у пошуках загубленої вівці”, – сказав Аргон. – “Благородне зусилля. Але ти дарма згаяв час. Вона не виживе”.

Торові очі знов широко розплющились.

“Звідки ви це знаєте?”

“Я знаю світи, які ти ніколи не пізнаєш, хлопче. В усякому разі, не зараз”.

Тор продовжував переслідувати друїда.

“Хоча, ти не будеш слухатися. Така твоя порода. Вперта. Як і в твоєї матері. Ти йтимеш за своєю вівцею, намагаючись врятувати її”.

Тор почервонів від того, що Аргон читав його думки.

“Ти відважний хлопець”, – додав він. – “Вольовий. Гордий. Гарні риси. Однак, одного дня вони можуть зіслужити тобі погану службу”.

Аргон почав сходити на порослий мохом хребет, і Тор подерся вслід за ним.

“Ти хочеш долучитися до Королівського Легіону”, – сказав Аргон.

“Так!” – захоплено вигукнув Тор. – “Чи є в мене хоч якийсь шанс? Чи можете ви мені допомогти?”

Аргон засміявся глибоким, глухим сміхом, від якого в Тора по спині пробіг холодок.

“Я можу зробити все і нічого. Твоя доля вже була написана. Але від тебе залежить чи

обрати її”.

Тор не розумів.

Вони досягли вершини хребта, коли Аргон спинився та поглянув Торові в обличчя. Тор стояв усього лише у кроці від Аргона, і енергія друїда випалювала його.

“Твоя доля важлива”, – промовив він. – “Не відмовляйся від неї”.

Тор розплющив очі. Його доля? Важлива? Він відчув, як його наповнює гордість.

“Я не розумію. Ви говорите загадками. Будь ласка, розкажіть мені більше”.

Аргон зник.

У Тора відвисла щелепа. Він роздивився по сторонах, прислухаючись. Можливо, це все було в його уяві? Може, це було якесь марення?

Тор розвернувся та огледів ліс. З цієї точки на вершині хребта він міг бачити далі, ніж раніше. Вглядаючись у далечінь, він помітив рух. Він також почув шум, і подумав, що це його вівця.

Він побіг вниз по порослому мохом гребеню у напрямку звуку – назад, через ліс. Поки він біг, думки про зустріч з Аргоном не покидали його. Тор не міг повірити, що це сталося. Що міг робити тут Королівський Друїд? Аргон чекав на нього. Але чому? І що він мав на увазі, коли казав йому про його долю?

Чим дужче Тор намагався зрозуміти те, що трапилося, тим менше він розумів. Аргон застеріг його від продовження, одночасно спокушаючи його до цього. Тепер, коли він пішов, у Тора посилювалось відчуття, що ось-ось має відбутися щось важливе.

Він повернув за ріг і застиг як укопаний через те, що побачив перед собою. Усі його нічні жахи вмиль ожили прямо перед ним. Його волосся стало дибки, і він зрозумів що зробив смертельну помилку, зайшовши настільки далеко до Темного Лісу.

Навпроти нього, заледве за тридцять кроків, стояв Сиболд. Це був найстрашніший звір Темного Лісу, а, можливо, й цілого королівства – величезна, м'язиста істота, розміром з коня. Тор ніколи раніше його не бачив, але чув легенди. Він нагадував лева, але був більший, ширший, його шкіра була насиченого червоного кольору, а очі світилися жовтим. Легенда пов'язувала його малиновий колір шкіри з кров'ю невинної дитини.

За все своє життя Тор лише кілька разів чув про зустріч з цим звіром, та й то були сумнівні чутки. Можливо, це було пов'язано з тим, що нікому не вдавалось вижити після такої

зустрічі. Дехто вважав Сиболда Лісовим Богом та провісником. Провісником чого, Тор і гадки не мав..

Він обережно зробив крок назад.

Сиболд стояв з напіввідкритими щелепами, з його ікол капала слина, він дивився своїми жовтими очима. З його рота стирчала Торова блудна вівця: вона з останніх сил мекала, звисаючи головою додолу з пащі хижого звіра. Вона була вже майже мертва. Здавалось, Сиболд отримує задоволення, повільно вбиваючи тварину.

Тор не міг стримати крик. Вівця безпорадно дригалася, і він відчував свою відповідальність.

Першою думкою Тора була втеча, але він вже знав, що це марна справа. Звір бігає швидше за будь-кого. Спроба втечі лише розізлисть його. І Тор не може так просто залишити свою вівцю вмирати.

Він застиг від страху, але знав, що він має щось зробити.

Його рефлекси взяли гору. Він повільно потягнувся до своєї сумки, дістав камінець, та поклав його на пращу. Тремтячими руками він відтягнув її, зробив крок уперед і вистрілив.

Камінь розрізав повітря та досяг своєї мети. Прекрасний постріл. Він вразив вівцю у око, дійшовши до самого мозку.

Вівця обважніла. Вона вмерла. Тор звільнив невинну тварину від страждань.

Сиболд глянув, розлючений, що Тор вбив його іграшку. Він повільно відкрив свої величезні щелепи та випустив вівцю, яка м'яко впала на лісову підстилку. Тоді він витріщився на Тора.

Він видав глибокий, диявольський звук, що йшов прямо з його черева.

Звір зробив крок до хлопця. Тор, чие серце шалено калатало, помістив у пращу другий камінець та приготувався зробити наступний постріл.

Сиболд побіг. Він рухався швидше, ніж будь-що, що коли-небудь бачив Тор. Тор зробив крок уперед та вистрілив, молячись, щоб він поцілив. Він знав, що в нього не буде часу на другий постріл.

Камінь поцілив звіру прямісінько у праве око та вибив його. Це був сильний кидок; він міг би геть вбити тварину поменше.

Але це не була тварина поменше. Цей звір був нестримний. Він зойкнув від пошкодження, але навіть не сповільнився. Навіть без ока, навіть з каменем у своєму мозку, він продовжував свій напад на Тора. Тор нічого не міг вдіяти.

Наступної миті звір вже був на ньому. Він підняв свої величезні пазурі та вдарив Тора по плечу.

Тор скрикнув. Він відчув, наче три ножі прорізали його тіло. З рани миттєво заюшила гаряча кров.

Звір притиснув його до землі усіма чотирма лапами. Його вага була невимовною, наче слон стояв на Торових грудях. Тор відчув, що його грудна клітина не витримує.

Звір відкинув свою голову, широко відкрив пащу, оголивши ікла, і почав опускати її до Торової горлянки.

Тор зумів піднятися та схопити його за шию, що була наче суцільний сталевий м'яз. Тор ледь тримався. Його руки тремтіли, а ікла звіра опускалися все нижче. Він відчував гаряче дихання тварюки своїм обличчям, а слина монстра капала йому на шию. З глибини грудей звіра, обпікаючи вуха Тора, пролунав страшний рокіт. Він знав, що помре.

Тор закрив очі.

Будь ласка, Господи. Дай мені сил. Допоможи мені здолати цю істоту. Будь ласка. Я молю тебе. Я зроблю все, що ти захочеш. Я буду зобов'язаний тобі своїм життям.

І тоді щось сталося. Тор відчув потужне тепло у своєму тілі, яке проходило через його вени, наче енергетичне поле. Він розплющив очі та здивувався побаченому: з його долонь випромінювалося жовте світло. Коли він спробував відштовхнути звірячу горлянку, він дивним чином зміг це зробити, в нього вистачало сил боротися.

Тор продовжував тиснути, допоки не відштовхнув звіра. Його сила росла, і він відчув надзвичайну енергію – вже за мить звір відлетів на добрих десять футів, впавши на спину.

Тор підвівся, не розуміючи що щойно сталося.

Встав і звір. Охоплений люттю, він знов атакував. Але цього разу Тор почувався по-іншому. Енергія протікала крізь нього. Він почував себе сильнішим, ніж будь-коли.

Коли звір стрибнув, Тор присів, схопив його за живіт та щосили кинув.

Тварюка пролетіла по лісу, врізалась у дерево та звалилася на землю.

Тор розгублено дивився. Це він щойно кинув Сиболда?

Тварина двічі кліпнула, потім подивилась на Тора. Встала та почала чергову атаку.

Цього разу, коли звір напав, Тор схопив його за горлянку. Вони обидва впали на землю, звір зверху. Але Тор зумів прокрутитися і опинився згори. Тор тримав звіра обома руками, поки той намагався всадити у нього свої ікла. Тор відчув новий приплив сил та міцно притис звіра до землі. Він дозволив енергії циркулювати крізь нього. І скоро він відчув себе сильнішим за звіра.

Він задушив Сиболда до смерті. Врешті, звір обм'як.

Тор не міг зсунутися з місця ще з хвилину.

Він повільно підвівся, хекаючи, з широко розплющеними очима, тримаючи себе за поранену руку. Що щойно відбулося? Невже він, Тор, вбив Сиболда?

Він відчув, що це був знак, у цей особливий день. Він почувався, наче сталося щось дуже важливе. Він щойно вбив найстрашнішого звіра у королівстві. Один. Без зброї. Це виглядало нереальним. Йому ніхто не повірить.

Він дивувався, що це за сила прийшла до нього, що це означає, і ким він є насправді. Єдині люди, які мали таку силу, це були Друїди. Але його батько й мати не були Друїдами, отже, і він не міг ним бути.

Чи міг?

Відчувши когось позаду, Тор розвернувся. Там стояв Аргон, розглядаючи тварину.

“Як ви сюди потрапили?” – здивовано спитав Тор.

Аргон проігнорував його.

“Ви бачили, що сталося?” – спитав Тор, досі не ймучи віри. – “Я не знаю, як я це зробив”.

“Але ти знаєш”, – відповів Аргон. – “Глибоко всередині ти знаєш. Ти відрізняєшся від інших”.

“Це було наче...вибух сили”, – сказав Тор. – “Наче з'явилася сила, про яку я не знав”.

“Енергетичне поле”, – сказав Аргон. – “Одного дня ти знатимеш про нього досить добре. Можливо, навіть навчишся контролювати його”.

Тор схопився за плече. Біль ставав нестерпним. Він опустил погляд і побачив, що його рука у крові. Він відчув запаморочення, і хвилювався, що може статися, якщо він не отримає допомоги.

Зробивши три кроки до Тора, Аргон схопив його вільну руку і міцно притис до пораненого місця. Він відійшов, відкинувся і закрив очі.

Тор відчув теплу пульсацію через свою руку. Через кілька секунд липка кров на його руці висохла, і він відчув, що біль йде.

Він подивився на руку, не розуміючи, що сталося: він зцілювся. Усе, що залишилось – це були три шрами від пазурів, але вони були закриті і виглядали, наче їм вже кілька днів. Крові більше не було.

Тор з подивом подивився на Аргона.

“Як ви це зробили?” – спитав він.

Аргон посміхнувся.

“Це не я. Це ти. Я просто направив твою силу”.

“Але в мене немає сили лікувати”, – заперечив збитий з пантелику Тор.

“Справді?” – здивувався Аргон.

“Я не розумію. Я не бачу тут жодного сенсу”, – ще з більшим нетерпінням сказав Тор. – “Будь ласка, скажіть мені”.

Аргон відвів погляд.

“Деякі речі ти зрозумієш з часом”.

Тор про щось думав.

“Чи означає це, що я зможу увійти до Королівського Легіону?” – захоплено спитав він. – “Звісно, якщо я можу вбити Сиболда, я можу виступати на рівних з іншими хлопцями”.

“Звісно, ти можеш”, – відповів той.

“Але вони обрали моїх братів, а не мене”.

“Твої брати не змогли б убити цього звіра”.

Тор задумливо дивився.

“Але вони вже відмовили мені. Як я можу приєднатись до них?”

“З яких це пір воїну потрібне запрошення?” – здивувався Аргон.

Ці слова запали Тору в душу. Він відчув тепло у своєму тілі.

“Ви маєте на увазі, що я можу просто прийти, без запрошення?”

Аргон посміхнувся.

“Ти твориш свою долю. Не інші”.

Тор моргнув, і вже за мить Аргон щез. Знов.

Тор озирнувся, але слідів друїда ніде не було видно.

“Ось тут!” – пролунав голос.

Тор розвернувся та побачив перед собою величезний валун. Йому здалося, що голос лунав з нього, і він негайно туди піднявся.

Він видряпався на вершину, але не побачив жодних ознак Аргона.

Між тим, з цієї точки він мав можливість бачити понад деревами Темного Лісу. Він бачив, де закінчується Темний Ліс. Він побачив як сідає друге темно-зелене сонце, а, крім того, дорогу, що вела до Королівського Двору.

“Ти можеш піти цією дорогою”, – пролунав голос. – “Якщо наважишся”.

Тор повернувся, але знов нікого не побачив. Це був лише голос, луна. Але він знав, що Аргон був десь тут, підштовхуючи його. І він відчував, що голос правий.

Наступної миті, не вагаючись, Тор зіскочив зі скелі і направився крізь ліс до далекої дороги.

Він спішив назустріч своїй долі.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Король МакГіл – дебелий, груди колесом, з надзвичайно густою сивою бородою і широким зморшкуватим лобом, що бачив дуже багато битв – стояв на верхній башті свого замку. За ним стояла Королева, і вони разом дивилися на приготування до святкувань. Перед ними у всій своїй красі розкинулися його землі: вони простягалися далеко, доки вистачало погляду, а місто, обнесене старовинною кам'яною стіною, процвітало. Королівський Двір. З'єднані між собою лабіринтами звивистих вулиць, стояли кам'яні будівлі усіх форм і розмірів: для воїнів, для двірників, коней, Срібла, Легіону, охоронців, а також казарми, зброярні. А поміж ними – сотні домівок його чисельних людей, які вирішили жити за міськими стінами. Між вулицями розкинулися акри газонів, королівських садів, кам'яні площі та прекрасні фонтани. Королівський Двір вдосконалювався століттями: його батьком, батьком його батька – і зараз він знаходився на піку слави. Без сумнівів, зараз це була найбезпечніша фортеця у Західному Королівстві Кільця.

МакГілу пощастило мати найкращих та найвідданіших вояків, що коли-небудь були у будь-якого короля, і ніхто не наважувався напасти на нього. Він був сьомим з династії МакГілів і добре справлявся з правлінням упродовж усіх тридцяти двох років, був добрим та мудрим королем. Його землі процвітали. Він удвічі збільшив армію, розширив міста, проявляв щедрість до своїх людей, і ніхто з його людей ні на що не жалівся. Він був відомий як щедрий король, і королівство ніколи ще не знало такого мирного та заможного життя.

Хоча, як не дивно, саме це не давало МакГілу спокійно спати вночі. МакГіл чудово знав: історія ще не знала такого довгого періоду без війни. Він більше не розмірковував над тим чи буде напад. Його цікавило лише коли він станеться. І хто нападе.

Найбільша загроза, звісно, була з-за меж Кільця, з віддаленої імперії дикунів Вільдів, які підкорили собі усі народи за межами Кільця, по той бік Каньйону. Для МакГіла та сімох поколінь перед ним, Вільди ніколи не становили прямої небезпеки. Через унікальну географію його королівства – воно мало форму ідеального кола-кільця, відділеного від решти світу глибоким каньйоном шириною близько милі, та було захищене енергетичним щитом, що був активний з часів першого МакГіла – вони зовсім не боялися Вільдів. Дикуни багато разів намагалися нападати, проникнути крізь щит, перейти каньйон, проте жодного разу не досягли успіху. До тих пір, доки він зі своїми людьми залишався у Кільці, не існувало жодної зовнішньої загрози.

Але це не означало, що немає загрози зсередини. І це те, що заставляло МакГіла пильнувати вночі. Насправді, шлюб його найстаршої доньки і був влаштований спеціально, щоб заспокоїти його ворогів, щоб підтримати крихкий мир між Східним та Західним Королівствами Кільця.

Хоча Кільце простягалось на добрих п'ять сотень миль у кожному напрямку, посередині

воно було розділене гірським хребтом, Високими Землями. По іншу сторону Високих Земель знаходилось Східне Королівство, яке правило іншою половиною Кільця. І це королівство, яке століттями управлялося їхніми суперниками, МакКлаудами, завжди намагалося зруйнувати крихкий мир з МакГілами. МакКлауди були незадоволені своєю долею, переконані, що їхня сторона королівства стоїть на менш родючому ґрунті. Вони також боролися за Високі Землі, наполягаючи, що увесь хребет був їхнім, у той час як принаймні половина належала МакГілам. Там постійно відбувались прикордонні сутички, та існувала загроза вторгнення.

МакГіл думав про все це і дратувався. МакКлауди мали б бути щасливі: вони були захищені всередині Кільця, убезпечені Каньйоном, вони знаходились на обраній землі і їм нічого було боятись. Чому вони не могли задовольнитися своєю половиною Кільця? Лише тому, що МакГіл зробив свою армію такою сильною, уперше в історії МакКлауди не наважувалися на напад. Але МакГіл був мудрим царем, і він щось відчував. Він знав, що мир буде порушено. Саме тому він зорганізував це весілля своєї старшої доньки та найстаршого принца МакКлаудів. І цей день настав.

Він подивився вниз і побачив тисячі підданих, вдягнених у кольорові туніки, які прибували з усіх куточків королівства, з обох сторін Високих Земель. Майже усе Кільце прибуло до його фортеці. Його люди готувалися до цієї події місяцями, працюючи, щоб усе виглядало процвітаючим та сильним. Це був не просто день весілля, це було послання МакКлаудам.

МакГіл поглянув на сотні своїх солдатів, які стратегічно вишикувалися уздовж фортечних валів – там було більше солдатів, ніж йому коли-небудь було потрібно – і залишився задоволеним. Це була демонстрація сили, якої він хотів. Але він нервував. Атмосфера була заряджена, і сутички могли виникнути будь-якої миті. Він надіявся, що на жодній стороні не з'явиться гарячих голів, запалених алкоголем.

Він поглянув на лицарські поля та ігрові майданчики та подумав про прийдешній день, повний ігор, лицарських турнірів та усіляких урочистостей. Їх буде багато. МакКлауди, безсумнівно, з'являться зі своєю невеличкою армією, і кожен турнір, кожне змагання, кожен поєдинок матиме значення. Якщо хоч щось піде не так, це може перерости у битву.

“Мій Король?”

Він відчув на собі м'яку руку, і повернувся, щоб побачити Королеву Креа, яка все ще була найпрекраснішою жінкою, яку він коли-небудь знав. Щасливо одружена з ним усе його правління, вона народила йому п'ять дітей – три з них хлопчики – і жодного разу не жалілася на життя. Ба більше, вона стала його найнадійнішим радником. З роками він зрозумів, що вона була мудріша за усіх його людей. Насправді, мудріша за нього.

“Це політичний день”, – сказала вона. – “Але це також і весілля нашої доньки. Постарайся насолодитися. Це більше не повториться”.

“Я так не хвилювався б, якби в мене нічого не було”, – відповів він. “Зараз в нас є все, і все мене турбує. Ми захищені. Але я не почуваюся захищеним”.

Вона подивилася на нього великими карими очима, повними співчуття; здавалося, уся мудрість світу була в тих очах. Її повіки, як завжди, опустилися, і вона виглядала трохи сонною. Красиве пряме каштанове, з відтінком попелястого, волосся падало по обидва боки її лица. Вона ані трохи не змінилась – лише кілька зморшок з’явилося на її обличчі.

“Це тому, що ти не є у безпеці”, – сказала вона. – “Жоден король не є у безпеці. При нашому дворі більше шпигунів, ніж ти можеш собі уявити. І так вже воно є”.

Вона прилинула до нього, поцілувала і посміхнулася.

“Постарайся отримати насолоду”, – повторила вона. – “Зрештою, це весілля”.

Після цих слів вона розвернулася та залишила башту.

Він провів її поглядом, потім розвернувся та продовжив оглядати свій двір. Вона була права; вона завжди була права. Він хотів отримати насолоду. Він любив свою найстаршу доньку, і, зрештою, це було весілля. Це був найкращий день у найкращій порі року, у самому розквіті весни, на порозі літа. На небі було два чудових сонця і дув легенький вітерець. Все довкола квітло, дерева купалися у широкій палітрі кольорів: від білого до пурпурового, від бузкового до помаранчевого. Він нічого не бажав так сильно, як спуститися вниз, сісти зі своїми людьми, дивитися як одружується його донька та пити досхочу елю.

Але він не міг. Він мав виконати довгий перелік обов’язків, перш ніж просто вийти з замку. Зрештою, день весілля доньки означає обов’язки для короля: він мав зустрітися зі своєю радою, зі своїми дітьми і з довгим рядом прохачів, які мали право побачити Короля у цей день. Йому пощастить, якщо він встигне покинути палац до вечірньої церемонії.

*

МакГіл, вдягнений у краще королівське вбрання, чорні оксамитові штани, золотий пояс, королівську мантию з найтоншого пурпурового та золотого шовку, білу накидку, блискучі шкіряні чоботи до литок і, звісно, корону – рясно орнаментований золотий обід з великим рубіном у центрі – прогулювався по залам палацу, оточений своїми слугами. Він заходив з кімнати у кімнату, оглядаючи свої королівські покої. Король пройшов крізь велику аркову залу, з її височезними стелями та рядами вітражів. Нарешті, він досяг старовинних дубових дверей, товстих, неначе стовбур дерева; його слуги відкрили їх і відступили. Він зайшов у середину, у Тронну залу.

Його радники встали по стійці струнко, коли МакГіл увійшов. Двері за ним зачинилися.

“Сідайте”, – сказав він різкіше, ніж зазвичай. Він втомився, особливо сьогодні, від нескінченних формальностей правління королівством і хотів швидше закінчити.

Він перетнув Тронну залу, яка ніколи не переставала дивувати його. Її стелі злетіли на п'ятдесят футів, одна стіна була суцільним вітражем, підлога і стіни викладені каменем товщиною у фут. Кімната з легкістю вміщувала сотню достойників. Але у такі дні, як сьогодні, коли проводилася рада, сюди допускалися лише він та група найближчих радників. Центральне місце у кімнаті займав величезний стіл у формі півкола, за яким стояли його радники.

Він пройшов через отвір, прямо посередині, до свого трону. Він зійшов кам'яними сходами, минувши золотих різьблених левів, і всівся на червоній оксамитовій подушці, що лежала на троні з щирого золота. Його батько сидів на цьому троні, а до цього батько його батька і всі МакГіли перед ним. Коли він сів, то відчув усю вагу своїх предків, усіх поколінь перед собою.

Він окинув оком присутніх радників. Тут був Бром, його кращий генерал та радник у військових справах; Колк, генерал хлопчачого Легіону; Абертоль, найстаріший, він був вченим та істориком, наставником трьох поколінь королів; Фірт, його радник у внутрішніх справах двору, худий чоловік з коротким сивим волоссям і запалими верткими очиськами. Фірт не був людиною, якій довіряв МакГіл, і він навіть не розумів його титулу. Але його батько, і батько його батька, були радниками у дворових справах, тому він призначив його з поваги до них. Тут був Овен, його скарбник; Брада, радник у зовнішніх справах; Ірнен, його податківець; Дювейн, радник по роботі з народом; і Келвін, представник знаті.

Звісно, Король мав абсолютну владу. Але його королівство було ліберальним, і його батьки завжди пишалися тим, що надавали знаті голос з усіх питань, направляючи свого представника. Історично, це був непростий баланс між королями та знаттю. Зараз тут панувала гармонія, але за інших часів траплялися повстання та боротьба за владу між знаттю та королями.

Оглядаючи кімнату, МакГіл помітив відсутність однієї людини – людини, з якою він хотів поговорити найбільше – Аргона. Як завжди, неможливо було передбачити де і коли він з'явиться. Це безмежно розлютило МакГіла, але в нього не було іншого вибору, окрім як прийняти це. Життя Друїдів було для нього незбагненим. Без нього МакГіл ще більше поспішав. Він хотів пошвидше пройти через це, як і через тисячі інших речей, які чекали на нього перед весіллям.

Група радників сиділа перед ним за півкруглим столом, на відстані десяти футів один від одного, кожен у старовинному дубовому кріслі з майстерно вирізаними дерев'яними

ручками.

“Мій сер, дозвольте я почну”, – озвався Овен.

“Починай. Тільки коротко. В мене сьогодні дуже напружений день”.

“Ваша донька сьогодні отримає багато подарунків, які, як ми всі сподіваємось, поповнять її скарбницю. Тисячі людей віддаватимуть належне, даруючи подарунки вам особисто. Наповнюючи наші борделі та таверни, вони також допоможуть наповнити нашу скарбницю. Але приготування до сьогоднішнього свята також несе за собою виснаження королівської скарбниці. Я раджу збільшити податок на людей та на знать. Одноразовий податок, щоб полегшити тиск від цієї прекрасної події”.

МакГіл побачив стурбованість на обличчі скарбника, і його шлунок опустився від думки, що його скарбниця спорожніє. Однак, він не піднімав податки знову.

“Краще мати бідну скарбницю, але вірних підданих”, – відповів МакГіл. – “Наше багатство – у щасті наших підданих. Ми не можемо збільшувати податки”.

“Але, мій сер, якщо ми не...”

“Я вирішив. Що ще?”

Засмучений Овен сів.

“Мій король”, – промовив Бром своїм глибоким голосом. “По вашому розпорядженню, ми розмістили більшу частину наших сил у дворі для сьогоднішнього заходу. Демонстрація сили буде вражаючою. Але ми на межі. Якщо напад станеться в іншому місці королівства, ми будемо вразливі”.

МакГіл кивнув, розмірковуючи про це.

“Наші вороги не нападуть на нас, поки ми годуємо їх”.

Чоловік розсміявся..

“А які новини з Високих Земель?”

“Звідти не було повідомлень про діяльність протягом останніх тижнів. Здається, їхні війська спустились, готуючись до весілля. Можливо, вони готові до миру”.

МакГіл не був упевнений.

“Це означає, що або весілля спрацювало, або вони готуються до нападу у інший час. Як ти гадаєш, що це, старий?” – спитав МакГіл, звертаючись до Абертоля.

Абертоль прокашлявся та скрипучим голосом відповів: “Мій сер, ваш батько і батько вашого батька ніколи не довіряли МакКлаудам. Те, що вони сплять, не означає, що вони не прокинуться”.

МакГіл схвально кивнув.

“А що з Легіоном?” – спитав він, повернувшись до Колка.

“Сьогодні ми вітали новобранців”, – швидко відповів Колк.

“Мій син серед них?” – запитав МакГіл.

“Він гордо стоїть з усіма, чудовий хлопець”.

МакГіл кивнув, потім звернувся до Бради.

“А що чути з-за меж Каньйону?”

“Мій сер, наші патрулі спостерігали збільшення кількості спроб подолати Каньйон в останні тижні. Це може означати, що Вільди мобілізуються для атаки”.

Серед чоловіків здійнявся шепіт. МакГіл відчув, як його шлунок стискається від цієї думки. Енергетичний щит був непереможний; однак ці новини не віщували нічого гарного.

“А що, якщо станеться повномасштабна атака?” – спитав він.

“Поки щит активний, нам немає чого боятися. Вільди не могли перейти Каньйон на протязі століть. Немає причин думати інакше”.

МакГіл не був такий впевнений. Напад ззовні назрів уже давно, і він дуже цікавився, коли саме він мав статися.

“Мій сер”, – прогундосив Фірт, – “Я відчуваю свій обов’язок додати, що сьогодні двір наповнений достойниками з королівства МакКлаудів. Буде образливим, якщо ви не приділите їм уваги, незалежно від того, друзі вони вам чи вороги. Я б радив, щоб по обіді ви привіталися з кожним з них. Вони привезли багато подарунків і, до слова, багато шпигунів”.

“Хто може сказати, що серед вас немає шпигунів?” – спитав МакГіл, уважно роздивляючись Фірта, як завжди роздумуючи, чи не є шпигуном сам Фірт.

Фірт відкрив свій рот, щоб відповісти, але МакГіл зітхнув та підняв долоню, наказуючи йому зупинитись. “Якщо це все, я буду йти, щоб приєднатися до весілля моєї доньки”.

“Мій сер”, – промовив Келвін, прочищаючи горло, – “звичайно, є ще одна річ. За традицією, під час весілля старшої дитини кожен МакГіл оголошує наступника. Люди очікують, що ви це зробите. Вони говорять про це. Я б не радив вам їх розчаровувати. Особливо, враховуючи, що Меч Долі все ще нерухомий”.

“Ти хочеш, щоб я назвав наступника, коли я ще перебуваю у розквіті сил?” – спитав МакГіл.

“Мій сер, я не хотів образити вас”, – стурбовано запнувся Келвін.

МакГіл підняв руку. “Я знаю традицію. Звичайно, одного дня я назву його”.

“Чи не могли б ви повідомити нам, хто це?” – спитав Фірт.

МакГіл роздратовано подивився на нього. Фірт був пліткарем, і він не довіряв цьому чоловіку.

“Не лізь поперед батька в пекло”.

МакГіл встав. За ним встали й інші. Вони вклонилися та поспішили вийти.

МакГіл стояв, замислившись. У такі дні він думав, що не хотів би бути королем.

*

МакГіл спустився з трону, порушуючи тишу своїми кроками, та перетнув залу. Він самостійно відкрив старовинні дубові двері, потягнувши за залізну ручку, та увійшов до бічної кімнати.

Він, як і завжди, насолоджувався тишею та усамітненням у цій затишній кімнаті: її стіни не мали й двадцяти кроків у довжину, але склепінчаста стеля була височенною. Кімната була повністю кам'яна, з невеличким круглим вітражем на одній стіні. Світло лилося крізь нього жовтими та червоними відтінками, підсвічуючи єдиний об'єкт у цій пустій кімнаті.

Меч Долі.

Він лежав горизонтально у центрі кімнати на залізних зубцях, наче спокушаючи. Точно так само, як і в часи, коли він ще був хлопчиськом, МакГіл підійшов до Меча і обійшов його,

уважно вивчаючи поглядом. Меч Долі. Легендарний меч, джерело сили та влади над усім його королівством, від одного покоління до іншого. Той, хто зможе підняти його, стане тим Єдиним Обраним, кому судилося правити королівством усе життя, звільнити королівство від усіх загроз, у Кільці та поза ним. Це була прекрасна легенда, яку він пам'ятав з дитинства. Коли його було названо наступником короля, він також пробував підняти цей Меч. Усі королі до нього не змогли підняти його. Але він був упевнений, що впорається. Він був упевнений, що він і є той Єдиний.

Але він помилявся. Як і всі МакГіли перед ним. І ця поразка затьмарила його володарювання.

Він уважно розглядав його довге лезо, зроблене з таємничого металу, склад якого ніхто не міг розгадати. Походження меча було ще менш зрозумілим. Ходили чутки, що він виринув з землі під час землетрусу.

Розглядаючи його, він ще раз пережив біль поразки. Він може бути хорошим королем, але він не Єдиний. Його люди знали про це. Його вороги знали про це. Він може бути добрим королем, але що б він не робив, він ніколи не буде Єдиним.

МакГіл підозрював, що якби він був Єдиним, при дворі було б менше безладу, менше змов. Його власні люди довіряли би йому більше, а вороги навіть не думали би нападати. Якась частина його хотіла, щоб меч просто зник, а з ним і легенда. Але він знав, що так не буде. Це було прокляття, але одночасно і влада, і легенда. Сильніша навіть за армію.

Дивлячись на меч у тисячний раз, МакГіл вкотре задавався питанням, хто ж це буде. Хто з його роду зможе опанувати його? Споглядаючи меч, він думав над своїм завданням назвати спадкоємця, який буде обраний долею підняти його.

“Його лезо важке”, – пролунав голос.

МакГіл розвернувся, здивований, що має кампанію у цій маленькій кімнаті.

Там, у дверях, стояв Аргон. МакГіл впізнав його голос ще до того, як побачив його. Він був одночасно злий, що той не з'явився раніше і щасливий бачити його зараз.

“Ти спізнився”, – сказав МакГіл.

“Твое відчуття часу не відноситься до мене”, – відповів Аргон.

МакГіл розвернувся до меча.

“Ти коли-небудь думав, що я зможу його підняти?” – задумливо спитав він. – “У день, коли я став Королем?”

“Ні”, – категорично відповів Аргон.

МакГіл повернувся і вступився у нього.

“Ти знав, що я не зможу. Ти бачив це, чи не так?”

“Так”.

МакГіл міркував.

“Мене лякає, коли ти відповідаєш прямо. Це не схоже на тебе”.

Аргон стояв мовчки, і МакГіл зрозумів, що він більше не зронить і слова.

“Сьогодні я назву свого наступника”, – сказав МакГіл. – “Мені здається, що непотрібно називати спадкоємця у цей день. Це забирає радість короля від весілля його дитини”.

“Можливо, радість має бути стриманою”.

“Але мені залишилось царювати ще стільки років”, – виправдовувався МакГіл.

“Можливо, не так багато, як ти думаєш”, – відповів Аргон.

МакГіл примружився, розмірковуючи. Що він хотів сказати?

Але Аргон не додав ні слова.

“Шість дітей. Кого мені обрати?” – поцікавився МакГіл.

“Навіщо питати мене. Ти вже зробив свій вибір”.

МакГіл подивився на нього. “Ти багато бачиш. Так, це правда. Але мені цікава твоя думка”.

“Я думаю, ти зробив мудрий вибір”, – відповів Аргон. – “Але пам’ятай: король не може правити з могили. Незалежно від того, кого обрав ти, доля завжди робить свій вибір сама”.

“Чи житиму я, Аргоне?” – серйозно спитав МакГіл. Це питання турбувало його з тих пір, як він прокинувся попередньої ночі серед нічного кошмару.

“Минулої ночі мені снилася ворона”, – додав він. – “Вона прилетіла і вкрала мою корону. Тоді інша схопила мене і потягла геть. Коли вона несла мене, я бачив під собою своє королівство. Воно стало чорне. Безплідне. Пусте”.

Він підняв очі до Аргона. Його очі були мокрі.

“Чи був це сон? А чи щось більше?”

“Сни завжди – це щось більше, чи не так?” – сказав Аргон.

МакГіла охопила порожнеча.

“Де криється небезпека? Скажи мені лиш це”.

Аргон підійшов ближче і витріщився в очі МакГілу, якому стало моторошно.

Він нахилився і прошепотів:

“Завжди ближче, ніж ти думаєш”.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Тор сховався в соломі в задній частині возу, який віз його ґрунтовою дорогою. Він прокрався до дороги минулої ночі і терпляче чекав, доки не з'явиться хтось з достатньо великою підводою, в якій він би міг непомітно сховатись. Вже стемнішало, і підвода просувалась достатньо повільно для того, щоб він міг розбігтися і застрибнути у неї. Тор опинився у сіні і заховався у ньому. На його щастя, він не був помічений. Хлопець не був впевнений, що прямує до Королівського Двору, але віз рухався у потрібному напрямку, і з такими розмірами і мітками навряд чи міг прямувати в інше місце.

Тор їхав усю ніч, він не міг заснути, пригадуючи про свою зустріч з Сиболдом, з Аргоном. Він думав про свою долю, про свій колишній дім і про матір. Він відчував, що всесвіт відповів йому, повідомивши тим самим, що в нього інша доля. Тор лежав, поклавши руки під голову і споглядаючи на нічне небо, що виднілось крізь порваний брезент возу. Він спостерігав за всесвітом, таким яскравим, з його далекими червоними зорями. Тор був щасливим. Це були перші в його житті мандри. Він уявлення не мав куди іде, головне – він їхав. Так чи інак, він досягне Королівського Двору.

Коли Тор розплющив очі, вже був ранок, світло заповнило підводу, він збагнув, що задрімав. Хлопець швидко сів і оглянув все довкола, картаючи себе за сон. Він мав бути значно обачнішим, але йому пощастило, його не помітили.

Віз продовжував рухатись, але його вже не так трясло. Це могло означати лише одне – дорога була ліпшою. Певно, вони наближались до міста. Тор поглянув униз і побачив гладку дорогу без каменів та каналів, викладену дрібними білими мушлями. Його серце забилося сильніше – вони наближались до Королівського Двору.

Тор визирнув з возу і був приголомшений. Чисті вулиці були переповнені. Десятки возів, різних форм та розмірів, що перевозили найрізноманітніші речі, заповнили дороги. Одна була нав'ючена хутом, інша – килимами, третя – курчатами. Між ними ходили сотні торговців: деякі з них вели худобу, інші на своїх головах несли кошики з різним крамом. Чотири чоловіки несли згорток шовку, балансуючи на стовпцях. Це була ціла армія людей, які рухались в одному напрямку.

Тор почувався щасливим. Ніколи до цього він не бачив таку велику кількість людей, краму, так багато подій. Все своє життя він провів у крихітному селі, тепер же він знаходився у вирі подій, поглинутий людом.

Він почув гучний шум, брязкіт ланцюгів, удар великого шматка дерева, настільки сильний, що земля здригнулась. Через кілька секунд роздався інший звук – стукіт кінських копит по дереву. Тор поглянув вниз та зрозумів, що вони перетинали міст, під яким проходив рів з водою. Це був розвідний міст.

Тор висунув голову і побачив величезні кам'яні стовпи та зубчасті залізні ворота. Вони проїздили крізь Королівські Ворота.

То були найбільші ворота, які він коли-небудь бачив. Він поглянув вгору на шипи і злякався, що якщо брама впаде, то розріже його навпіл. Він помітив чотирьох стражів Королівського Срібла, що охороняли вхід, і його серце забилося швидше.

Вони проїхали крізь довгий кам'яний тунель, після чого перед ним знов відкрилось небо. Тепер він знаходився на Королівському Дворі.

Тор не міг повірити власним очам. Тут було ще жвавіше; здавалось, тут одночасно хаотично рухались тисячі людей. Скрізь були великі ділянки з ідеально підстриженою травою і квітники. Уздовж широкої дороги розташувалися кіоски та кам'яні споруди. І посеред всього цього люди Короля – солдати, вбрані в лати. Тор зробив це.

Від хвилювання він мимоволі підвівся, і саме в цей момент підвода зупинилась, відкинувши його назад до соломи. Він не встиг піднятись, як почув звук клямки, яку відмикають. Тор побачив сердитого лисуватого старого чоловіка, вбраного у дрантя. Він потягнувся до хлопця кістлявими руками і, схопивши за щиколотки, витягнув з підводи.

Тор випав і приземлився на брудну дорогу, піднявши куряву пилу. Довкола нього залунав сміх.

“Ще раз ти залізеши у мій віз, хлопче, тебе закують в кайдани! Тобі пощастило, що я не покликав солдат Срібла!”

Чоловік відвернувся та плюнув, після чого поспішив до підводи, та вдарив коней батоном.

Тору стало соромно. Зібравшись з думками, він повільно піднявся на ноги. Хлопець оглянувся довкола, двоє перехожих кепкували з нього, і він презирливо посміхнувся у відповідь, змусивши їх відвернутись. Він струсив бруд з одягу і потер руки, його гордість була вражена, але не тіло.

Настрій повернувся до Тора, коли він озирнувся і збагнув, що щасливий хоча б з того, що дістався так далеко. Зараз, звільнившись з підводи, він зміг, врешті-решт, роздивитись двір. Видовище заворожувало: двір здавався безкінечним. Посередині знаходився кам'яний палац, оточений укріпленими кам'яними стінами, що височіли над ним, прикрашені парапетами, на яких скрізь патрулювали стражі Короля. Довкола нього були зелені поля в ідеальному стані, кам'яні майданчики, фонтани, долина дерев. Це було місто, наповнене людьми.

Купці, солдати, сановники – всі кудись поспішали. Тору знадобилось кілька хвилин, щоб збагнути, що тут діється щось особливе. Коли він пройшов далі, то побачив приготування – розставляли стільці, споруджували вівтар. Все вказувало на приготування до весілля.

Серце Тора стиснулось, коли він помітив поодаль лицарський провулок, з довгою стежкою і канатом посередині. На одному полі він побачив солдат, що метали списи в мішені, а на іншому – лучників, що цілились у солому. Здавалось, що всюди відбувались ігри, змагання. Також тут лунала музика – лютні, флейти і цимбали; повсюди вештались мандрівні музики. Всюди було вино та ідло – люди викочували великі діжки та накривали безкінечні столи. Тору здавалось, що він прибув у самий розпал великого свята.

Попри увесь цей блиск, Тор відчував потребу знайти Легіон. Він вже спізнався, але він мав про себе заявити.

Тор поспішив до першого чоловіка, якого побачив – до старця, який, судячи зі скривавленого фартуху, був м'ясником. Він поспішав. Всі в цьому місті кудись поспішали.

“Вибачте, сер”, – звернувся до нього Тор, хапаючи старця за руку.

Чоловік зневажливо глянув на руку хлопця.

“В чому справа, юначе?”

“Я шукаю Королівський Легіон. Ви не знаєте, де вони тренуються?”

“Невже я схожий на мапу?” – обурився старець і пішов геть.

Тора вразила його грубість.

Він кинувся до жінки, яка місила тісто за довгим столом. Там були і інші жінки, і всі вони старанно працювали. Тору здалось, що одна з них певно має відповідь на його питання.

“Вибачте, пані”, – звернувся він. – “Можливо, ви знаєте де тренується Королівський Легіон?”

Вони переглянулись між собою і засміялись. Деякі з них були всього на кілька років старші за Тора.

Найстарша озирнулась і подивилась на нього.

“Ти не там шукаєш”, – відповіла вона. – “Тут йдуть приготування до свята”.

“Але мені сказали, що вони тренуються у Королівському Дворі”, – збитий з пантелику, промовив Тор...

Дівчата знов розсміялись. Найстарша поклала руки на стегна і похитала головою.

“Ти поводиш себе так, ніби вперше знаходишся у Королівському Дворі. Ти хоч уявляєш, наскільки він великий?”

Тор почервонів, коли дівчата почали знов з нього кепкувати, і пішов геть. Йому не подобалось коли з нього сміялись.

Він бачив перед собою дюжину доріг, які вели в різні боки через Королівський Двір. У кам'яних стінах була, принаймні, дюжина входів. Розмір та масштаби цього замку були приголомшливими. Йому стало ніяково від думки, що він може шукати не один день, і все одно нічого не знайде.

Раптом йому спало на думку – певно, що солдат знає, де тренуються інші. Юнак нервувач і не наважувався підійти до Королівського солдата, але розумів, що мусить.

Розвернувшись, Тор поспішив до входу у стіні, до солдата, що був на варті, в надії, що той не прожене його геть. Солдат стояв струнко, дивлячись прямо перед собою.

“Я шукаю Легіон Короля”, – сказав Тор хоробрим голосом.

Солдат продовжував дивитися перед собою, ігноруючи його.

“Я сказав, що шукаю Легіон Короля” – голосніше повторив Тор, намагаючись привернути до себе увагу солдата.

Через кілька секунд той змірив його поглядом, усміхнувшись.

“Чи можете Ви сказати мені, де він?” – наполягав Тор.

“А яке тобі до них діло?”

“Дуже важливе діло”, – переконував Тор, сподіваючись, що солдат не прожене його.

Солдат відвернувся від хлопця, знову дивився перед собою і ігнорував його. Тор відчув, як його серце впало. Він боявся, що вже ніколи не отримає відповіді.

Йому здалось, що минула ціла вічність, перш ніж солдат дав відповідь: “Прямуй до східних воріт, потім йди на північ якнайдалі. Підійди до третіх воріт ліворуч, потім поверни праворуч і потім знов направо. Пройди через другу кам’яну арку – їх плац знаходиться за воротами. Але я повинен сказати тобі, що ти даремно втрачаєш час. Вони не приймають відвідувачів”.

Це було саме те, що Тор хотів почути. Він розвернувся і побіг через поле, за вказівками солдата, повторюючи їх про себе, намагаючись їх запам’ятати. Він помітив, що сонце в небі піднялося вище, і молився тільки про те, щоб не прийти занадто пізно.

*

Тор кинувся вниз по чистим, викладеним мушлями стежкам, оминаючи Королівський Двір. Він щосили намагався дотримуватись напрямку, сподіваючись, що не зіб’ється зі шляху. У дальньому кінці двору хлопець побачив ворота і вибрав треті ліворуч. Тор пробіг через них, обираючи розвилки, пробігаючи стежку за стежкою. Він біг проти руху, у той час, як тисячі людей наповнювали місто, а натовп зростав з кожною хвилиною. Тор зачіпав плечима гравців на лютні, жонглерів, блазнів та інших артистів, одягнених у кращі вбрання.

Думка про те, що відбір почнеться без нього, була нестерпна для Тора. Він спробував сконцентруватися, пробігаючи стежку за стежкою, вишукуючи будь-що, що вказувало б на тренувальний майданчик. Він минув арку, звернув на іншу дорогу, після чого вдалечині побачив пункт свого призначення – міні-колізей, побудований з каменю, у формі ідеального кола. Солдати охороняли величезні ворота в самому центрі. Тор почув приглушені оплески за його стінами, і його серце забилося швидше. Саме це місце він шукав.

Тор прискорив кроки, його легені палали. Коли він добіг до воріт, двоє стражників виступили вперед і опустили свої списи, перегороджуючи йому шлях. Третій вартовий виступив вперед, піднявши долоню.

“Стій тут”, – наказав він.

Тор зупинився, задихаючись. Він насилу стримував своє збудження.

“Ви ... не ... розумієте”, – видихнув він, запинаючись, оскільки йому не вистачало повітря.
– “Я повинен потрапити всередину. Я запізнився”.

“Запізнився для чого?”

“Для відбору”.

Страж – огрядний чоловік низького зросту зі шкірою з ластовинням – обернувся і подивився на інших, в очах яких читався цинізм. Повернувшись до Тора, він окинув його зневажливим поглядом.

“Новобранців привезли кілька годин тому, в королівському фургоні. Якщо тебе не запросили, ти не можеш увійти”.

“Але ви не розумієте. Я повинен ...”

Вартовий простягнув руку і схопив Тора за сорочку.

“Це ти не розумієш, нахабний хлопчисько. Як ти смієш приходити сюди і намагатися прорватися всередину силою? А тепер іди геть, поки я не закував тебе в кайдани”.

Він штовхнув Тора, і той відскочив на кілька футів.

Тор відчув гострий біль у грудях, у тому місці, де рука стражника торкнулася його. Але більший біль юнак відчув від того, що його відкинули. Він був обурений. Тор подолав весь цей довгий шлях не для того, щоб бути відкинутим. Він повинен потрапити всередину.

Страж повернувся до своїх напарників, а Тор повільно відійшов, збираючись обійти круглу споруду з іншого боку. Хлопець мав план. Він ішов до тих пір, поки не зник з їхнього поля зору, потім побіг уздовж стін. Він озирнувся, щоб переконатися, що вартові не бачать його, потім збільшив швидкість і кинувся бігти, що є сил. Наполовину оббігши будівлю, Тор помітив інший шлях на арену – арочні отвори, закриті залізними прутами. В одному з цих прорізів не вистачало прутів. Він почув шум, піднявся і подивився.

Його серце прискорило темп. На круглому тренувальному майданчику перебувала дюжина

новобранців, включаючи і його братів. Вишикувавшись в ряд, всі вони стояли лицем до воїнів Срібла. Люди Короля проходили між ними, розглядаючи їх і приймаючи рішення.

Інша група новобранців стояла осторонь, під пильним поглядом солдата, і кидала списи у віддалену мішень. Один з них не влучив у ціль.

Кров Тора закипала від обурення. Він міг би потрапити в усі ці мішені – він був так само спритний, як і кожен з них. Було несправедливим залишати його в стороні тільки тому, що він був молодший і не такий міцний.

Раптом Тор відчув чийсь руку на своєму плечі. Його відкинули назад. Він впав і боляче вдарився.

Він підняв погляд і побачив солдата, який щойно відкидав його біля воріт.

“Що я тобі казав?”

Перш ніж Тор зміг щось відповісти, страж нахилився і боляче вдарив його ногою. Тор відчув важкий удар по ребрах, коли солдат вдарив його вдруге.

На цей раз Тор зловив ногу солдата в повітрі. Він смикнув її, позбавивши його рівноваги і збивши його з ніг.

Сам Тор швидко піднявся на ноги. Одночасно з ним піднявся і страж. Тор подивився на нього, вражений тим, що тільки що зробив. Навпроти нього стояв розсерджений солдат.

“Зараз я не просто закую тебе в кайдани!” – закричав він. – “Але й змушу тебе заплатити. Ніхто не сміє чіпати вартового Короля! Забудь про вступ до Легіону – тепер ти вирушиш до підземелля! Тобі пощастить, якщо ти ще коли-небудь побачиш сонячне світло!”

Солдат дістав ланцюг з кайданами на кінці. Він наблизився до Тора, жадаючи розплати.

Тор квапливо розмірковував. Він не міг дозволити закувати себе в кайдани, але, разом з тим, він не хотів заподіювати шкоду королівській варті. Він повинен швидко щось придумати. І тут хлопець згадав про свою працю. Його рефлексі спрацювали швидше розуму, він схопив її, помістив туди камінь, прицілився і вистрілив.

Камінь пролетів і вибив кайдани з рук враженого стража. Він також влучив по його пальцях. Солдат відсунувся і струснув свою руку, закричавши від болю, а кайдани з гуркотом впали на землю.

Кидаючи на Тора нищівний погляд, вартовий вийняв свій меч. Тор побачив характерне металеве кільце.

“Це була твоя остання помилка”, – пригрозив йому солдат, наступаючи.

У Тора не було вибору – ця людина просто його йому не залишила. Він помістив інший камінь у свою пращу і метнув його. Він цілився свідомо – Тор хотів не вбити стража, а тільки зупинити його. Тому замість того, щоб цілитися йому в серце, ніс, око або голову, хлопець прицілився в місце, яке, як він знав напевно, зупинить його, але не вб'є.

Тор прицілився вартовому між ніг.

Він метнув камінь не в повну силу, але достатньо для того, щоб вкласти чоловіка.

Це був прекрасний постріл.

Страж впав, упустив свій меч і, схопившись за пах, згорнувся в клубочок.

“Тебе повісять за це!” – застогнав він від дикого болю. – “Варта! Варта!”

Тор підняв очі і побачив кількох Королівських солдат, які бігли до нього.

Тепер або ніколи.

Не гаючи часу, він кинувся до отвору. Він повинен потрапити на арену і заявити про себе. І він битиметься з будь-ким, хто встане у нього на шляху.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

МакГіл сидів у верхній залі свого замку, у своїй затишній кімнаті для зустрічей, яку використовував для особистих справ. Він сидів на своєму особистому троні, вирізаному з дерева, та дивився на чотирьох своїх дітей, що стояли перед ним. Там був його найстарший син, Кендрик, двадцяти п'яти років; прекрасний воїн та справжній джентльмен. Він був найбільш схожий на МакГіла з-поміж інших дітей – це було іронічно, з огляду на те, що він був байстрюком, єдиною дитиною МакГіла від іншої жінки, яку він вже давно забув. МакГіл виховував Кендрика разом зі своїми законними дітьми, не дивлячись на протести своєї Королеви, за умови, що він ніколи не зійде на трон. Зараз йому було боляче від цього, адже Кендрик був кращим чоловіком, якого він знав, сином, яким він пишався. Кращого спадкоємця годі було й уявити.

Поруч з ним стояв його другий син, і перший законний – Гарет. Йому було двадцять три,

він був високий, з запалими щоками та великими коричневими очима, які не знали спокою. Його характер був геть інший, ніж у старшого брата: де його брат був відвертим, Гарет приховував свої справжні думки; де його брат був гордим та шляхетним, Гарет був нечесним та облудним. МакГілу було боляче, що йому не подобається його власний син, і він багато разів намагався змінити його натуру. Але після певного етапу у підлітковому віці хлопця, Король вирішив, що його натура вже визначена: підступний, жадібний до влади та амбітний у найгірших значеннях цих слів. Також Гарет не любив жінок, і мав багато коханців серед чоловіків. Інші королі вигнали б такого сина, але МакГіл був більш відкритий, і для нього то не була причина не любити його. Він не засуджував його за це. За що він його засуджував, то це за злу, лукаву натуру – це неможливо було не помітити.

Наступною за Гаретом стояла друга дитина МакГіла – Гвендолін. Їй тільки виповнилося шістнадцять, вона була надзвичайно вродлива, а її характер навіть перевершував її вроду. Вона була добра, щедра та чесна – найкраща дівчина, яку він коли-небудь знав. Цим вона була подібна до Кендрика. Вона дивилася на МакГіла доньчиним люблячим поглядом. Він завжди бачив відданість у кожному її погляді. Він пишався нею навіть більше, ніж своїми синами.

За Гвендолін стояв наймолодший хлопець МакГіла, Ріс, гордий й енергійний парубок, який у свої чотирнадцять тільки ставав чоловіком. МакГіл з величезним задоволенням спостерігав за його посвятою до Легіону, і вже бачив як з нього виростає дорослий чоловік. МакГіл не сумнівався, що одного дня Ріс стане його кращим сином і великим правителем. Але цей день був не сьогодні. Він був ще занадто молодий, і йому ще треба було багато чого вивчити.

Дивлячись на цих чотирьох своїх дітей, трьох синів і доньку, МакГіл мав суперечливі почуття. Одночасно він відчував і гордість, і розчарування. Також він відчував гнів та досаду, бо двоє його дітей були відсутні. Найстарша донька Луанда, звісно, готувалася до власного весілля. І оскільки вона виходила заміж за принца з іншого королівства, їй не було місця серед претендентів на трон. Але й інший син, Годфрі, був також відсутній. МакГіл почервонів від образи.

Годфрі виявляв неповагу до королівської влади з самого дитинства. Завжди було зрозуміло, що йому це не цікаво, і він ніколи не правитиме. А найбільше розчаровувало МакГіла те, що Годфрі зробив вибір на користь марнування свого часу у генделиках з безчесними друзями, накликаючи на королівську сім'ю сором та ганьбу. Він був нероба, більшість часу він спав, а решту заповнював алкоголем. З однієї сторони, МакГіл був радий, що його тут не було, з іншої – це була величезна образа. Насправді, він очікував такого повороту подій, і ще зранку розіслав своїх людей, щоб ті прочесали генделики і привели його назад. МакГіл мовчки чекав, поки вони це зроблять.

Нарешті важкі дубові двері розчинилися, і зайшла королівська варта, тягнучи Годфрі попід руки. Вони заштовхали його у кімнату та зачинили за ним двері.

Його брати та сестра озирнулися та поглянули на нього. Годфрі був неохайний, неголений та напівроздягнений, від нього тягнуло елем. Він посміхнувся. Як завжди, нахабно.

“Привіт, батьку”, – сказав Годфрі. – “Я пропустив вечірку?”

“Ти стоятимеш зі своїми братами та сестрою та слухатимеш, що я кажу. Якщо ти не слухатимеш, я прикую тебе ланцюгами у підземеллі, разом зі звичайними в’язнями, і ти не бачитимеш ані елю, ані їжі три дні”.

Годфрі задирливо подивився на свого батька. У його погляді МакГіл побачив глибоке джерело сили, щось від нього самого, якийсь спалах, який може колись добре прислужитися Годфрі. Звісно, якщо він зможе перемогти свій характер.

Пройшло добрих десять секунд поки бунтівний Годфрі заспокоївся та приєднався до інших.

МакГіл дивився на цих п’ятьох дітей, що стояли перед ним: байстрюк, лукавий, п’яниця, його донька і наймолодший. Це було дивне зібрання і йому було складно повірити, що це все його діти. І тепер, у день весілля його доньки, йому випало завдання обрати спадкоємця з цього букету. Як це було можливо?

Це була марна справа. Кінець-кінцем, він був у розквіті сил і міг правити ще тридцять років. Кого б він не обрав сьогодні, він може не зійти на трон найближчі кількадесят років. Ця традиція дратувала його. Вона могла бути корисною у часи його предків, але зараз вона не мала жодного сенсу.

Він прочистив горло.

“Ми зібралися тут за покликом традиції. Як ви знаєте, у цей день, день весілля найстаршої дитини, на мене впало завдання назвати наступника. Спадкоємця, який керуватиме цим царством. Якщо я помру, ніхто не зможе правити краще, ніж ваша мати. Але закони нашого королівства кажуть, що на трон може вступити лише нащадок короля. Тому, я маю зробити вибір”.

МакГіл затамував подих, розмірковуючи. Запала тривожна мовчанка, і він міг роздивитися очікування своїх дітей. Він дивився у їхні очі, і у кожних бачив різні вирази. Байстрюк виглядав відстороненим, знаючи що його не оберуть. Очі лукавого світилися амбіціями, бо він очікував, що вибір природньо паде на нього. П’яниця дивився у вікно, його це не обходило. Його донька дивилася на нього з любов’ю, знаючи що вона не є частиною цієї дискусії, але просто любить свого батька. Те саме було і з найменшим.

“Кендрику, я завжди вважав тебе своїм справжнім сином. Але закони нашого королівства

не дозволяють мені передати панування будь-кому, крім законних спадкоємців”.

Кендрик вклонився. “Батьку, я не очікував, що ви зробите це. Я задоволений своєю долею. Будь ласка, нехай це не бентежить вас”.

МакГілу стало боляче від його відповіді. Він відчував, яким справжнім той був, і бажав назвати його спадкоємцем.

“Залишилось четверо з вас. Ріс, ти прекрасний хлопець, кращий з тих, що я коли-небудь бачив. Але ти замолодий, щоб брати участь у цьому обговоренні”.

“Я чекав на це, Батьку”, – відповів Ріс, вклонившись.

“Годфрі, ти один з моїх законних синів, однаке ти вирішив змарнувати свої дні у брудному генделику. Тобі були надані усі привілеї життя, і ти відкинув їх усі. Якщо в мене і є розчарування у цьому житті – то це ти”.

Годфрі скривився, відчуваючи незручність.

“Ну, тоді, я думаю, я зробив тут все, що від мене вимагалось, і можу знов піти у пивну. Чи не так, Батьку?”

Годфрі швидко та глузливо поклонився та розвернувся, щоб піти.

“Назад!” – відрізав МакГіл. – “НЕГАЙНО!”

Годфрі продовжував йти, ігноруючи батька. Він пройшов через кімнату та відчинив двері. Там стояли двоє стражів.

МакГіл кипів від люті, коли стражі запитливо поглянули на нього.

Але Годфрі не чекав, він відштовхнув їх і вийшов у відкриту залу.

“Затримайти його!” – прокричав МакГіл. – “І тримайте його подалі від погляду Королеви. Я не хочу, щоб його мати засмучувалась від його вигляду у день весілля своєї доньки”.

“Так, мій сер”, – відповіли вони, закриваючи двері, і поспішили наздоганяти його.

МакГіл сидів з червоним обличчям, важко дихаючи, намагаючись заспокоїтися. У тисячний раз він запитував, що ж він такого зробив, чим заслужив таку дитину.

Він знов подивився на дітей, що залишилися. Вони, четверо, подивились на нього, очікуючи у рясній тиші. МакГіл зробив глибокий вдих, намагаючись сконцентруватися.

“Залишилося двоє з вас”, – продовжив він. – “І з цих двох я обрав наступника”.

МакГіл повернувся до своєї доньки.

“Гвендолін, це будеш ти”.

У кімнаті здійнявся гомін. Усі його діти були шоковані, насамперед Гвендолін.

“Ви все правильно сказали, Батьку?” – спитав Гарет. – “Ви сказали Гвендолін?”

“Батьку, це велика честь для мене”, – сказала Гвендолін. – “Але я не можу прийняти це. Я жінка”.

“Справді, жінка ніколи ще не сиділа на троні МакГілів. Але я вирішив, що настав час змінити традицію. Гвендолін, в тебе найкращі розум та дух, які я коли-небудь зустрічав у молодій жінки. Так, ти молода, але, дасть Бог, я не помру найближчим часом. І коли прийде час, ти будеш достатньо мудрою, щоб правити. Королівство буде твоє”.

“Але Батьку!” – закричав Гарет зі збілілим обличчям. – “Я найстарший законний син! Завжди, протягом усієї історії МакГілів, правління переходило до найстаршого сина!”

“Я Король”, – похмуро відповів МакГіл – “І я диктую традицію”.

“Але це не чесно!” – благав Гарет нюнявим голосом. – “Я маю бути Королем. Не моя сестра. Не жінка!”

“Притримай язика, хлопче!” – люто прокричав МакГіл. – “Ти збираєшся поставити під сумнів моє рішення?”

“Ви віддали перевагу жінці переді мною? Це ваша думка про мене?”

“Я прийняв своє рішення”, – сказав МакГіл. – “Ти поважатимеш його, і слухняно виконуватимеш, як і всі інші піддані мого королівства. Тепер, ви усі можете покинути мене”.

Його діти швидко схилили голови і поспішили покинути кімнату.

Але Гарет зупинився у дверях, не наважуючись піти.

Він озирнувся і подивився в очі батьку.

МакГіл міг бачити розпач на його обличчі. Очевидно, він очікував, що сьогодні він стане спадкоємцем. Ба більше: він бажав цього. Відчайдушно. Що анітрохи не дивувало

МакГіла, і що послугувало головною причиною, чому він не зробив цього.

“Чому ви ненавидите мене, Батьку?” – спитав він.

“Я не ненавиджу тебе. Я просто не вважаю, що ти підходиш, щоб правити моїм королівством”.

“Чому це?” – наполягав Гарет.

“Тому що це – саме те, чого ти хочеш”.

Обличчя Гарета забагряніло. Ясно, МакГіл вказав йому на його справжній характер. МакГіл дивився у очі сина, і бачив, що вони палають ненавистю до нього. Він ніколи не думав, що це можливо.

Не кажучи більше ні слова, Гарет вилетів з кімнати, грюкнувши дверима.

МакГіл здригнувся від розкотистого відлуння. Він згадав погляд сина і відчув його ненависть дуже глибоко. Навіть глибше, ніж ненависть, яку він бачив в очах ворогів. У той момент, він подумав про Аргона, про його слова, що небезпека поруч.

Чи може вона бути настільки близькою?

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Тор щодуху побіг через величезне поле арени. За спиною він чув кроки Королівських стражів, які були зовсім близько. Вони гналися за хлопцем по гарячому і брудному полю, проклинаючи на ходу. Попереду Тор бачив членів Легіону і новобранців – десятки молодих людей, таких же, як він, тільки старших і дужчих. Вони тренувалися і піддавалися перевірці в різних уміннях: деякі кидали списи, інші метали дротики, а хтось практикував техніку бою на мечях. Вони цілилися у віддалені мішені, і рідко хто не потрапляв. Це були його суперники, і вони здавалися грізними.

Серед них були дюжини справжніх лицарів, членів Срібла, які стояли в широкому півколі, спостерігаючи за подіями. Вони вирішували, кого залишити, а кого відправити додому.

Тор знав, що повинен довести, на що він здатний, він повинен справити враження на цих людей. За мить стражники можуть схопити його, і якщо у нього є хоч якийсь шанс справити враження, то він повинен зробити це зараз. Тільки як? Він квапливо міркував, біжучи через

двір, повний рішучості не звертати.

Присутні на полі стали помічати, що щось відбувається. Деякі новобранці перестали змагатися і обернулися. Те саме зробили і деякі лицарі. За мить, Тор вже заволодів увагою всіх. Вони виглядали розгубленими. Тор розумів, що вони задавалися питанням, хто ця людина, що мчить через поле, яку переслідують три королівських стражника. Не так він хотів справити на них враження. Все своє життя він по-іншому уявляв свій вступ до Легіону.

Поки Тор біг, думаючи про те, що ж вчинити, все було вирішено за нього. Один міцний хлопець, новобранець, вирішив виділитися з натовпу, зупинивши Тора. Високий, м'язистий, удвічі більший за Тора, він підняв свій дерев'яний меч, щоб перегородити Торові шлях. Тор розумів, що хлопець хотів завдати удару і збити його з ніг, щоб виставити його на посміховисько перед іншими. Таким чином він хотів отримати перевагу перед іншими новобранцями.

Це розлютило Тора. У нього не було жодних рахунків з цим хлопцем, і йому це було абсолютно ні до чого. Але хлопець хотів зупинити його тільки для того, щоб виділитися на тлі інших.

Коли Тор підбіг ближче, він насилу повірив своїм очам – хлопець був величезний. Він навис над Тором, насуплений, локони густого чорного волосся закривали його чоло. Ніколи ще Тор не бачив таку величезну квадратну щелепу. Він не знав як йому вдасться прорватися повз цього здорованя.

Новобранець атакував його своїм дерев'яним мечем, і Тор знав, що якщо він не відреагує швидко, той зіб'є його з ніг.

Спрацювали рефлекс Тора. Він інстинктивно вийняв свою пращу, відхилився назад і метнув камінь в руку нападника. Камінь влучив у мішень і вибив меч з рук новобранця так легко, немов хлопець сам його випустив. Той закричав, схопившись за руку.

Тор не втрачав часу. Він атакував, скориставшись моментом. Підстрибнувши, він ударив хлопця ногою і уперся двома ногами в його груди. Але новобранець був такий міцний, що Тору здалося, наче він штовхнув дуб. Хлопець відсахнувся всього лише на кілька дюймів, коли Тор застиг, як вкопаний і впав до його ніг.

“Це ні до чого хорошого не приведе”, – подумав Тор, коли він впав на землю з глухим стуком. У вухах дзвеніло.

Тор спробував підвестись на ноги, але здоровань випередив його. Він нахилився, схопив Тора за спину і кинув його обличчям в багнюку.

Натовп хлопців швидко зібрався навколо них, підбадьорюючи їх гучними вигуками. Принижений Тор почервонів.

Він розвернувся, щоб піднятися, але хлопець був занадто швидкий. Він уже був зверху, притискаючи його до землі. Не встиг Тор нічого зрозуміти, як між ними розгорівся поєдинок. Новобранець був неймовірно важкий.

Тор чув приглушені крики інших юнаків, коли вони утворили коло, кричали і жадали крові. Хлопець кинув на Тора грізний погляд. Він своїми великими пальцями потягнувся до очей Тора. Тор не міг повірити в те, що відбувається – здавалося, цей бугай насправді хотів заподіяти йому шкоду. Невже він справді хоче отримати перевагу таким низьким способом?

В останню секунду Тор повернув голову у бік, і руки новобранця пролетіли повз, потрапивши в бруд. Тор скористався цим шансом, щоб виборсатись з-під здорованя.

Він піднявся на ноги і зустрівся поглядом з новобранцем, який теж до того моменту встав. Хлопець замахувався, щоб вдарити Тора по обличчю, але він в останню секунду ухилився. Тор збагнув, що якби кулак цього бугая вдарив його, то напевно зламав би йому щелепу. Тор підняв руку і вдарив його в живіт, але це не подіяло – це було те саме, що вдарити дерево.

До того, як Тор встиг зробити щось ще, противник ударив його ліктем в обличчя.

Тор відсахнувся, захитавшись від удару. Йому здалося, що по ньому вдарили молотком, а в його вухах пролунав дзвін.

У той час як Тор відступив, намагаючись віддихатись, новобранець знову атакував його і сильно вдарив у груди. Тор відлетів назад, впавши на спину. Пролунали схвальні вигуки інших хлопців.

Відчуваючи запаморочення, Тор спробував підвестися, але здоровань напав на нього у черговий раз, замахнувся і знову вдарив його в обличчя, поваливши Тора на спину. Удар був сильним.

Тор лежав на спині, слухаючи приглушені заохочувальні крики присутніх, відчуваючи солоний смак крові, що бігла з носа і з рани на обличчі. Він застогнав від болю. Тор підняв очі вгору і побачив, що здоровань розвернувся і попрямував до своїх друзів, вже святкуючи свою перемогу.

Тор хотів здатися. Цей хлопець був кремезний, боротися з ним було марно. І він не хотів зазнати ще більшої поразки. Але щось всередині спонукало його не відступати. Він не міг програти. Тільки не перед усіма цими людьми.

Не здавайся. Піднімайся. Вставай!

Якимось чином Тору вдалося зібратися з силами. Застогнавши, він перевернувся і став рачки, після чого повільно підвівся на ноги. Він повернувся обличчям до новобранця. З його рани текла кров, очі опухли, йому важко було бачити, складно було дихати, але він підняв свої кулаки.

Здоровань обернувся і витріщився на Тора. Він з подивом похитав головою.

“Тобі слід було б залишитися лежати, хлопчику”, – пригрозив він, знову наближаючись до Тора.

“ДОСИТЬ!” – пролунав голос. – “Елден, назад!”

Зненацька з’явився лицар і став між ними. Він витягнув вперед руку, не дозволяючи Елдену підійти ближче до Тора. Натопт стих, коли всі новобранці побачили лицаря. Було зрозуміло, що до цієї людини слід ставитися з повагою.

Тор підняв очі і з трепетом подивився на лицаря. Йому було трохи за двадцять – високий, широкоплечий, з квадратною щелепою, з каштановим доглянутим волоссям. Він відразу ж сподобався Тору. Його першокласні обладунки, кольчуга з полірованого срібла, були прикрашені королівськими атрибутами: соколом – емблемою роду МакГілів. В горлі у Тора пересохло – він стояв перед членом королівської родини. Він не вірив своїм очам.

“Поясніть, юначе”, – звернувся він до Тора. – “Чому Ви увірвалися на нашу арену без запрошення?”

Тор не встиг відповісти, як раптом прибігли три члени королівської варти. Головний охоронець став, важко дихаючи, і вказав на Тора.

“Він не підкорився нашим наказам!” – закричав він. – “Я збираюся закувати його в кайдани й кинути до королівської темниці!”

“Але ж я не зробив нічого поганого!” – запротестував Тор.

“Невже?” – обурився охоронець. – “А як щодо того, що ти проник у власність Короля без запрошення?”

“Я всього лише хотів отримати шанс!” – крикнув Тор, обернувшись і благаючи лицаря, члена королівської сім’ї, який стояв перед ним. – “Я лише хотів отримати шанс, щоб вступити в Легіон!”

“Цей тренувальний майданчик тільки для запрошених, юначе”, – почувся хрипкий голос.

У коло зайшов воїн років п'ятдесяти, широкий і кремезний, з лисою головою, з короткою бородою і зі шрамом на носі. Він виглядав так, наче все своє життя був професійним солдатом – це було видно і за відзнаками на його обладунках, золотій шпильці на грудях. Він був схожий на командувача. Серце Тора прискорено забилося при його появі. Це був генерал.

“Мене не запросили, сер”, – сказав Тор. – “Це правда. Але все своє життя я мріяв бути тут. Все, чого я хочу – це шанс показати вам, що я вмію. Я нічим не гірше всіх цих новобранців. Дайте мені всього один шанс, щоб довести це. Будь ласка. Я завжди мріяв про вступ до Легіону”.

“Це поле битви не для мрійників, юначе”, – відповів той же хрипкий голос. – “Він для бійців. У наших правилах немає винятків – рекрутів обирають”.

Генерал кивнув і королівська варта підійшла до Тора з кайданами.

Але несподівано лицар, член королівської сім'ї, вийшов вперед і виставив долоню, зупиняючи охоронців.

“Можливо, на честь сьогоднішньої події, можна зробити виняток”, – запропонував він.

Варта з жахом подивилася на нього, явно бажаючи заперечити. Та все ж, вони змушені були прикусити язика в знак поваги до члена королівської родини.

“Я захоплююся твоєю хоробрістю, хлопче”, – продовжував лицар. – “Перш ніж проганяти тебе, я хотів би подивитися, що ти вмієш”.

“Але, Кендрику, у нас є правила”, – сказав явно незадоволений генерал.

“Королівська родина диктує правила”, – суворо відповів Кендрик. – “А Легіон підпорядковується королівській сім'ї”.

“Ми підкоряємося твоєму батькові, Королю, а не тобі”, – заперечив генерал не менш зухвало.

Це було справжнє протистояння. У повітрі повисло напруження. Тор насилу вірив в те, що саме він став причиною цього.

“Я знаю свого батька і знаю, чого б він хотів. Він би побажав дати цьому хлопцю шанс. Саме це ми і зробимо”.

Через кілька напружених хвилин генерал, нарешті, відступив.

Кендрик повернувся до Тора – його очі, карі і напружені, дивилися на нього. Це був не тільки принц, але й воїн.

“Я дам тобі один шанс”, – сказав він. – “Давай подивимося, чи зможеш ти потрапити в мішень”.

Він жестом вказав на стіг сіна на іншому кінці поля, з маленькою червоною плямою в центрі. З сіна стирчало кілька списів, але жоден з них не потрапив у яблучко.

“Якщо ти зможеш зробити те, що не вдалося нікому з цих хлопців – якщо ти потрапиш у самісіньку ціль – тоді можеш до нас приєднатися”.

Лицар відійшов у бік, і Тор відчув, що всі погляди прикуті до нього.

Він поглянув на стійку зі списками і ретельно їх роздивився. Вони були набагато кращої якості, ніж списи, які йому доводилося бачити раніше: зроблені з міцного дуба, обтягнуті натуральною шкірою. Його серце шалено калатало, коли він зробив крок вперед, витираючи кров із носа тильною стороною долоні. Вперше в житті він так сильно нервував. Зрозуміло, що йому дали непосильне завдання. Але він мусив спробувати.

Тор нахилився і обрав спис – не надто довгий, але й не короткий. Він зважив його в своїй руці – він був важким, міцним. Не такий, якими він користувався вдома. Але, тим не менше, він підходив. Юнак відчув, що, можливо, він зможе потрапити в ціль. Зрештою, метання списа було його кращим умінням, відразу після метання каменів. Довгі дні, коли він ходив по дикій місцевості, вона дарувала йому різні мішені. Він завжди міг потрапити в ціль, навіть коли це не вдавалося зробити його братам.

Тор заплющив очі і глибоко вдихнув. Якщо він промаже, стражники схоплять його і потягнуть до в'язниці – і його шанс вступити до лав Легіону буде упущений назавжди. Від одного цього моменту залежить все, про що він коли-небудь мріяв.

Він палко молився Богу.

Не вагаючись більше ні секунди, Тор розплющив очі, зробив два кроки вперед, прогнувся назад і метнув спис.

Він затримав подих, дивлячись, як летить спис.

Будь ласка, Господи. Будь ласка.

Спис розсік мертву тишу, і Тор відчував, як сотні очей спостерігають за ним.

Йому здалося, пройшла ціла вічність, коли пролунав звук – без сумніву звук того, що спис вразив ціль. Тору навіть не потрібно було дивитися. Він знав, він був певен, що це був прекрасний постріл. Те, як спис вилетів з його руки, положення його зап'ястя підказали йому, що він потрапить у мішень.

Тор наважився подивитися і побачив, з величезним полегшенням, що він не помилився. Спис влучив в саме яблучко. Він зробив те, що іншим було не під силу.

Приголомшена тиша огорнула його. Тор відчув, що інші новобранці і лицарі – всі дивляться на нього.

Нарешті Кендрик зробив крок уперед і задоволено поплескав його по спині долонею. Він широко посміхався.

“Я мав рацію”, – сказав він. – “Ти залишишся!”

“Але, мій лорд!” – закричав королівський страж. – “Це несправедливо! Цей хлопчисько з'явився непроханим!”

“Він потрапив у мішень. Цього запрошення для мене достатньо”.

“Він набагато молодше і менше за інших. Це не загін для малюків”, – приєднався генерал.

“Я б вважав за краще мати маленького солдата, який може вразити ціль, ніж дубину, яка на це не здатна”. – відповів лицар.

“Щасливий кидок!” – закричав бугай, який бився з Тором. – “Якби у нас було більше спроб, ми б теж поцілили!”

Лицар обернувся і окинув поглядом крикливого новобранця.

“Невже?” – запитав він. – “Чи побачу я, як ти зробиш це зараз? Чи повинні ми поставити на те, що у тебе вийде?”

Схвильований хлопець засоромлено схилив голову, очевидно не бажаючи прийняти пропозицію.

“Але цей хлопчисько – незнайомець”. – запротестував генерал. – “Ми навіть не знаємо, звідки він родом”.

“Він прийшов з низовини”, – почувся голос.

Інші обернулися, щоб подивитися, хто це сказав, але у Тора не було в цьому необхідності – він впізнав цей голос. Саме він дошкуляв Тору все його дитинство – голос його старшого брата Дрейка.

Дрейк виступив вперед з іншими своїми братами і несхвально подивився на Тора.

“Його звуть Торгрін, з клану МакЛеод. Він з Південної Провінції Східного Королівства. Він наймолодший син з чотирьох. Всі ми родом з однієї сім’ї. Він пасе овець нашого батька!”

Група новобранців і лицарів заходилась сміхом.

Тор відчув, як його обличчя червоніло. У цей момент йому захотілося померти. Ніколи ще він не відчував такого сорому. Здавалося, що брат хотів зробити все можливе, щоб його зганьбити.

“Пасе овець? Невже?” – перепитав генерал.

“У такому разі наші вороги повинні побоюватися його!” – вигукнув інший хлопець.

Пролунав черговий вибух реготу, і Тор відчув себе ще більш приниженим.

“Досить!” – суворо крикнув Кендрик.

Поступово сміх притих.

“Я швидше матиму поблизу пастуха овець, який може потрапити в мішень, ніж багатьох з вас, які тільки здатні сміятися і нічого більше”, – додав Кендрик.

Після цих слів новобранці замовкли – їм було більше не до сміху.

Тор був безмежно вдячний Кендрику. Він поклявся собі, що обов’язково віддячить йому, як тільки зможе. Незважаючи на те, що сталося з Тором, ця людина, принаймні, повернула йому честь.

“Хлопче, невже ти не знав, що розпускання пліток про своїх друзів не красить воїна, а тим паче про його власну сім’ю, його власний рід?” – запитав лицар Дрейка.

Схвильований Дрейк опустил очі. Рідко коли Тор бачив його таким подавленим.

Але в цей момент інший його брат, Дрос, вийшов вперед і заперестував: “Але Тора навіть не обирали. Вибрали нас. Він просто пішов за нами сюди”.

“Я не слідував за вами”, – заперечив Тор, який, нарешті, заговорив. – “Я тут, щоб вступити

до Легіону. Я тут не через вас”.

“Не важливо, чому він тут”, – роздратовано сказав генерал, вийшовши вперед. – “Він марнує наш час. Так, це був хороший кидок списа, але, він не може до нас приєднатися. Немає лицаря, який міг би поручитися за нього, і жоден зброєносець не захоче мати з ним справу”.

“Я буду”, – пролунав голос.

Тор обернувся разом з усіма іншими. Він здивувався, побачивши юнака – свого ровесника, який стояв в кількох футах від них. Він навіть чимось був схожим на Тора, тільки у нього було світле волосся і яскраві зелені очі. На ньому була гарна королівська броня – кольчуга, прикрашена червоними і чорними позначками. Цей молодий чоловік теж був членом Королівської родини.

“Це неможливо”, – сказав генерал. – “Королівська родина не співпрацює з простолюдинами”.

“Я можу робити, все що захочу”, – сказав, як відрізав, хлопець. – “І я кажу, що Торгрін буде моїм напарником”.

“Навіть якщо ми погодимось”, – заперечив генерал, – “Це не має значення. У нього немає лицаря, який буде опікати його”.

“Це зроблю я”, – пролунав голос.

Всі присутні обернулися в напрямку голосу. Пролунав приглушений гомін.

Тор обернувся і побачив лицаря верхи на коні. Він був одягнений в красиві, блискучі обладунки, на його поясі висіли різні види зброї. Він весь сяяв – здавалося, що вони дивляться на сонце. Тор міг судити по його поведінці, за відмітками на його шоломі, що він виділявся на загальному фоні. Це був чемпіон.

Тор впізнав цього лицаря. Він бачив зображення з ним і чув про нього багато легенд – Ерек. Він не міг повірити своїм очам. Перед ними постав кращий лицар Кільця.

“Але, мій лорд, у вас вже є зброєносець”, – заперечив генерал.

“Тоді у мене буде їх два”, – відповів Ерек впевненим голосом.

Тиша пронизувала зібрання.

“Тоді більше нічого сказати”, – виголосив Кендрик. – “У Торгріна є і покровитель, і

напарник. Питання вирішено. Тепер він є членом Легіону”.

“Але ви забули про мене!” – закричав королівський страж, виступаючи вперед. “Ніщо з цього не виправдовує того факту, що хлопчисько вдарив члена Королівської варти, і він повинен бути покараний. Вимагаю верховенства права!”

“Правосуддя буде здійснено”, – голос Кендрика був твердим. – “Але це буде моя турбота. Не ваша”.

“Але, мій лорд, він повинен бути заарештований. Він має послугувати прикладом для інших!”

“Якщо ти не замовкнеш, то сам підеш до в’язниці”, – сказав Кендрик стражу.

Нарешті вартовий відступив. Почервонівши, він розвернувся і неохоче пішов, дивлячись пронизливим поглядом на Тора.

“Тоді це офіційно”, – голосно промовив Кендрик. – “Торгріне, ласкаво просимо до Королівського Легіону!”

Натовп лицарів і новобранців схвально відреагував на це, після чого розвернувся і повернувся до свого тренування.

Тор заціпенів. Він насилу вірив у те, що сталося. Тепер він – член королівського Легіону. Це було схоже на сон.

Тор повернувся до Кендрика, відчуваючи велику подяку, яку не зміг би висловити словами. Ніколи раніше ніхто в його житті не дбав про нього, ніхто за нього не заступався і не захищав. Це було дивне відчуття. Він уже відчував, що ця людина йому ближче, ніж власний батько.

“Я не знаю, як дякувати вам”, – сказав Тор. – “Я глибоко Вам зобов’язаний”.

Кендрик посміхнувся. “Мое ім’я Кендрик. Ти певно знав. Я старший син Короля. Я захоплююся твоєю хоробрістю. Ти будеш хорошим доповненням до цієї компанії”.

Після цих слів Кендрик розвернувся і поспішив геть. Коли він пішов, Елден, здоровань, який побився з Тором, підійшов ближче.

“Будь насторожі”, – сказав він. – “Знаєш, ми спимо в одній казармі. Не думай, що ти в безпеці”.

Хлопець відвернувся і поспішив, не чекаючи відповіді. У Тора вже був ворог.

Він почав задаватися питанням, що ж на нього очікує, коли до нього поспішив молодший син Короля.

“Не звертай на нього уваги”, – порадив він Тору. – “Він завжди вплутується в бійки. Я – Ріс”.

“Дякую, що взяв мене напарником”, – відповів Тор, простягаючи руку. – “Не знаю, щоб я робив в іншому випадку”.

“Я щасливий вибрати будь-кого, хто готовий виступити проти того грубіяна”, – весело вимовив Ріс. – “Хороша була бійка”.

“Ти жартуєш?” – запитав Тор, витираючи запечену кров з обличчя, відчуваючи, що шрам почав опухати. “Він знищив мене”.

“Але ти не здався”, – сказав Ріс. – “Це було вражаюче. Кожен з новобранців просто відступив би. А який був кидок списа! Як ти навчився так метати? Відтепер ми компаньйони на усе життя!” Він багатозначно подивився на Тора, коли тиснув руку. “А також друзі. Я це відчуваю”.

Відповідаючи на потиск руки, Тор не міг позбутися відчуття, що він знайшов друга на все життя.

Раптово його ткнули в бік.

Він розвернувся і побачив, що поряд з ним стоїть старший хлопець, з ластовинням на шкірі і довгим вузьким обличчям.

“Я Фейтгольд – зброєносець Ерека. Тепер ти його другий зброєносець. А це означає, що ти підкорюєшся мені. Через кілька хвилин у нас буде турнір. Ти збираєшся просто стояти тут, коли тебе призначили зброєносцем найвідомішого лицаря в королівстві? Йди за мною! Швидко!”

Ріс вже пішов. Тор повернувся і поспішив за зброєносцем, який біг через поле. Він гадки не мав, куди вони прямували, але йому було все одно. Усередині нього все співало.

Він зробив це.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Гарет поспішав, йдучи Королівським Двором, одягнений в королівські шати, проштовхуючись між масою люду, який линув з усіх сторін на весілля сестри. Він кипів від люті. Він все ще не оговтався від зустрічі з батьком. Як так вийшло, що його кинули? Як так, що король не обрав його своїм спадкоємцем? Це не мало сенсу. Гарет був першим законнонародженим сином. Саме так все завжди відбувалось. З самого свого народження Гарет вважав, що буде правити – у нього просто не було причини думати інакше.

Це було недопустимим. Надати перевагу його молодшій сестрі – дівчині! Коли ця новина пошириться, він стане посміховиськом королівства. Він йшов і мав відчуття, що вітер збив його з ніг, і він не знав як перевести дух.

Він нашттовхувався на своєму шляху на людей, які прямували на весільну церемонію його старшої сестри. Він озирнувся і побачив безліч кольорових мантий, нескінченні потоки люду, різних людей з різних провінцій. Йому було огидно знаходитись так близько до простолюдинів. Це було вперше, коли біднота могла змішатись з багатіями, єдиний раз, коли дикунам зі Східного Королівства, з далеких Високих Земель, дозволили з'явитися у Королівському Дворі. Гарет не міг повірити, що його сестра одружиться з одним з них. Це просто був політичний хід його батька, жалюгідна спроба укласти мир між королівствами.

Ще більш дивним було те, що його сестрі насправді подобалось те створіння. Гарет не міг зрозуміти, чому. Знаючи її, він не був тим чоловіком, який їй подобався, але титул та шанс стати королевою своєї власної провінції приваблювали її. Вона отримує те, на що заслуговує: всі по інший бік Високих Земель були дикунами. На думку Гарета, їм не вистачало його люб'язності, його витонченості. Але це була не його проблема. Якщо його сестра щаслива, нехай виходить заміж за одного з них. Таким чином, на одну сестру, яка може стати на його шляху до трону, стане менше. Насправді, чим далі вона буде, тим краще.

Це його більше не хвилювало. Сьогодні Гарет взяв, що ніколи не стане королем. Тепер він був приречений стати всього лише ще одним безіменним принцом у королівстві свого батька. Тепер шлях до влади був перекритий. Відтепер його чекає життя посередності.

Батько недооцінив його – втім, як завжди. Батько вважав себе політично проникливим, але Гарет був набагато проникливішим – він завжди таким був. Наприклад, видаючи Луанду заміж за МакКлауда, його батько вважав себе майстерним політиком. Але Гарет був далекобачнішим за свого батька, він зміг побачити деякі наслідки і вже бачив на крок далі, ніж король. Він знав, до чого це призведе. Зрештою, цей шлюб не втихомирить МакКлаудів, але тільки додасть їм рішучості. Вони були дикунами, які вважали цю пропозицію миру проявом слабкості, а не сили. Вони не рахувалися зі зв'язком між двома сім'ями і, як тільки його сестра покине королівство, був упевнений Гарет – вони нападуть. Це була всього лише хитрість. Він спробував розповісти про це батькові, але той не став слухати.

Але все це тепер не здавалось проблемою. Зрештою, він всього лише один з принців, всього лише черговий гвинтик у системі королівства. Гарет згорав зсередини, думаючи про це, і ненавидів свого батька у цей момент так, як ніколи ще нікого не ненавидів. Йдучи серед натовпу, плечем до плеча з простолюдинами, він уявляв, як помститися, як, врешті-решт, отримати королівство. Він не міг просто сидіти, склавши руки, це він знав напевно. Гарет не міг дозволити, щоб королівство перейшло до його молодшої сестри.

“Ось ти де”, – почув він.

Це був Фірт, який підійшов до нього з радісною посмішкою, яку прикрашали ідеальні зуби – вісімнадцятирічний, високий, стрункий, з високим голосом, гладкою шкірою і рум'янцем на щоках. Фірт був його коханцем. Як правило, Гарет мав за щастя бачити його, але зараз він був не в дузі.

“Мені здалося, що ти цілий день мене уникаєш”, – сказав Фірт, приобіймаючи Гарета, поки вони йшли.

Гарет тут же відштовхнув його руку, озираючись, щоб переконатися, що ніхто цього не бачив.

“Чи ти дурний?” – докоряв Гарет. – “Ти ніколи не торкатимешся мене на публіці. Ніколи”.

Фірт потупив голову вниз, почервонівши. “Мені дуже шкода”, – сказав він. – “Я не подумав”.

“Все вірно, ти не подумав. Зроби це знову, і ми ніколи більше не побачимось”, – кричав Гарет.

Фірт зашарівся. “Мені дуже шкода”, – повторив він.

Гарет ще раз перевіряв, чи ніхто цього не бачив і його попустило.

“Про що пліткують маси?” – запитав Гарет, бажаючи змінити тему та позбутись темних думок.

Фірт відразу пожвавішав, і посмішка з'явилась на його обличчі.

“Кожен перебуває в очікуванні. Вони всі чекають оголошення, що ти будеш наступником”.

Гарет став похмурым. Фірт спостерігав за ним.

“Назвуть же тебе?” – скептично запитав він.

Вони продовжували йти. Гарет почервонів, він уникав погляду Фірта.

“Ні”.

Фірт зойкнув.

“Він відкинув мене. Ти можеш це уявити? Він надав перевагу сестрі. Моїй меншій сестрі”.

На цей раз спохмурнів Фірт. Він виглядав здивованим.

“Це неможливо”, – виголосив він. – “Ти його первісток, а вона – дівчина. Це просто не вкладається в голову”, – повторив Фірт.

Гарет подивився на нього і з застиглим виразом обличчя промовив: “Я не брешу”.

Якийсь час обидва йшли мовчки. Натопт все збільшувався. Гарет озирнувся, починаючи усвідомлювати, де він і в чому бере участь. Королівський двір був абсолютно переповнений – там, напевно, були тисячі людей, які з’являлися з усіх входів. Вони всі прямували до майстерно зробленої весільної сцени, навколо якої розмістилася, принаймні, тисяча красивих стільців з товстими подушками. Вони були прикрашені червоним оксамитом і золотим оздобленням. Армія слуг бігала туди-сюди між проходів, розміщуючи людей і розносячи напої.

По обидві сторони нескінченно довгого весільного проходу, устеленого квітами, сиділи дві сім’ї – МакГілів та МакКлаудів. Лінія була чітко розмежована. По обидва боки перебували сотні людей; кожен був одягнений у найкраще вбрання: МакГіли – в колір їх роду – темно-фіолетовий, а МакКлауди – у яскраво-помаранчевий, колір їх клану. Гарету здалось, що клани не могли відрізнитися ще більше. Хоча кожна сім’я була багато вбрана, йому здалося, що МакКлауди вирядились просто щоб покрасуватися. Цих дикунів не цікавили наряди – він міг бачити це за виразами їх облич, по тому, як вони рухалися, штовхаючи один одного, по тому, як голосно вони реготали. Було щось таке у їхніх виразах облич, чого не могли приховати королівські шати. Він обурювався через те, що вони перебували на його території. Його обурював сам факт цього весілля. Це було чергове необдумане рішення його батька.

Якби Гарет був королем, він вчинив би інакше. Він би також організував весілля. Але потім, він би дочекався пізньої ночі, поки МакКлауди, сп’янілі вином, поснули, замкнув би двері до зали і підпалив їх. Він убив би їх усіх одним махом.

“Дикуні”, – вигукнув Фірт, оглядаючи іншу сторону проходу. – “Я не в силі збагнути, чому твій батько впустив їх”.

“Це може стати цікавим”, – сказав Гарет. – “Він запрошує ворогів у наші володіння, потім

організовує весільні змагання. Чи не є це приводом для перепалки?”

“Ти думаєш?” – запитав Фірт. – “Битва? Тут? З усіма цими солдатами? В день весілля?”

Гарет знизав плечима. Від МакКлаудів можна чекати все що завгодно.

“Шана в день весілля – це не про них”.

“Але у нас є тисячі солдатів”.

“Як і в них”.

Гарет повернувся і побачив довгу шеренгу воїнів – МакГілів і МакКлаудів – котрі вишикувалися по обидва боки від зубчастих веж. Вони не взяли б стільки солдат – він знав напевно – якби не очікували перепалки. Незважаючи на привід, незважаючи на вишуканий одяг та середовище, нескінченну кількість їжі, день літнього сонцестояння, квіти, не дивлячись ні на що, напруга повисла у повітрі. Всі були на межі – Гарет бачив це. Вони не довіряли один одному.

Можливо, йому пощастить, думав Гарет, і один з них нанесе удар батькові прямо в серце. Тоді, можливо, він міг би стати королем.

“Я так розумію, ми не можемо сидіти разом”, – сказав з розчаруванням Фірт, коли вони підійшли до стільців.

Гарет глянув на нього, повний зневаги. “Який ти нерозсудливий”, – голос був повний презирства.

Він усерйоз задумався, чи дійсно це було хорошою ідеєю обрати цього конюха в якості свого коханця. Якщо він не опанує себе, то просто викриє їх обох.

Фірт, присоромлений, потупив погляд.

“Побачимося пізніше, у стайні. Тепер можеш йти”, – сказав Гарет і злегка підштовхнув його. Фірт розчинився у натовпі.

Раптом Гарет відчув крижану хватку на своїй руці. На мить його серце завмерло, він думав, що його викрили. Але потім він відчув довгі нігті, тонкі пальці, що впивались в його шкіру – він впізнав руку своєї дружини – Хелен.

“Не зганьби мене сьогодні”, – промовила вона голосом, повним ненависті.

Він обернувся і подивився на неї. Хелен була вродливою. На ній була довга біла сатинова

сукня. Її волосся було високо заколоте шпильками, шию Хелен прикрашало вишукане діамантове кільце, а її обличчя було згладжене косметикою. Гарет об'єктивно судив про її красу – вона була такою ж вродливою, як і в день їхнього весілля. Але вона все одно не приваблювала його. Це була чергова ідея його батька – спробувати змінити природу Гарета, одруживши його. Але єдине, до чого це призвело – він став більш понурим, а також це породило ще більше припущень у палаці щодо його істинних схильностей.

“Сьогодні весілля твоєї сестри”, – докоряла вона Гарету. – “Ми повинні поводити себе як пара – хоча б раз”.

Вона взяла під руку Гарета, і вони пішли до місця, обгородженого оксамитом. Два королівських стражника пропустили їх всередину, де вони змішалися з іншими членами королівської сім'ї.

Засурмили труби і поступово натовп стих. Зазвучала чарівна музика клавесина, у проходах було розсипано ще більше квітів, і королівська процесія почала спускатися, пари йшли рука до руки. Хелен смикнула за руку Гарета, і він попрямував з нею уздовж проходу.

Гарет відчув себе ще більш помітним, ніж будь-коли, він не розумів, як зобразити щиру любов. Він відчував на собі сотні очей і не міг позбутися відчуття, що всі вони оцінювали його, хоча він знав, що це не так. На його нещастя прохід не був коротким. Він не міг дочекатися, коли вони, нарешті, дійдуть до кінця, щоб встати поруч із сестрою біля вівтаря і покінчити з цим. Він також не міг перестати думати про свою зустріч з батьком. Йому було цікаво, чи знають новини всі ці спостерігачі.

“Сьогодні я отримав погані новини”, – прошепотів він Хелен, коли вони, нарешті, дійшли до кінця і були недосяжними для поглядів.

“Ти думаєш, я не знаю?” – буркнула вона.

Він повернувся і подивився на неї з подивом.

Вона подивилася з презирством. “У мене є шпигуни”, – сказала вона.

Він примружився, бажаючи зробити їй боляче. Як вона могла бути настільки байдужою?

“Якщо я не буду королем, то ти ніколи не станеш королевою”, – сказав він.

“Я ніколи не розраховувала бути королевою”, – відповіла вона.

Це здивувало його ще більше.

“Я ніколи не чекала, що він назве тебе”, – додала вона. – “Навіщо йому це? Ти не лідер. Ти

коханець. Але не мій”.

Гарет зашарівся.

“І ти мені не коханка”, – сказав він їй.

Тепер почервоніла вона. Вона була не єдиною, хто мав таємного коханця. У Гарета також були шпигуни, які розповідали йому про її подвиги. Досі він дозволяв їй жити, як їй заманеться – до тих пір, поки вона тримала таємниці і не заважала йому.

“Наче я мала вибір?” – відповіла вона. – “Невже ти думав, що я буду дівою до кінця свого життя?”

“Ти знала, який я”, – сказав Гарет. – “Проте, ти вирішила вийти за мене заміж. Ти вибрала владу, а не любов. Тому не зображуй подив”.

“Наш шлюб був влаштований”, – відповіла Хелен. – “Я нічого не обирала”.

“Але ти й не заперечувала”, – парирував Гарет.

Сьогодні у Гарета не було сил сперечатися з нею. Вона була надійним тилом, фіктивною дружиною. Він навчився терпіти її, час від часу вона була корисною – до тих пір, поки не надокучала йому.

Гарет цинічно дивився, як всі обернулися, коли батько вів його старшу сестру по проходу. Він навіть мав нахабство зобразити смуток, витираючи сльози, ведучи її попід руку. Актор до останнього. Але в очах Гарета він був усього лише незграбним дурнем. Він і уявити не міг, що його батько міг відчувати щирий смуток, видаючи заміж свою дочку, яку, по суті, він кидав на поталу вовкам з королівства МакКлаудів. Гарет відчув те ж презирство і по відношенню до Луанди, яка, здавалося, насолоджувалася всім цим процесом. Було схоже, що його сестрі було байдуже, що вона виходить заміж за представника нікчемного народу. Вона теж прагнула до влади. Холоднокровна. Обачлива. У цьому сенсі серед всіх братів і сестер вона була найбільше схожа на нього. У деяких моментах він міг навіть відчувати їх спорідненість, хоча вони ніколи не ставилися один до одного з особливою теплотою.

Гарет переминався з ноги на ногу, нетерпляче чекаючи, коли це все скінчиться.

Він насилу виносив цю церемонію. Аргона, який виголошував благословення, читав заклинання і проводив ритуали. Його нудило від усього цього фарсу. Це було всього лише політичне об'єднання двох сімей. Чому б їм просто не називати речі своїми іменами?

Незабаром, на щастя, все закінчилось. Натовп вибухнув оваціями, коли чоловік з дружиною поцілувались. Почувся звук великого рогу, і весілля розчинилось у керованому

хаосі. Всі члени королівської родини почали рухатись від вітваря до банкетного залу.

Навіть Гарет, не дивлячись на весь його цинізм, був вражений, побачивши, що батько не пошкодував коштів на це весілля. Перед ним розтягнулись банкетні столи з винами у чанах, нескінченна кількість засмажених свиней, овець і баранини.

Позаду них вже готували головну подію банкету – ігри. Тут були мішені, в які метали каміння і списи, стріляли з луків; але найголовнішими були лицарські доріжки. Величезний натовп вже юрмився біля них.

Люди вже приєднались до лицарів з обох сторін. Від МакГілів, першим увійшов Кендрик. Він сидів на коні, в прикрашених обладунках; кількадесят солдат Срібла супроводжувало лицаря. Але натовп завмер, коли прибув Ерек. Він йшов осторонь від інших, на білому коні; лицар, як магніт, притягував погляди людей. Навіть Хелен нахилилася, і Гарет помітив, що вона відчуває пристрасть до Ерека, але таке до нього відчували всі жінки.

“Він ще не жонатий, хоча вік для цього у лицаря підходящий. Будь-яка жінка у королівстві вийшла б заміж за нього. Чому він не вибере жодну з нас?”

“А чому тебе це хвилює?” – запитав Гарет, ревнуючи. Він теж хотів бути там, в лицарських обладунках, на коні, б'ючись за ім'я свого батька. Але Гарет не був воїном, і всі це знали.

Хелен проігнорувала його слова зневажливим помахом руки: “Нічого ти не розумієш. Ти не чоловік”, – насмішувато сказала вона.

Гарет почервонів. Він хотів відповісти їй, але на це не було часу. Замість цього, він супроводив її до трибун, де вона зайняла місце разом з іншими, щоб дивитись на святкування. Цей день ставав усе гірше і гірше, і Гарет вже відчував, як ние у нього в животі. Це був дуже довгий день, день з нескінченним лицарством, помпою, обманом. Чоловіки ранили та вбивали одне одного. Цей день втілював собою все, що Гарет ненавидів.

Він сидів, роздумуючи. Він бажав, щоб урочистості переросли у повномасштабне кровопролиття, щоб все хороше, що є в цьому місці, було зруйноване, розірване на шматки, стерте з лиця землі.

Колись він доб'ється цього. Одного дня він стане королем.

Одного дня.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Тор робив усе можливе, щоб йти в ногу зі зброєносцем Ерека, поспішаючи наздогнати його, коли той пробирався через натовп. На арені відбувалось щось неймовірне, і він ледве міг зрозуміти що відбувалось навколо нього. Він все ще тремтів, не в змозі повірити, що його прийняли в Легіон і назначили другим зброєносцем Ерека.

“Я сказав тобі, хлопче, не відставати!” – крикнув Фейтгольд.

Тор обурився, що його назвали “хлопчиком”, тим більше що зброєносець був лише на кілька років старшим. Фейтгольд кинувся в натовп, неначе прагнув, щоб Тор його загубив.

“Тут завжди так велелюдно?” – крикнув Тор, намагаючись наздогнати зброєносця.

“Ні, звичайно!” – прокричав у відповідь Фейтгольд. – “Сьогодні не тільки день літнього сонцестояння, найдовший день у році, а ще і день, який Король обрав для весілля дочки. Це перший день в історії, коли ми відкрили наші ворота для МакКлаудів. Тут ще ніколи не було такого натовпу, як зараз. Це безпрецедентно. Я не очікував такого. Я боюсь, що ми запізнимось!” – сказав він, коли вони, поспішаючи, мчали через натовп.

“Куди ми йдемо?” – запитав Тор.

“Ми збираємось робити те, що кожен зброєносець вміє найкраще: ми допоможемо нашим лицарям підготуватись”.

“Підготуватись до чого?” – Тор задихався, протискаючись через натовп. З кожною хвилиною ставало спекотніше, і хлопець постійно витирив піт з чола.

“До королівського лицарського турніру!”

Вони нарешті вибрались з натовпу і зупинились перед королівською охороною. Ті впізнали Фейтгольда і наказали іншим, щоб їх пропустили.

Фейтгольд і Тор прослизнули попід канатом і ступили на галявину, яка була вільна від людей. Тор не вірив своїм очам, зовсім близько там були лицарські смуги. За канатами стояла велика кількість глядачів, а біля доріжок гарцювали найбільші коні, яких коли-небудь бачив хлопець. На них сиділи лицарі у різноманітних обладунках. Між лицарями Срібла, можна була побачити інших, які приїхали з різних провінцій. Деякі з них були в білому, інші в чорному, на них були шоломи різних форм і розмірів. Це виглядало так, неначе весь світ приїхав на цей лицарський турнір.

Тут уже відбувались деякі змагання. Невідомі Торові лицарі зривалась і мчали назустріч

одне одному, брязкаючи щитами і списами. Все це супроводжувалось короткими оваціями глядачів. Тор був вражений швидкості коней і звукам, які лунали при зіткненні зброї. Це було смертельне мистецтво.

“Це не дуже схоже на спорт!” – сказав Тор Фейтгольду, коли слідував за ним уздовж периметра алеї.

“Тому що це не спорт”, – відповів Фейдгольд, намагаючись перекричати шум і брязкіт. – “Це серйозна справа, замаскована під гру. Люди вмирають тут кожен день. Це – битва. Щасливі ті, що йдуть звідси живими і неушкодженими. Але таких небагато”.

Тор подивився як два лицарі атакують одне одного – вони зіткнулись на повній швидкості. Роздався страшний гуркіт від удару металу об метал, потім один з них вилетів із сідла і впав на спину, недалеко від ніг Тора.

Натовп ахнув. Лицар не ворушився. Тор побачив шматок деревка, який застряг в його ребрах, пробивши кольчугу. Лицар закричав від болю, і з його рота полилась кров. Кілька зброєносців підбігли, оглянули його і почали відтягувати з поля. Лицар-переможець повільно йшов полем, піднявши руку, слухаючи овації натовпу.

Тор був вражений. Він ніколи не уявляв, що спорт може бути настільки смертоносним.

“Те, що тільки що зробили ті хлопці, тепер будеш робити ти”, – сказав Фейтгольд. – “Не забувай, віднині ти – зброєносець, точніше – другий зброєносець”.

Він зупинився і підійшов так близько, що Тор відчув неприємний запах з його рота.

“І не забувай. Я виконую накази Ерека, а ти виконуєш мої накази. Твоя основна задача – допомагати мені. Зрозумів?”

Тор кивнув, все ще намагаючись зрозуміти, що відбувається. В думках він уявляв все по-іншому, і досі не міг передбачити що тепер чекає на нього. Але хлопець відчував, що Фейтгольд боїться його. Тор розумів, що нажив собі ворога.

“Я не маю наміру перешкоджати тобі бути зброєносцем Ерека”, – відказав Тор.

Фейтгольд іронічно засміявся.

“Ти не перешкодиш мені, хлопчику, навіть якщо захочеш. Просто не стій у мене на шляху і роби те, що я скажу”.

Після цих слів, Фейтгольд повернувся і поспішив спуститись серпантином за мотузками. Тор намагався рухатись за ним, швидко, як тільки міг. Незабаром вони опинились у

лабіринті стаень. Вони йшли по вузькому коридору, поміж коней, за якими нервово доглядали зброєносці. Нарешті вони зупинились перед велетенським, прекрасним конем. Тор ледве відхекався. Він не вірив своїм очам. Здавалося, що цей кінь був готовий до війни.

“Воркфін”, – сказав Фейтгольд. – “Кінь Ерека. Один з тих, яким він надає перевагу на лицарських турнірах. Цього звіра не просто приручити. Але Ереку це вдалося. Відкрий ворота”, – наказав Фейтгольд.

Тор подивився на нього з подивом, потім подивився на ворота, намагаючись зрозуміти його. Він зробив один крок, намагаючись витягнути кілок між планками, але нічого не сталося. Тоді він потягнув сильніше і обережно відкрив дерев’яні ворота.

Коли він зробив це, Воркфін почав іржати, відкинувся назад і штовхнув ворота; Тору прищемило кінчики пальців. Хлопець відсмикнув руку від болю.

Фейтгольд розсміявся.

“Ось чому я змусив тебе відкрити їх. Роби це швидше наступного разу, хлопче. Адже Воркфін нікого не чекає. Особливо тебе”.

Тор розізлився. Фейтгольд вже почав нервувати його, і він поняття не мав, як зможе миритись з ним.

Хлопець швидко відкрив ворота, відходячи в бік від коня.

“Мені його вивести?” – запитав Тор з трепетом, адже насправді зовсім не хотів брати Воркфіна за вожжі, коли той тупцював і розмахував копитами.

“Звичайно, ні”, – сказав Фейтгольд. – “Це моя робота. Твоя полягає у тому, щоб нагодувати його, коли я скажу і прибрати лопатою гній”.

Фейтгольд схопив Воркфіна за вожжі і повів коня до виходу зі стайні. У Тора ком в горлі застряг, коли він побачив це. Не так він собі все уявляв. Він знав, що треба з чогось починати, але це було принизливо. Тор уявляв, що буде приймати участь у битвах, тренуватись і змагатись з хлопчиками такого ж віку, як і він. Він ніколи не уявляв себе слугою, якому будуть наказувати робити подібне. Хлопець вже почав сумніватись у правильності свого вибору.

Нарешті вони вийшли до яскравого денного світла, покинувши стайні і повернувшись до лицарських смуг. Тор примружився, коли почув овації тисяч людей, які насолоджувались поединками лицарів, коли ті сходились у битвах один з одним. Він ще ніколи не чув такого голосного брязкоту металу, а від масивної ходи коней здригалась земля.

Навколо метушились десятки лицарів і зброєносці, які готували їх до бою. Вони полірували лицарські обладунки, змащували зброю, перевіряли сидіння. Коли лицарі сідали на коней, чекаючи поки їх викличуть, зброєносці знову перевіряли зброю.

“Елмалкін!” – викрикнув глашатай.

Лицар з провінції, яку Тор навіть не знав, широкий хлопець у червоних обладунках, поскакав за ворота. Тор ледве встиг відстрибнути вбік. Лицар промчався по вузькій алеї, і його спис зіткнувся зі щитом суперника. Почувся брязкіт. Елмалкін полетів назад, приземлившись на спину. Із натовпу почулись схвальні овації.

Елмалкін швидко оговтався, скочивши на ноги, обернувшись навколо, він простягнув руку, до свого зброєносця, який стояв поруч з Тором.

“Моя булава!” – закричав лицар.

Зброєносець, який був поруч з Тором, підстрибнув і помчав до стійки, звідки він вхопив булаву і знову повернувся до центру смуги. Поки він біг до Елмалкіна, інший лицар почав атакувати знову. Ще до того, як зброєносцеві вдалось віддати лицарю булаву, його суперник проїхав поміж них. Він направив свого списа вниз і завдав удару в голову помічника. Зброєносець, хитаючись від удару, розвернувся і впав обличчям у грязюку.

Він не рухався. Тор побачив, що з його голови сочиться кров, підфарбовуючи багнюку.

Тор сковтнув.

“Не надто приємне видовище, чи не так?”

Тор обернувся і побачив Фейтгольда, який стояв позаду нього.

“Будь готовий, хлопче. Це турнір, і ми якраз в центрі дійства”.

Натовп замовк, коли відкрили головну лицарську доріжку. Тор відчував напружене очікування в повітрі, навіть інші поединки зупинили заради цього. З одного боку з’явився Кендрик, виходячи на коні зі списом в руці.

На протилежному боці, обличчям до нього, вийшов лицар в обладунках МакКлаудів.

“МакҐіли проти МакКлаудів”, – прошепотів Фейтгольд Тору. – “Ми перебували в стані війни протягом тисячі років. І я дуже сумніваюся, що цей турнір зможе змінити ситуацію”.

Кожен лицар опустил забрало, а коли слуги затрубили в ріжок, вони з криком кинулись

один на одного.

Тор був вражений тим, з якою швидкістю вони це роблять. Через мить лицарі зіткнулись з таким гуркотом, що Тору захотілось закрити вуха руками. Натовп ахнув, коли обидва лицарі повипадали із сідел.

Вони обидва скочили на ноги і скинули свої шоломи. Зброєносці підбігли до них, подаючи короткі мечі. Лицарі боролися із усіх сил. Тор був загіпнотизований тим, як Кендрик рухається і наносить удари; йому це здавалось надзвичайно гарним. Але МакКлауд теж був напрочуд хорошим воїном. Вони билися на рівних, жоден не мав явної переваги.

Нарешті, вони зійшлись у близькому протистоянні і кожен з них вибив меч з рук іншого. Вибігли їх зброєносці. Але, коли Кендрик потягнувся за своєю зброєю, зброєносець МакКлауда вибіг і вдарив лицаря у спину своєю власною зброєю. Кендрик повалився на землю, і хвиля жаху прокотилася натовпом.

МакКлауд отримав свій меч, зробив крок вперед і направив вістря на горло Кендрику, притиснувши того до землі. У Кендрика не залишалось вибору.

“Я здаюсь!” – закричав він.

Серед МакКлаудів пролунав переможний крик, але в той же час почувся крик зі сторони МакГілів.

“Він шахраює!” – закричали у МакГілів.

“Він шахраює! Він шахраює!” – повторювались у натовпі сердиті вигуки.

Натовп ставав все зліше і зліше, незабаром хор голосів став надзвичайно гучним, а люди почали розповзатись. МакГіли і МакКлауди почали підступати одне до одного.

“Добром це не закінчиться”, – сказав Фейгольд Тору, спостерігаючи за дійством.

Через декілька миттєвостей натовп вибухнув, посипались удари, і все перетворилось на величезну бійку. Це був справжній хаос. Чоловіки, дико розмахуючи руками, хапали одне одного і валили на землю. Постала загроза справжньої війни.

Пролунав ріг, і з обох сторін вийшли охоронці, яким вдалось розділити натовп. За ним, ще голосніше, пролунав другий ріг, і зі свого трону заговорив король МакГіл.

“Сьогодні тут не буде ніяких сутичок!” – пролунав його королівський голос. – “Не в це свято! І не в моєму дворі!”

Поступово натовп почав заспокоюватись.

“Якщо ви хочете влаштувати змагання між двома нашими великими кланами, це буде вирішуватись так – один боець, один чемпіон, з одного боку”.

МакГіл подивився на короля МакКлауда, який сидів на дальній стороні зі своєю свитою.

“Чи згодні?” – крикнув МакГіл.

МакКлауд урочисто піднявся.

“Згодний!” – сказав він.

Почулися вітальні відгуки з обох сторін.

“Вибери найкращого серед своїх!” – прокричав МакГіл.

“У мене вже є!” – відповів МакКлауд.

Зі сторони МакКлаудів з’явився грізний лицар. Тор ніколи в житті не бачив таких великих людей. Він виглядав як валун, який встановили на коні. Довга борода і похмурий погляд, який, здавалось, ніколи не сходив з обличчя воїна.

Тор відчув рух позаду себе. Вийшов Ерек на Воркфіні і виступив вперед. Тор був у захваті. Він не міг повірити, що все це відбувається поряд з ним. Хлопець був сповнений гордості за Ерека.

З тривогою, Тор зрозумів, що це і його поєдинок теж. Зрештою, він був зброєносцем і його лицар збирався вступити у бій.

“Що будемо робити?” – запитав Тор у Фейтгольда поспіхом.

“Просто стань осторонь і роби те, що я буду тобі казати”, – відповів він.

Ерек виступив на лицарську смугу, і супротивники повернулись одне до одного. Їхні коні били копитами у напруженому очікуванні. Серце Тора стукало в грудях, він міг лише чекати і спостерігати.

Затрубив ріжок, і лицарі кинулись один на одного.

Тор не міг повірити у красу і витонченість Воркфіна, його рух був схожий на стрибки риби в морі. Інший лицар був величезний, але Ерек був граціозним воїном. Він прорізав повітря, низько нахиливши голову, а його відполіровані обладунки блищали на сонці яскравіше за

будь-що на цьому полі.

Коли лицарі зустрілись, Ерек направив свій спис точно у ціль, а сам відхилився в сторону. Йому вдалось вдарити суперника точно в центр щита, а самому уникнути удару.

Велетенський лицар звалився на землю. Здавалось, що обрушилася скеля.

Натовп зі сторони МакГілів вибухнув оваціями. Ерек проїхав трохи вперед і розвернувся. Він підняв забрало шолому і направив наконечника свого списа прямо до горлянки суперника.

“Здавайся!” – викрикнув Ерек.

Лицар сплюнув.

“Ніколи!”

Лицар засунув руку в приховану сумку в себе на поясі, дістав жменю багнюки і, перш ніж Ерек встиг зреагувати, кинув її йому в обличчя.

Він поцілів йому прямо в очі. Приголомшений Ерек вронив списа та впав з коня.

Натовп зі сторони МакГілів почав свистіти і кричати від люті, коли Ерек впав схопившись за очі. Його супротивник, не гаючи часу, вдарив лицаря коліном у бік.

Ерек перевернувся, а лицар МакКлаудів схопив величезний камінь, підняв його високо вгору і вже хотів розкрити Ереку череп.

“НІ!” – закричав Тор і вийшов вперед, не в силах впоратись з собою.

Тор з жахом спостерігав, як лицар кидає камінь. В останню мить Ерек встиг відкотитись, а камінь приземлився якраз в те місце, де тільки що була голова Ерека.

Тор був вражений спритністю Ерека. Він уже знов стояв на ногах навпроти свого брудного супротивника.

“Короткі мечі!” – закричали королі.

Фейтгольд раптом повернувся до Тора і подивився на нього широко розплющеними очима

“Подай його мені!” – вигукнув він.

Тор почав панікувати. Він розвернувся і подивився на стійку Ерека, метушливо намагаючись

знайти меч. Перед ним стояла величезна кількість зброї. Він протягнув руку, схопив меч і передав його Фейтгольду.

“Ідіот! Це середній меч!” – закричав Фейтгольд.

У Тора пересохло в горлі. Йому здавалось, що все королівство дивиться на нього. Все було розмитим, він не міг сфокусуватись і панікував, коли знову розвернувся до стійки, не знаючи який з мечів вибрати.

Фейтгольд ступив вперед, відштовхнувши Тора і схопив потрібний меч. Потім він вибіг на лицарську доріжку.

Тор дивився йому вслід, відчуваючи що від нього самого мало користі. І від цих думок йому стало погано. Він також спробував уявити – як це, працювати там самому, бігаючи на очах у всіх цих людей, і коліна у нього затремтіли.

Зброєносець іншого лицаря досяг свого хазяїна першим і Ереку довелось відстрибнути, коли лицар розвернувся і ледь не вдарив його своїм мечем. Нарешті і Фейтгольд досяг Ерека і вклав тому в руку короткий меч. Як тільки він це зробив, Ерек знову був атакований. Але він був розумним: він відстрибнув з лінії удару у останній момент.

Суперник Ерека все одно продовжував атакувати. Він попрямував прямо на Фейтгольда, який на своє нещастя стояв прямо на тому місці, де тільки що був Ерек. Лицар схопив Фейтгольда обома руками за волосся і сильно вдарив того в обличчя.

Почувся звук зламаного носа. З носу у Фейтгольда бризнула кров, і він впав на землю обм'яклий.

Тор стояв, не в змозі вимовити і слова від шоку. Він не міг у це повірити. Не міг і натовп, який почав кричати і свистіти.

Ерек розвернувся з мечем, але промахнувся. Суперники знову стояли обличчям один до одного.

Тор раптом зрозумів: тепер він єдиний зброєносець Ерека. Що йому робити? Адже він ще не готовий до такого. І все королівство дивилось на нього.

Два лицарі жорстоко атакували один одного, удар за ударом. Очевидно, що лицар МакКлаудів був набагато сильнішим, ніж Ерек. Ерек же був кращим бійцем – швидшим і вправнішим. Вони розмахували мечами, але жоден з лицарів не мав явної переваги.

Нарешті встав Король МакГіл.

“Довгі списи!” – вигукнув він.

Серце Тора сказано закалатало. Він знав що це означало, адже він тепер зброєносець.

Він розвернувся і подивився на стійку, знімаючи списа, який видався йому найбільш підходящим. Він вхопив шкіряну рукоятку, молячись щоб його вибір був правильним.

Тор вибіг на смугу і відчув на собі погляди тисяч людей. Він мчав і єдиним його бажанням було досягти Ерека першим. Нарешті спис опинився в руках у його лицаря. Тор був гордим, що встигнув досягти свого лицаря раніше за суперника.

Ерек взяв списа і розвернувся, повний готовності до зіткнення з іншим лицарем. Будучи благородним воїном, перш ніж атакувати, він почекав поки його суперник озброїться. Тор поспішив відстрибнути у бік, щоб не повторити долю Фейтгольда. По дорозі він відтягнув тіло Фейтгольда від гріха подалі.

Тор відчув щось нехороше. Супротивник Ерека підняв спис вгору і з дивними рухами почав нести зброю. Коли він це зробив, Тор раптово відчув, що вся його увага сконцентрована на цьому. Він ще ніколи не відчував такого. Його інтуїція підказувала, що станеться щось недобре. Його очі зосередились на зброї лицаря МакКлаудів. Уважно роздивившись, він помітив, що вістря списа погано закріплене. Лицар хотів використати це вістря як металевий ніж.

Лицар різко опустил списа, і вістря відірвалося і поплило повітрям, прямо в напрямку серця Ерека. Протягом декількох секунд Ерек був би мертвий, він просто не встиг би вчасно зреагувати. Судячи по зубчастому лезу вістря, воно могло пробити обладунки.

У той момент Тор відчув, як тепло піднімається тілом. Це було знайоме відчуття, останній раз хлопець відчував подібне в Темному Лісі, коли бився з Сиболдом. Все навколо сповільнилось. Він побачив що кінчик списа уповільнив рух. В тілі хлопець відчував енергію і тепло від сили, яку він не усвідомлював.

Він зробив крок вперед і відчув себе сильніше, ніж вістря списа. В своїх думках він захотів, щоб наконечник зупинився. Він наказав йому зупинитись. Тор не хотів, щоб Ерек постраждав. Особливо таким чином.

“НІ!” – викрикнув Тор.

Він зробив ще один крок і протягнув долоню у напрямку наконечника списа.

Вістря зупинилося і зависло у повітрі, зовсім трохи не долетівши до серця Ерека.

Потім воно просто впало на землю.

Обидва лицарі повернулись і подивились на Тора. Те саме зробили і обидва королі, і тисячі глядачів. Тор відчував, що весь світ дивиться на нього з усіх боків. І всі були свідками того, що він зробив. Всі вони тепер знали, що хлопець не був нормальним, що він мав якусь силу, що він вплинув на хід гри. Це не тільки врятувало Ереку життя, а і змінило долю всього королівства.

Тор завмер на місці, намагаючись усвідомити, що сталося.

Тепер він був упевнений, що він не такий, як всі ці люди. Він інший.

Але хто він?

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Оговтавшись, Тор відчув, як його веде через натовп Ріс – молодший син короля і новий суперник для тренувань Тора. Потім весь турнір проходив як у тумані. Те що він зробив, силу, яку використав, коли зупинив вістря списа від убивства Ерека, привернуло увагу всього королівства. Змагання були зупинені після наказу двох Королів; почалась перерва. Коли кожен з лицарів відійшов у свій куток, натовпом прокотилась хвиля подиву. В цей час Ріс схопив Тора за руку і потягнув подалі від людей.

Ріс не відпускав його руку ні на хвилину, коли вони пробирались через натовп в оточенні королівської свити. Тора досі трясло від сьогоднішніх подій. Він досі не зрозумів, що він зробив. Єдине, чого хотілось Тору в цей момент – стати непомітним, він просто хотів бути воїном королівського легіону, але чого точно не хотів Тор – це стати центром уваги.

Найгірше те, що коли його вели, він не знав, чим це все закінчиться. Звичайно, він врятував життя Ереку, але при цьому втрутився у лицарську битву, що для зброєносця було неприпустимим. Тому Тор не був впевнений, чи винагороду він отримає, чи покарання.

“Як ти зробив це?” – запитав Ріс, смикнувши за руку Тора. Той сліпо слідував за Рісом, намагаючись зрозуміти як йому це вдалось. Коли вони проходили повз натовп, люди здивовано витріщали очі на Тора.

“Я не знаю...” – відповідь Тора була правдивою. – “Я просто хотів йому допомогти і... це

сталось...”

Ріс похитав головою.

“Ти врятував життя Ереку. Ти усвідомлюєш це? Він наш прославлений лицар. І ти врятував його”.

Тор став почуватися краще, прокрутивши слова Ріса у голові; хвиля полегшення накопила на нього. Йому подобався Ріс ще з того моменту, коли вони вперше зустрілись. Ріс випромінював спокій і завжди знав, що сказати. Поміркувавши, Тор подумав, що, можливо, його і не покарають після всього. Можливо, навіть в якомусь сенсі, на нього будуть дивитись як на героя.

“Я не намагався нічого зробити”, – сказав Тор. – “Я просто хотів, щоб він залишився живим. Це було так... природньо. Нічого особливого”.

“Нічого особливого?” – перепитав Ріс. – “Я б не зміг цього зробити. Ніхто з нас не зміг би”.

Вони повернули за ріг, і Тор побачив Королівський замок, який витягнувся високо в небо. Замок виглядав велетенським. Королівська армія струнко стояла, вишикувавшись біля дороги з бруківки, яка вела на підйомний міст, що тримав народ на відстані. Арміїці відійшли в сторону, щоб пропустити Тора і Ріса.

Вони пішли по дорозі, по обидві сторони якої стояли солдати, прямо до арочних дверей, оббитих залізними болтами. Четверо солдатів відкрили двері, після чого відійшли в сторону і стали по стійці струнко. Тор не міг повірити, що з ним можуть так поводитись. Він почував себе так, неначе був членом королівської родини.

Коли вони зайшли в замок, двері за ними зачинились. Тор був вражений від того, що побачив перед собою: внутрішня частина була велетенською, високі стіни, завтовшки із фут, відкриті кімнати. Перед ним рухались сотні членів королівського двору, які збуджено перемовлялись між собою. Тор відчував шум і хвилювання в повітрі. Коли він увійшов, всі повернулись і спрямували свої погляди на нього. Він був вражений такою увагою.

Всі присутні притискались ближче один до одного, щоб роздивитись як Тор з Рісом прямують коридорами замку. Тор ніколи не бачив такої кількості людей у такому розкішному вбранні. Він бачив десятки дівчат різного віку, у вишуканих сукнях, які, зімкнувши руки, переговорювались між собою і сміялись, в той час, коли Тор проходив поряд. Він почував себе ніяково, тому що не міг зрозуміти – подобається він людям, чи над ним просто насміхаються. Тор не звик бути у центрі уваги, тим більше у центрі уваги королівського двору і не знав, як поводити себе у такій ситуації.

“Чому вони сміються з мене?” – запитав Тор Ріса.

Той повернувся і, з посмішкою, відповів: “Вони не сміються з тебе. Навпаки, ти подобаєшся їм. Адже ти тепер знаменитість”.

“Знаменитість?” – приголомшено перепитав Тор. – “Що ти маєш на увазі? Адже я тільки-но потрапив сюди”.

Ріс засміявся і поплескав Тора по плечу. Той видавався йому забавним.

“Слова поширюються королівським двором швидше, ніж ти можеш собі уявити. Що стосується особисто тебе – подібне стається не кожен день”.

“Куди ми йдемо?” – запитав Тор, розуміючи, що його кудись ведуть.

“Мій батько хоче познайомитись з тобою”, – сказав Ріс, коли вони повернули у черговий коридор.

У Тора ком застряг у горлі.

“Твій батько? Ти маєш на увазі... Король?” – Тор занервував, коли почув це. – “Чому він хоче зустрітись зі мною? Ти впевнений у цьому?”

Ріс засміявся.

“Я абсолютно впевнений. Перестань хвилюватись. Це всього лише мій батько”.

“Всього лише твій батько?” – Тор сказав це з недовірою. – “Він – Король!”

“Він не такий вже і поганий. Я відчуваю, що це буде хороша зустріч. Зрештою, ти врятував життя Ереку”.

Тор проковтнув ком у горлі, його долоні спітніли, коли відкрились ще одні великі двері, і вони увійшли у величезну залу. Він з острахом подивився на високу склепінчасту стелю складної конструкції. На стінах були вікна, викладені арочними вітражами. Мабуть, там були тисячі людей, їх можна було побачити всюди, і зала гула від їх голосів. Банкетні столи були розтягнуті по всій кімнаті, наскільки вистачало погляду, а люди сиділи за трапезою на довжелезних лавках. У вузькому проході між столами лежав довгий червоний килим, який вів до платформи, де стояв трон Короля. Натовп розступився, пропускаючи Ріса і Тора, який йшли по килиму до Короля.

“І про що ти думаєш, ведучи його сюди?” – почувся ворожий неприємний голос.

Тор подивився вгору і побачив чоловіка, що стояв над ним, не набагато старший, ніж сам

Тор, але одягнений в королівський одяг, скоріше за все це був принц.

“Це наказ Батька”, – огризнувся Ріс. – “І краще тобі прибратись з дороги, якщо не хочеш порушити його”.

Принц стояв насуплений і так і не зрушив з місця. Розглядаючи Тора, він мав такий вигляд, неначе вкусив гнилого яблука. Було у ньому щось таке, що не сподобалось Тору. Можливо, це худе і зле обличчя або верткі очі.

“Цей зал не для простолюдинів”, – сказав принц. – “Ти мусиш залишити цей непотріб там, де його взяв”.

Тор відчув, як в його грудях щось стиснулось. Очевидно, що принц ненавидів його і Тор не мав ані найменшого уявлення чому.

“Чи повинен я передати Батьку твої слова?” – відповів Ріс, заступаючись за Тора.

Принц неохоче розвернувся і пішов геть.

“Хто це був”, – запитав Тор Ріса, коли вони продовжили йти по доріжці.

“Не звертай уваги”, – відповів син Короля. – “Це всього лише мій старший брат, точніше один з них – Гарет. Найстарший. Взагалі-то, не зовсім самий старший, а найстарший із законнонароджених. Кендрик, якого ти зустрів на полі бою – насправді найстарший”.

“Чому Гарет ненавидить мене? Я ж навіть не знаю його”.

“Не хвилюйся – йому неважливо кого ненавидіти, тому що він ненавидить кожного. Це стосується і тих, хто має відношення до королівської родини. Не зважай на нього, він лише один із багатьох”.

Вони продовжили йти, і Тор з вдячністю подивився на Ріса, розуміючи, що той стає його справжнім другом.

“Чому ти заступився за мене?” – з цікавістю запитав Тор.

Ріс знизав плечима.

“Мені було наказано привести тебе до Батька. Крім того, ти мій суперник для тренувань. Я вже давно не зустрічав свого ровесника, такого ж гідного як ти”.

“Але що робить мене гідним?” – запитав Тор.

“Це дух бійця. Його не можливо підробити”.

Вони продовжили йти по проході до Короля. Тору здавалось, що він завжди знав Ріса. Це було дивне відчуття, неначе Ріс був його рідним братом. Тор ніколи не мав брата, справжнього брата, і від цих думок йому стало напрочуд добре.

“Мої інші брати, зовсім не такі як Гарет, не хвилюйся”, – сказав Ріс, коли люди почали скупчуватись навколо них, намагаючись побачити Тора. – “Мій брат Кендрик, якого ти зустрів – найкращий з усіх. Хоча він лише зведений брат, але мені він видається ріднішим, ніж Гарет. Кендрик як другий батько для мене. І для тебе стане також, я впевнений у цьому. Немає нічого такого, чого він не зробив для мене або для будь-кого іншого. Люди люблять його найбільше серед всіх членів королівської родини. Це велика втрата для всіх, що він не зможе сісти на королівський престол”.

“Ти сказав “брати”. Ти маєш інших братів?” – запитав Тор.

Ріс зітхнув.

“Так, я маю ще одного. Його звати Годфрі, і ми не те що близькі з ним. Він марнує своє життя у тавернах з простолюдинами. Він не боець, як ми. Йому просто не цікаво це, насправді йому нецікаво нічого. Окрім елю і жінок”.

Раптом вони зупинились, тому що якась дівчина перегородила їм шлях. Тор завмер, коли побачив її. Дівчина, можливо, була на пару років старша за нього, вона втупилась в Тора своїми блакитними, мигдалевидними очима. У неї була ідеальна шкіра і довге, полуничного кольору волосся. Вона була вдягнена в білу атласну сукню, оброблену мереживом, очі дівчини були сповнені радості, в них палали грайливі, пустотливі вогники. Вона затримала погляд на хлопцеві і повністю полонила його. Він не міг рухатись, навіть якби захотів. Дівчина була найкрасивішою з усіх, кого Тор коли-небудь бачив.

Вона посміхнулась, показуючи ідеально-білі зуби. Ця посмішка осліпила Тора. Серце Тора запалало із середини, він ще ніколи не почував себе таким живим.

Тор стояв перед нею, не в змозі вимовити ні слова, навіть не в змозі дихати. Вперше у своєму житті він відчував щось подібне.

“Ти не хочеш представити мене?” – запитала дівчина Ріса. Її голос видався Тору навіть солодшим, ніж її зовнішність.

Ріс позіхнув.

“Це моя сестра”, – відказав він з посмішкою. – “Гвен, це Тор. Тор, це Гвен”.

Гвен зробила реверанс.

“Як ваші справи?” – запитала вона з посмішкою.

Тор досі стояв немов у трансі. Не витримавши, Гвен знову засміялась.

“Не треба так багато слів, будь ласка”, – сказала вона, сміючись.

Тор, нарешті прийшов у себе, червоніючи.

“Я... Я... прошу вибачення”, – сказав він. – “Мене звати Тор”.

Гвен захихотіла.

“Я вже знаю це”, – сказала вона. Вона повернулась до брата. – “Брате мій, Ріс, а твій друг справді небагатослівний”.

“Батько хоче зустрітись з ним”, – нетерпляче відповів Ріс. – “Ми вже запізнюємось”.

Тор хотів поговорити з Гвен, сказати, яка вона вродлива, який радий він, що зустрів її. Як прекрасно, що вона зупинила їх. Але його язик неначе занімів. Він ще ніколи не почувався таким знервованим. Тому єдине, що він зміг сказати замість всього цього:

“Дякую”.

Гвен захихотіла, сміючись все голосніше.

“Дякую за що?” – запитала вона, і її очі загорілися. Вона насолоджувалася цим моментом.

Тор відчув, що починає знову червоніти.

“Гм... Я не знаю”, – єдине що зміг пробурмотіти він.

Гвен сміялася, а Тор відчув себе приниженим. Ріс підштовхнув його, взявши його за лікоть, і вони продовжили йти. Через декілька кроків, Тор обернувся через плече і побачив, що Гвен досі стоїть на тому ж місці, продовжуючи дивитись на нього.

Тор відчував, як його серце калатало. Він хотів поговорити з нею, дізнатись все про неї. Він був настільки збентежений, що забув слова. Він ніколи не спілкувався з дівчатами у своєму селі, особливо з такими вродливими. Ніхто не вчив його, що говорити у таких випадках, як поводитись.

“Вона забагато говорить”, – сказав Ріс, коли вони продовжили свою ходу до Короля. – “Не

зважай на неї”.

“Як її звати?” – запитав Тор.

Ріс подивився на нього усміхненим поглядом: “Вона тільки сказала тобі”.

“Я вибачаюсь... Я... Я забув”, – зніяковіло відповів Тор.

“Гвендолін. Але всі кличуть її Гвен”.

Гвендолін. Тор промовляв подумки її ім'я знову і знову. Гвендолін. Гвен. Він не хотів, щоб воно пішло, хотів залишити його у своїй свідомості. Він думав – чи зможе побачити дівчину знову? Він гадав, що, мабуть, ні – адже він був простолюдином. Від цієї думки йому стало боляче.

Натовп притихнув; Тор подивився вгору і зрозумів чому. Вони стояли поряд з Королем. Король МакГіл сидів на престолі, вдягнений у фіолетову королівську мантию і корону. Навіть його погляд справляв враження.

Ріс схилив свої коліна перед Королем, і натовп заспокоївся. Тор, за прикладом Ріса, зробив так само. Мовчання огорнуло кімнату.

Король відкашлявся, видавши глибокий звук. Коли він заговорив, його голос заgrimів на всю кімнату.

“Торгрін із Нижньої Країни, Південної Провінції Західного Королівства”, – почав він. – “Чи розумієш ти, що сьогодні ти втрутився у Королівський лицарський турнір?”

Тор відчув, що в горлі у нього пересохло. Він не знав як реагувати, це не можна було назвати хорошим початком. Він задавав собі тільки одне питання – чи покарають його.

“Прошу вибачення, Ваша Величність”, – видавив із себе нарешті Тор. – “Я не хотів цього”.

МакГіл нахилився і підняв одну брову.

“Що ти маєш на увазі? Тобто, ти хочеш сказати, що не хотів врятувати життя Ерека?”

Тор був розгублений. Він розумів, що робить тільки гірше.

“Ні, Ваша Величносте. Я хотів...”

“Отже, ти визнаєш, що дійсно хотів втрутитись?”

Тор відчув, що його серце шалено калатає. Що він міг сказати?

“Прошу вибачення, Ваша Величність. Я думаю, я просто... хотів допомогти”.

“Хотів допомогти?” – МакГіл відхилився назад і голосно розреготався.

“Ти хотів допомогти Ереку! Нашому найкращому і найбільш прославленому лицарю!”

Кімната вибухнула від сміху. Тор знову почервонів, вже котрий раз за цей день. Але він нічого не міг вдіяти.

“Підведись і підійди ближче”, – наказав МакГіл.

Тор з подивом спостерігав, що Король дивився на нього з посмішкою. Хлопець підвівся і підійшов ближче.

“Я бачу шляхетність у твоєму обличчі. Ти не простолюдин. Ні, зовсім не простолюдин...”

МакГіл прокашлявся.

“Ерек – лицар, якого ми найбільше любимо. Ти вчинив великий подвиг сьогодні. Великий подвиг для нас усіх. В якості нагороди, з цього дня, ти станеш частиною моєї сім'ї. Ти отримаєш такі ж почесті і повагу, як і всі мої сини”.

Король відкинувся назад і голосно сказав: “Нехай це знають всі!”

По залі розійшлися схвальні відгуки і тупотіння.

Тор подивився навколо, схвилюваний, не в змозі зрозуміти – чи насправді з ним це все відбувається. Член Королівської родини. Це було більше за всі його найсміливіші мрії. Все, про що мріяв юнак – отримати місце у Легіоні. Тепер він був настільки вражений і переповнений вдячності, що не знав що робити.

Раптово, перш ніж він встиг відповісти, люди в кімнаті почали співати і танцювати. Всі навколо святкували. Це був справжній хаос. Він подивився на Короля, побачив любов у його очах, поклоніння і визнання. До цього Тор, ніколи не отримував батьківської любові, а тепер він був тут, і його любила не просто людина, а сам Король. В один прекрасний день, світ юнака змінився. Він тільки молився, щоб все це було реальністю.

Гвендолін протиснулася крізь натовп, бажаючи ще раз побачити хлопця, до того, як його виведуть з королівського двору. Тор... Її серце починало калатати швидше, лише від однієї думки про нього, і вона проговорювала його ім'я знову і знову. Вона не могла перестати думати про Тора з того моменту, як зустріла його. Він був молодший за неї, але не більше ніж на рік чи два. Крім того, було у хлопця щось таке, від чого він здавався старшим і мудрішим. З моменту, коли вона зустріла його, Гвендолін відчувала, що знала його. Вона посміхнулася, коли згадала зустріч з ним, яким схвильованим він був. Дівчина побачила в очах хлопця, що він відчуває до неї теж саме.

Звичайно, вона не знала хлопця, але була свідком того, що він зробив на лицарському турнірі. Крім того, її молодший брат також відчував симпатію до Тора. З тих пір вона думала про нього, відчуваючи, що він чимось відрізняється від інших. Зустріч тільки підтвердила це. Він відрізнявся від усіх членів королівської родини і всіх людей, що народилися і виросли тут. Було в ньому щось свіже і справжнє, чого не було в інших. Він був звичайною людиною, простолюдином, але дивним чином, було в ньому щось від королівської крові, неначе він пишався своїм походженням.

Гвен підійшла до краю верхнього балкона і подивилась вниз. Там простирался королівський двір, і дівчина ще встигла останній раз зловити погляд Тора, який йшов разом у супроводі Ріса. Звичайно, вони прямували в казарми, щоб тренуватись з іншими хлопцями. Гвендолін відчула гострий укол жалю, міркуючи, як влаштувати їх зустріч знову.

Гвен хотіла дізнатись про нього більше. Вона повинна була з'ясувати це. Для цього дівчині доведеться поговорити із жінкою, яка знала все і про всіх у королівстві – зі своєю матір'ю.

Гвен повернулася, протиснулася крізь натовп і закружляла коридорами замку, які знала напам'ять. В її голові запаморочилось. Це був дивний день. По-перше, ранкова зустріч з батьком, де той приголомшив її новиною – Король хотів, щоб Гвен стала на чолі королівства. Вона була заскочена цим зненацька, не очікуючи такого і не в змозі усвідомити. Як взагалі вона могла правити королівством? Гвен відганяла цю думку, надіючись, що цей день ніколи не настане. Тим паче, батько дівчини був здоровим і сильним і більше всього на світі вона хотіла, щоб він жив, щоб був з нею, щоб був щасливим.

Але вона не могла відігнати від себе думки про цю зустріч. Десь там, ховаючись у глибинах думок, було посіяне зерно, яке почало проростати розумінням того, що вона буде наступницею. Не хтось з її братів, а саме вона. Це одночасно було жахливим і надавало їй відчуття значущості і впевненості, адже батько вирішив, що саме вона достойна правити – наймудріша з усіх. Дівчина задавала собі питання – чому.

Це також і турбувало її. Вона знала, що це викличе багато суперечок і заздрощів – її, дівчину, було обрана, щоб правити королівством. Особливо вона відчувала злість Гарета, і

це лякало її. Вона знала що її брат маніпулятор, який нікого не прощає. Ніщо не могло зупинити його, коли він чогось хотів і їй була ненависна одна думка, що доведеться стати на дорозі у брата. Вона хотіла поговорити з Гаретом після зустрічі з батьком, але той навіть не подивився у її сторону.

Гвен побігла вниз по гвинтових сходах. Її туфлі зацокотіли по камінню. Дівчина повернула в інший коридор, пройшла через каплицю у інші двері, оминула декілька охоронців і потрапила в особисті покої. Вона повинна була поговорити з матір'ю, яка відпочивала тут. Її матір не любила вирішувати справ, які стосувались королівства, замість них вона воліла вислизнути у свої покої і відпочивати.

Гвен пройшла біля ще одного охоронця, минула ще один зал і, нарешті, опинилась перед дверима покоев своєї матері. Дівчина вже зібралась відкрити їх, але зупинилась. За дверима вона почула приглушені голоси, які лунали все голосніше. Гвен відчула, що щось не так. Це була її мати, вона з кимось сперечалась. Прислухавшись уважніше, дівчина почула і голос батька. Вони сварились. Але чому?

Гвен знала, що не повинна слухати, але не могла втриматись. Вона простягла руку і м'яко штовхнула важкі дубові двері, схопивши їх за залізну ручку. Вона відкрила невелику щілину і прислухалась.

“Він не залишиться в моєму домі”, – відрізала її мати.

“Не поспішай з висновками, не знаючи всієї історії”.

“Я знаю цю історію”, – огризнулась вона, – “Я знаю достатньо”.

Гвен відчула злість у голосі своєї матері, це приголомшило дівчину. Вона лише декілька разів чула, як її батьки сваряться, але ніколи не чула, щоб її мати була такою злою. Гвен не розуміла, що відбувається.

“Він залишиться в казармах разом з іншими. Я не хочу бачити його під своїм дахом. Ти розумієш?” – наполягала вона.

“Це великий замок”, – заперечив батько Гвен. – “Ти навіть не помітиш його присутності”.

“Мене не хвилює помічу я його чи ні, я не хочу бачити хлопця тут. І крапка. Це ти вирішив запросити його”.

“Ти теж не така вже й невинна”, – відповів Король.

Вона почула, як її батько крокував до дверей на іншій стороні кімнати. Виходячи, він грюкнув дверима так, що стіни затремтіли. Мати дівчини, яка стояла на самоті посеред

кімнати, заплакала.

Гвен почувалася жахливо. Вона не знала що робити. З одного боку їй хотілось скоріше зникнути, але з іншого – вона не могла залишити матір, яка плакала на самоті. Вона також не могла зрозуміти, чому її батьки сперечались. Вона припустила, що суперечка відбулась через Тора. Але чому? Чому це взагалі хвилює матір? Десятки людей живуть у замку.

Гвен не могла змусити себе просто піти, залишивши матір у такому стані. Вона повинна була заспокоїти її. Дівчина простягла руку і обережно штовхнула двері.

Ті рипнули, мати дівчини, застигнута зненацька, сердито подивилась на дочку.

“Чому ти не постукала?” – сказала вона. Гвен побачила, наскільки сумна була її матір.

“Що трапилось, мамо?” – запитала Гвен, обережно підходячи. – “Я не хотіла підслуховувати, але випадково почула, як ви сперечались із батьком”.

“Ти права. Ти не повинна пхати свого носа, куди не слід”, – відрубала мати.

Гвен була здивована. Королева часто злилась, але ніколи не була такою, як зараз. Сила її гніву змусила дівчину зупинитись у декількох футах від матері.

“Мова йшла про нового хлопця, Тора?” – поцікавилась вона.

Її мати повернулась і подивилась в сторону Гвен, витираючи сльозу.

“Я не розумію”, – знову заговорила Гвен. – “Чи вам не все одно де він залишаться?”

“Це питання не повинно тебе хвилювати”, – відповіла Королева зі сталевими нотками у голосі, явно бажаючи скоріше закрити цю тему. – “Що тобі потрібно, чому прийшла сюди?”

Гвен занервувала. Вона хотіла, щоб її мати розповіла їй про Тора, але обрала для цього найгірший момент. Вона закашлялась, вагаючись.

“Я... насправді хотіла запитати тебе про нього. Що ти знаєш про цього хлопця?”

Її мати повернулася і подивилась на дочку з підозрілістю.

“А що?” – запитала вона з убивчою серйозністю. Гвен відчувала, що королева дивиться прямо на неї, вивчаючи дочку своєю надприродною інтуїцією. Вона намагалась приховати свої почуття, але знала, що це було марно.

“Мені просто цікаво”, – непереконливо відповіла Гвен.

Раптом Королева, зробила три кроки до дочки, схопила її за руку і подивилась їй прямо в очі.

“Послухай мене, прошипіла вона. Я скажу тобі це тільки один раз. Тримайся подалі від цього хлопця. Ти мене чуєш? Я не хочу бачити тебе поруч з ним за жодних обставин”.

Гвен злякалася.

“Але чому? Він же герой”.

“Він не один з нас”, – відповіла їй мати. – “Щоб там не думав твій батько. Я хочу щоб ти трималась подалі від нього. Ти мене чуєш? Дай мені клятву. Дай мені клятву прямо зараз, що будеш триматись від нього подалі”.

“Я не буду цього робити”, – сказала Гвен, висмикнувши руку із занадто міцного захвату матері.

“Він простолюдин, а ти принцеса”, – закричала їй мати. – “Ти принцеса, розумієш це? Якщо я хоч раз побачу тебе поруч з ним, я вишлю його звідси. Ти зрозуміла?”

Гвен не знала як реагувати. Вона ніколи не бачила матір такою.

“Не вказуй, що мені робити, мама”, – відповіла нарешті Гвен.

Вона зробила все, щоб голос її звучав сміливо, але в глибині душі у неї все тремтіло. Вона прийшла сюди для того, щоб все дізнатись. А тепер їй було страшно. Вона не розуміла, що відбувається.

“Роби що хочеш”, – сказала Королева. – “Але пам’ятай, що доля хлопця знаходиться в твоїх руках. Не забувай цього”.

Після цих слів, Королева розвернулася і вийшла з кімнати, зачинивши за собою двері і залишивши Гвен у повній самоті і тиші. Гарний настрій дівчини був зіпсований. Що могло викликати таку бурхливу реакцію з боку її матері і батька?

Хто був цей хлопець?

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

МакГіл сидів у банкетній залі, спостерігаючи за своїми підданими: він на одному кінці столу, а король МакКлауд на іншому; сотні людей з обох кланів між ними. Весільне безчинство тривало вже протягом декількох годин. Нарешті напруга між кланами вляглася. Як і передбачав МакГіл, всім чоловікам потрібні вино, м'ясо і жінки – саме це змушує їх забути про розбіжності між собою. Тепер вони всі змішалися за одним столом, як брати по зброї. Насправді, дивлячись на них, МакГіл вже не міг навіть сказати, що вони були з двох різних кланів.

МакГіл відчував свій тріумф, його чудовий план спрацював. Нарешті два клани зблизились. Він зумів зробити те, чого не вдавалося його предкам по королівській лінії МакГілів: об'єднати обидві сторони Кільця, щоб зробити їх, якщо не друзями, то, принаймні, мирними сусідами. Його донька Луанда стояла попід руку зі своїм новим чоловіком, принцом МакКлаудів, і виглядала задоволеною. Його відчуття провини зменшилося. Можливо, він відіслав її далеко, але принаймні, він зробив її королевою.

МакГіл згадував усі приготування, які передували цій події, довгі дні суперечок зі своїми радниками. Він пішов всупереч порадам усіх своїх радників в організації цього союзу. Це не був легкий мир, і з часом, коли МакКлауди повернуться на свій бік від Високих Земель, це весілля забудеться, і в один прекрасний день у них знов почнеться безлад. Він не був наївним. Але тепер, принаймні, між кланами з'явився кровний зв'язок – особливо якщо народиться дитина. І його не можна буде так просто ігнорувати. Якщо ця дитина, народжена від обох кінців Кільця, буде гарно розвиватися, одного дня вона зможе стати королем, і тоді Кільце зможе об'єднатися. Високі Землі більше не будуть межею розбрату, і об'єднане королівство процвітатиме під єдиним правлінням. Це була його мрія. Не для себе, а для своїх нащадків. Зрештою, Кільце мало бути сильним, об'єднаним, щоб захистити Каньйон, щоб боротися з ордами зовнішніх світів. Доки два клани лишались роз'єднаними, вони були слабким місцем для решти світу.

“Тост!” – вигукнув МакГіл і підвівся.

Гомін за столами вщух, і сотні чоловіків також підвелися, тримаючи келихи.

“За весілля моєї старшої дитини! За союз між МакГілами та МакКлаудами! За мир в усьому Кільці!”

“Так!Так!” – звідусіль лунали схвальні вигуки. Усі випили і банкетну залу знову сповнив веселий гамір та пирування.

МакГіл сів та оглянув кімнату, в пошуках інших своїх дітей. Годфрі сидів у компанії друзів-розбишак, пив з двох келихів одночасно, на кожному плечі в нього сиділо по дівчині. Це була, мабуть, перша подія в королівському житті, яку він відвідував з охотою. Гарет сидів занадто близько до свого коханця, Фірта, шепочучи йому щось на вушко; МакГіл міг

бачити своїм уважним поглядом, що він щось задумує. Від думки про це його почало нудити, і він відвернувся. Там, на протилежному боці кімнати, був його молодший син, Ріс – він смакував наїдки за столом зброєносців з новим хлопчиною, Тором. Тор вже був йому як син, і він був радий бачити, що його молодший зумів так швидко потоваришувати з ним.

Він пильно видивлявся молодшу доньку, Гвендолін, і нарешті знайшов її; вона сиділа осторонь, оточена своїми служницями, які хихотіли. Він прослідкував за її поглядом, і помітив, що вона дивиться на Тора. МакГіл дивився на неї тривалий час, поки не усвідомив, що Тор їй подобається. Він не міг цього передбачити і тепер не знав, що робити. Це могло завдати клопотів. Особливо від дружини.

“Все не так, як здається”, – пролунав голос.

МакГіл обернувся і побачив Аргона, що сидів біля нього, споглядаючи, як два клани вечеряють разом.

“Що ти думаєш стосовно всього цього?” – запитав МакГіл. – “Чи буде мир між королівствами?”

“Мир не буває статичним” – відповів Аргон. – “Він наступає і відступає, подібно до припливів і відпливів. Те, що ви бачите – лише подоба миру. Лише одна сторона медалі. Ви хочете форсувати мир у віковій боротьбі. Але цьому передували століття кровопролиття. Їх душі прагнуть помсти. І звичайне весілля не здатне це вгамувати”.

“Що ти хочеш цим сказати?” – запитав МакГіл, зробивши ковток вина. Він почувався знервованим, як часто бувало, коли поряд був Аргон.

Аргон повернувся і подивився на нього поглядом такої сили, що це вселило паніку у серце МакГіла.

“Буде війна. МакКлауди підуть у наступ. Підготуйтеся до цього. Всі гості, яких ви бачите у вашому домі, скоро з усіх сил намагатимуться розправитись з вашою сім’єю”.

МакГілу стало не по собі.

“Я прийняв неправильне рішення, віддавши її заміж за них?”

Аргон мовчав протягом деякого часу – доки, нарешті, не промовив: “Не обов’язково”.

Аргон відвернувся, і МакГіл зрозумів, що він закінчив з цією темою. В нього був мільйон запитань, на які він прагнув отримати відповіді, але він знав, що радник не відповість йому, поки не буде готовим. Тож натомість, він подивився Аргонові в очі, а далі перевів погляд на Гвендолін, а потім на Тора.

“Чи бачите ви їх разом?” – раптом зацікавлено запитав МакГіл.

“Можливо”, – відповів Аргон. – “Існує ще багато невирішених питань”.

“Ти говориш загадками”.

Аргон знизав плечима і відвернувся. МакГіл зрозумів, що більш нічого від нього не доб’ється.

“Ти бачив, що сталося сьогодні на полі?” – поцікавився МакГіл. – “З хлопцем?”

“Я побачив це ще до того, як воно сталося”, – відказав Аргон.

“І що ти про це думаєш? Яке джерело сили хлопця? Він такий же, як ти?”

Аргон розвернувся і пронизав МакГіла таким поглядом, що майже змусив його відвернутися.

“Він набагато могутніший, ніж я”.

МакГіл підвів очі, він був шокований. Він ніколи не чув, щоб Аргон так говорив.

“Більш могутній? За тебе? Як таке можливо? Ти радник Короля – немає нікого могутнішого за тебе у цих землях”.

Друїд знизав плечима.

“Сила набуває різних форм”, – сказав він. – “Хлопець має силу понад ту, яку ти можеш уявити. Силу, поза межами його розуміння. Він не має уявлення про те, хто він. Та звідки походить”.

Аргон розвернувся і пильно подивився на МакГіла.

“Але ви знаєте”, – додав він.

МакГіл здивовано глянув на нього.

“Знаю?” – запитав МакГіл. – “Розкажи мені, я повинен дізнатися”.

Аргон похитав головою.

“Прислухайся до своїх відчуттів. Вони правдиві”.

“Що з ним станеться?” – запитав МакГіл.

“Він стане великим лідером. І великим воїном. Він по праву правитиме королівствами. Набагато більшими королівствами, ніж твоє. І він буде набагато величнішим Королем ніж ти. Це його покликання”.

На мить, МакГіл спалахнув від заздрощів. Він повернувся в бік і подивився на хлопця, який безтурботно сміявся з Рісом за столом зброєносців – незначного походження, слабкий аутсайдер, наймолодший з групи. Він не уявляв як таке можливо. Дивлячись на нього зараз, він бачив, що хлопець ледве має право приєднатися до Легіону. На мить він задумався чи не помиляється Аргон.

Але Аргон ніколи не помилявся і не робив безпідставних заяв.

“Чому ти мені це розкажеш?” – поставив питання МакГіл.

Радник повернувся і уважно глянув на нього.

“Тому що настав твій час підготуватися. Хлопець потребує навчання. Йому потрібно дати все найкраще. Це твоя відповідальність”.

“Моя? А як щодо його батька?”

“ А що стосовно нього?” – запитав Аргон.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Тор натужно відкрив очі. Він не розумів, де знаходиться. Хлопець лежав на підлозі в соломі. Він підняв голову, витираючи слину з рота, і тут же відчув гострий головний біль. Це був найгірший головний біль у його житті. Хлопець згадав ту ніч і королівський бенкет, смак алкоголю, коли він вперше спробував ель. Тору здалось, що кімната обертається, в роті у хлопця пересохло, і він дав собі слово, що більше ніколи не буде вживати алкоголь.

Тор подивився навколо, намагаючись зорієнтуватись. Скрізь, на купках соломи лежали тіла, кімната тремтіла від хропіння. Він повернувся в інший бік і побачив Ріса, який лежав трохи далі, теж непритомний. Хлопець зрозумів – він перебував у казармі, казармі Легіону. А навколо нього лежали хлопчики, приблизно такого ж віку, як і він сам. Їх було близько п'ятидесяти.

Тор мутно згадав, як Ріс привів його сюди рано вранці, а потім він впав на жмут сіна. Вранішнє світло заливалось через відкриті вікна, і хлопець незабаром зрозумів, що не спить тільки він один. Він подивився на себе і побачив, що спав одягнений. Простягнувши руку, він провів нею по сальному волоссю. Тор віддав би все за найменшу можливість скупатись, але поняття не мав, де це зробити. Ще він шалено хотів пити. Шлунок хлопця загрозливо загуркотів, йому захотілось ще й їсти.

Все це було новим для нього. Він ледве розумів, де знаходиться, і що буде з його життям далі, чим він буде займатись у Легіоні Короля. Але хлопець був щасливим. Це була чудова ніч, одна з найкращих у його житті. Він знайшов близького друга – Ріса, і декілька разів спіймав на собі погляд Гвендолін. Він намагався поговорити з нею, але кожного разу, коли хлопець наближався до дівчини, йому не вистачало сміливості. Тор відчув укол жалю, коли думав про це. Там було так багато людей навколо. Якби вони залишились наодинці, він би точно набрався хоробрості. Але коли він побачить її наступного разу?

Ще до того, як Тор зміг закінчити свою думку, пролунав раптовий стук, і двері казарми з гуркотом відчинились, впускаючи світло.

“Підйом, зброєносці!” – пролунав крик.

У приміщення зайшло біля десятка членів Королівського Срібла. Вони стукали древками списів по дерев'яних стінах і гриміли кольчугами. Гуркіт був страшенний – всі хлопці навколо Тора схопились на ноги.

Головним у групі був зухвалого вигляду воїн, якого Тор бачив на арені минулого дня. Кремезний, лисий, зі шрамом на носі. Ріс казав, що воїна звати Колк.

Він похмуро подивився прямо на Тора, підняв палець догори і вказав на нього.

“Гей ти, хлопчино!” – прокричав він. – “Я сказав, підйом!”

Тор був збентежений. Адже він вже стояв.

“Але я вже встав, сер”, – відповів Тор.

Колк зробив декілька кроків в сторону Тора і вдарив його по обличчю. Тор обурився до глибини душі, всі погляди були спрямовані на нього.

“Більше ніколи не смій відповідати старшому по званню”, – проревів Колк.

Перед тим, як Тор зміг щось відповісти, чоловіки стали ходити по кімнаті, смикаючи за ноги і штовхаючи в бік тих хлопців, які занадто повільно вставали.

“Не хвилюйся”, – пролунав позаду обнадійливий голос.

Тор обернувся і побачив за спиною Ріса.

“Це не стосується особисто тебе. Просто такі їх методи. Основне їхнє завдання – зламати нас”.

“Але ж вони не змогли зробити це з тобою”, – сказав Тор.

“Звичайно, вони не будуть чіпати мене через мого батька. Але вони не будуть ввічливими. Вони просто хочуть, щоб ми були у формі, от і все. Вони вважають, що це зробить нас сильнішими. Раджу не звертати уваги на це”.

Всі хлопці вийшли з казарми. Тор і Ріс пішли за ними. Коли вони вийшли на вулицю, яскраве сонячне світло змусило Тора примружитись і підняти руки, щоб закрити очі. Раптом хвиля нудоти підкотила до горла хлопчини, він повернувся і, різко нагнувшись, виблював.

Тор чув, як інші хлопці сміялись над ним. Один зі стражників штовхнув хлопця, і той поспішив назад в шеренгу, витираючи рот. Йому ще ніколи не було так погано.

Поруч, посміхаючись, стояв Ріс.

“Шалена нічка, чи не так?” – запитав він Тора з широкою посмішкою на обличчі, штовхаючи хлопця в бік. – “Я ж казав, що тобі треба зупинитись після другого келиху”.

Тор знову відчув нудоту, а від світла, яке било йому в очі, хлопцеві ставало ще гірше. Це був спекотний день, він відчував, як краплі поту стікають під його кольчугою.

Хлопець намагався згадати попередження Ріса минулої ночі, але йому не вдалося це зробити.

“Я не пам’ятаю твоїх порад”, – заперечив Тор.

“Звичайно, тому що ти їх не чув”, – посміхнувся Ріс. – “І ці твої зворушливі спроби заговорити з моєю сестрою”, – додав він, – “це виглядало жалюгідно. Я ніколи в житті не бачив хлопців, які б так боялись дівчат”.

Тор почервонів, намагаючись згадати все це. Але це йому не вдалось. Все було неначе в тумані.

“Я не хотів образити тебе”, – сказав Тор, – “Тебе і твою сестру”.

“Ти не образив мене. Якщо моя сестра вибере тебе, я буду тільки радий від цього”.

Вони пішли швидше, коли група хлопців опинилась на пагорбі. Здавалося, що сонце з кожним кроком пече все сильніше.

“Але я повинен попередити тебе: в Королівстві багато претендентів на руку моєї сестри. Тому шанси, що вона вибере тебе... я б сказав що вони невеликі”.

Вони йшли все швидше, через зелені пагорби Королівського Двору. Тор заспокоївся, адже побачив, що Ріс його прийняв. Це було дивно, але хлопець і досі відчував, що Ріс для нього рідніший за братів, яких він мав. Поки вони крокували, Тор помітив трьох своїх братів, які йшли неподалік. Один з них обернувся і зі злим виразом на обличчі подивився на Тора. Потім штовхнув іншого брата, той кинув тільки глузливий погляд. Обидва похитали головами і відвернулись. Вони б не знайшли ні одного хорошого слова для хлопця, але Тор і не очікував іншого.

“Легіон, вишикуватись в шеренгу! Негайно!”

Тор підняв очі і побачив, що декілька чоловік із Королівського Срібла шикують п'ятдесят чоловік, формуючи із них тісну колону з двох шеренг. Один з чоловіків підійшов до хлопця, який стояв поперед Тора, і вдарив його великою бамбуковою тростиною по спині. Хлопець голосно закричав і став ближче. Незабаром були сформовані дві рівні шеренги, які чітко рухались Королівським Двором.

“Коли ви йдете в бій, ви повинні йти як один!” – викрикнув Колк, підходячи по черзі з різних сторін. – “Це не двір вашої мамусі, ви йдете на війну!”

Тор йшов поруч з Рісом, пітніючи на сонці. Хлопець постійно питав себе – куди вони рухаються. Шлунок Тора все ще перевертало від елю і йому було цікаво – коли саме їм дадуть сніданок та воду. Хлопець досі проклинав себе за те, що пив вночі.

Піднімаючись і спускаючись вниз і вгору по пагорбах, пройшовши через арочні кам'яні ворота, вони нарешті досягли навколишніх полів. Пройшовши через інші арочні кам'яні ворота, вони потрапили на стадіон, який служив полігоном для Легіону.

Перед ними були різні цілі для метання спису, стрільби з лука і метання каміння. Також тут можна було побачити купи соломи для ударів мечами. Серце Тора забилося швидше, коли він побачив все це. Йому хотілось скоріше почати тренування, взяти до рук зброю.

Але коли Тор зробив лише один крок на полігон, хлопець відчув, що його вдарили в бік. Його і ще групу з шести хлопців, більшість з яких були такого ж віку як і Тор, зігнали з головної шеренги. Тор помітив, що його відділили від Ріса і ведуть на іншу сторону поля.

“Ви думали, що сьогодні будете тренуватись?” – Глузливо запитав Колк, коли їх відділили від інших, ведучи подалі від мішеней. – “Сьогодні на вас чекають коні”.

Тор підняв очі і побачив куди вони прямують: на дальній стороні поля гарцювало декілька коней. Колк подивився на нього з недоброю посмішкою.

“У той час, коли інші будуть кидати списи і вчитись володіти мечем, ви будете вчитись доглядати за кіньми і прибирати гній за ними. Вітаємо у Легіоні”.

Серце Тора впало. Такого розвитку подій він передбачити не міг.

“Ти думав, що ти особливий, хлопче?” – запитав Колк, наблизившись до його обличчя. Хлопець відчув, що той намагався зламати його. – “Якщо син короля проявляє симпатію до тебе, це не означає, що я не вважаю тебе непотребом. Зараз ти знаходишся під моїм командуванням, ти зрозумів? Мене не хвилюють всі ті фантастичні трюки, які ти продемонстрував під час лицарського турніру. Для мене ти лише черговий хлопчисько. Ти зрозумів мене?”

Торові стало не по собі. Він був лише на початку тривалого і важкого навчання.

Але найгірше було те, що коли Колк відійшов, щоб мучити когось іншого, невисокий, кремезний хлопець, що йшов неподалік Тора, розвернувся і почав насміхатись з нього.

“Тобі тут не місце”, – сказав він. – “Ти обдурих всіх. Ти не один з нас. Ні, справді, нікому з нас ти не подобаєшся”.

Ще один хлопець поруч також повернувся і заговорив з Тором.

“Ми зробимо все, що можна, щоб ти вилетів звідси”, – сказав він. – “Потрапити сюди простіше, ніж залишитись тут”.

Тор аж підскочив від такої ненависті. Він не міг повірити, що вже має ворогів і не міг зрозуміти, що зробив не так, щоб заслужити таке. Адже він просто хотів потрапити до Легіону.

“Не лізьте не в свою справу”, – пролунав голос.

Тор розвернувся і побачив того, хто заступився за нього. Це був високий худий хлопчина з веснянками по всьому обличчю і зеленими очима. – “Ви обидва залишаєтесь тут і будете прибирати разом з усіма”. – додав він. – “Ви теж не особливі. Раджу йти і цькувати когось іншого”.

“Це не твоя справа, лакею”, – огризнувся один із хлопців. – “Краще не втручайся, інакше почнемо цькувати і тебе”.

“Спробуйте”, – сказав, як відрізав рудий.

“Ви будете говорити, коли я вам дозволю”, – крикнув Колк, давши запотиличника одному з хлопців. Юнаки, що цькували Тора, на його щастя повернули назад.

Тор не знав, що сказати; він був вдячний рудому хлопцеві.

“Спасибі”, – сказав Тор.

Рудий повернувся і посміхнувся йому.

“Мене звати О’Коннор. Я б потиснув твою руку, але ризикую також отримати запотиличника за це. Так що будемо вважати, що у нас відбулось невидиме рукостискання”.

Він ще раз посміхнувся, і Тору це сподобалось.

“Не звертай на них уваги”, – додав він. – “Їм просто страшно. Як і всім іншим. Ніхто з нас до кінця не знає на що ми підписались”.

Незабаром, група досягла кінця поля. Тор нарахував шість коней, що гарцювали там.

“Візьміть в свої руки віжки! – командував Колк. – “Міцно тримайте і водіть їх навколо поля, поки вони не стомляться. Приступити до виконання наказу, негайно!”

Тор виступив вперед, щоб взяти за віжки одного з коней. Як тільки він зробив це, кінь зробив крок назад і почав гарцювати, мало не вдаривши Тора. Той, вражений, почав задкувати, інші хлопці з його групи почались сміятись. Підійшов Колк і відвісив Тору важкого запотиличника. Хлопцеві захотілось розвернутись і дати здачі.

“Пам’ятай, ти зараз в Легіоні. Ти ніколи не повинен капітулювати. Ні перед ким. Ні перед людиною, ні перед твариною. А зараз візьми віжки!”

Тор взяв себе в руки і знову зробив крок до гарцюючого коня. Він схопив віжки, тримаючи їх, щоб тварина не вирвалась. Потім він повів коня по широкому і брудному полю, ставши в один ряд з іншими. Тварина постійно намагалась вирватись, але Тор не відступав і постійно тягнув віжки на себе.

“Він стає слухнянішим, я відчуваю”.

Тор повернувся, щоб побачити О'Коннора, який дивився на нього, посміхаючись. – “Вони хочуть зламати нас, знаєш?”

Раптом кінь Тора зупинився. Що б не робив хлопець, намагаючись зрушити того з місця, всі його спроби були марними. Потім Тор відчув нестерпний запах. Кінь справив стільки гною, що хлопець навіть не міг собі уявити.

Тор відчував деревко лопати у свій руці. Обернувшись, він побачив що нього з посмішкою дивиться Колк.

“Прибери це!” – гаркнув він.

РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ

Гарет стояв на багатолюдному ринку. Одягнений у плащ, незважаючи на полуденне сонце, яке змушувало його пітніти, він намагався зробити все, щоб його не впізнали. Він завжди волів уникати цю частину Королівського Двору, це скупчення провулків, які смерділи простолюдинами. Навколо нього були люди, які торгувались одне з одним. Гарет стояв на розі, біля ятки і схилив голову, зображуючи інтерес до фруктів продавця. В декількох футах від нього, в кінці темного провулку знаходився Фірт, який власне і робив те, заради чого вони прийшли сюди.

Гарет стояв у межах чутності, повернутий спиною, щоб його не було видно. Фірт розповів йому про торговця, який мав продати флакон з отрутою. Гарет хотів щось сильне для свого задуму. Щось, що обов'язково спрацює. Тут не може бути випадковостей, адже на кону було його власне життя.

Навряд чи ця річ була однією з тих, про яку можна було попросити місцевого аптекаря. Він дав Фіртові завдання дослідити місцевий чорний ринок. Після довгих пошуків, Фірт привів його до цього неохайного чоловіка, з яким зараз і розмовляв в кінці провулку. Гарет наполіг, що буде поряд під час їх остаточних домовленостей. Він мав переконатись, що все пройде добре, Фірта не обмануть і не підсунуть йому підробку. Крім того, Гарет досі сумнівався у компетентності Фірта. Про деякі питання він мав піклуватися сам.

Вони чекали цього чоловіка протягом півгодини. Гарета штовхали зі всіх сторін на людному ринку. Він молився, щоб його не впізнали. Стоячи спиною до провулка, він думав – якщо хтось його і впізнає, він зможе просто зникнути з цього місця і тоді ніхто не дізнається правди.

“Де флакон?” – запитав Фірт кретина.

Гарет обернувся, намагаючись щоб його обличчя не побачили і поглянув з-під плаща. Чоловік, який стояв біля Фірта, був неохайний, занадто худий, з запалими щоками і величезними чорними очима. Він був схожий на щура. Він втупився у Фірта, не кліпаючи.

“Де гроші?” – відповів він.

Гарет сподівався, що Фірт добре впорається з цим завданням. Адже він, як правило, примудрявся все зіпсувати.

“Я дам тобі грошей, коли ти даси мені флакон”, – стояв на своєму Фірт.

“Добре”, – подумав вражений Гарет.

Запала мовчанка, а потім торговець видав:

“Дай мені половину грошей зараз, і я скажу тобі де знаходиться флакон”.

“Де він?” – повторив Фірт, підвищуючи голос від здивування. – “Ти сказав, що я матиму його”.

“Я справді казав, що ти матимеш його. Але я не казав, що маю намір принести флакон. Ти рахуєш мене за дурня? Шпигуни всюди. Я не знаю які твої наміри, але припускаю, що все це не просто так. Зрештою, навіщо тобі флакон з отрутою?”

Фірт замовк, і Гарет зрозумів, що його застукали.

Нарешті Гарет почув виразний шум монет. Він обернувся і побачив, як королівське золото сиплеться з мішечка у долоні торговця.

Гарет чекав декілька секунд, які здались йому вічністю. Він дуже хвилювався.

“Ти підеш до Чорного Лісу”, – нарешті сказав торговець. – “Через три милі, поверни на дорогу, яка веде вгору. Далі, на вершині, знову поверни – вже наліво. Ти будеш йти через найтемніший ліс, який ти коли-небудь бачив і прийдеш на невелику галявину. Там буде дім відьми. Вона чекає тебе з потрібним флаконом”.

Гарет знову поглянув через плащ і побачив, що Фірт вже хоче йти. Коли він розвернувся, торговець протягнув руку і вхопив його за сорочку.

“Гроші”, – процідив торговець. – “Цього не достатньо”.

Гарет побачив страх на обличчі у Фірта, і вже почав шкодувати, що довірив йому виконання цього завдання. Неохайний торговець відчув страх Фірта і тепер мав перевагу. Фірт був просто не створений для таких речей.

“Але я дав тобі рівно скільки, скільки ти просив”, – запротестував Фірт, підвищуючи голос, від чого той почав звучати як у жінки. Здалося, що це зробило торговця ще хоробрішим.

На обличчі чоловіка з’явилась зла усмішка.

“А тепер я прошу більше”.

Очі Фірта широко розплющилися від страху і невпевненості. Раптом, він повернувся і подивився прямо на Гарета.

Гарет відвернувся, сподіваючись що зробив це не занадто пізно і його не помітили. Як Фірт міг бути настільки дурним. Він молився, щоб Фірт не видав його.

Серце Гарета калатало, коли він чекав, що буде далі. Він з тривогою перебирав пальцями фрукти, роблячи вигляд, що йому це цікаво. У затяжній тиші Гарет прокручував у голові всі варіанти розвитку подій.

Будь ласка, не продовжуй цього, молився Гарет про себе. Будь ласка. Я зроблю все, що завгодно, я відмовлюсь від свого задуму.

Гарет відчув, як груба долоня бахнула його по спині. Він розвернувся, щоб подивитися хто це.

Великі, чорні, бездушні очі кретина дивились прямо в очі Гарету.

“Ти не говорив, що прийдеш з напарником”, – процідив чоловік. – “Чи ти шпигун?”

Торговець простягнув руку, і, перш ніж Гарет встиг зреагувати, зняв з нього капюшон. Він уважно роздивився обличчя Гарета, і його очі широко розкрились від подиву.

“Королівський Принц”, – мовив чоловік. – “Що ви тут робите?”

За секунду очі торговця звузились від усвідомлення ситуації. На його обличчі з’явилась задоволена посмішка, коли він склеїв весь сюжет головоломки. Він виявився набагато розумнішим, ніж сподівався Гарет.

“Я бачу”, – сказав торговець. – “Цей флакон з отрутою для вас, чи не так? Він потрібний вам, щоб отруїти когось. Але кого? Ось питання...”

Гарету стало тривожно. Торговець був занадто кмітливим. Було надто пізно. Весь світ розпадався на шматки. Через те, що Фірт напартачив. Якщо цей чоловік видасть Гарета, його засудять до страти.

“Можливо, вашого батька?” – запитав чоловік, і його очі запалали, коли він зрозумів це. – “Так, ви хочете отруїти його, чи не так? Ви були зраджені. Своім батьком. І тепер хочете вбити його”.

З Гарета було досить. Не роздумуючи, він зробив крок вперед, вийняв невеликий кинджал з внутрішньої кишені плаща і встромив його в груди торговцеві. Той почав задихатись.

Гарет не хотів, щоб випадкові перехожі стали свідками цього. Тому він схопив чоловіка за туніку і підсунув до себе, все ближче і ближче, поки вони не стало так близько, що Гарет міг відчувати гнилий запах з рота торговця. Вільною рукою він затиснув йому рот, перш ніж той зміг закричати. Гарет відчував, як гаряча кров торговця сочиться крізь його пальці.

Фірт, який підійшов ближче, злякано викрикнув.

Гарет тримав торговця добрих шістдесят секунд, поки нарешті не відчув, як той обм’як і звалився йому на руки. Він дозволив його тілу впасти на землю.

Гарет огледівся, щоб подивитись чи не помітили його. На щастя, ні одна жива душа на цьому людному ринку, не звернула свою увагу на цей темний провулок. Гарет зняв плащ і кинув його на бездиханне тіло торговця.

“Мені так шкода, так шкода, так шкода”, – Фірт був схожий на маленьку дівчинку, яка плакала і істерично трусилась, коли він підійшов до Гарета. – “Ти в порядку, ти в порядку?”

Гарет підійшов і вдарив його.

“Прикрий свого рота і зникни звідси”, – гаркнув він.

Фірт розвернувся і поспішив геть.

Гарет вже збирався йти, але потім зупинився і повернувся назад. Залишалось ще одне, що він мав зробити: він нагнувся і вийняв мішечок монет з руки вбитого, засунувши його назад за свій пояс.

Цій людині гроші більше не знадобляться.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Гарет швидко йшов по лісовій стежці. Фірт йшов поруч, насунувши каптур на очі, незважаючи на спеку. Він ледь розумів, як міг потрапити саме в ту ситуацію, якої так намагався уникнути. Він залишив сліди і труп. Хто знає, з ким ця людина могла говорити. Фірт мав бути більш обачним, маючи з ним справу. А зараз існувала зачіпка, яка могла привести до Гарета.

“Пробач мене”, – сказав Фірт, намагаючись не відставати від нього.

Гарет проігнорував його і прискорив свій крок, палаючи від гніву.

“Те, що ти зробив, було проявом дурості і слабкості”, – сказав Гарет. – “Ти ні в якому разі не повинен був дивитися в мою сторону”.

“Я не хотів. Я не знав, що робити, коли він зажадав більше грошей”.

Фірт мав рацію – ситуація була складна. Вбитий був егоїстичною, жадібною свинею, яка змінила правила гри і заслужила на смерть. Гарет не переймався його смертю. Він молився тільки про те, щоб ніхто не став свідком цього вбивства. Останнє, що йому було потрібно, так це сліди. Після вбивства його батька буде проводитися величезне розслідування, і Гарет не міг дозволити собі навіть найменшої зачіпки, яка б вела до нього.

Принаймні, зараз вони в Чорному Лісі. Незважаючи на літнє сонце, тут було темно – високі евкаліпти не пропускали жодного променя світла. Обстановка відповідала його настрою. Гарет ненавидів це місце. Він продовжив спускатися по крутій стежці, слідуючи вказівкам мерця. Він сподівався на те, що той сказав правду і не ввів їх в оману. Все могло виявитися брехнею або привести їх у пастку – до якого-небудь друга загиблого, що очікує їх, щоб відібрати у них ще більше грошей.

Гарет докорив собі. Він надто довіряв Фірту. Замість цього він сам повинен був подбати про все. Як, між іншим, робив завжди.

“Краще сподівайся на те, що ця стежка приведе нас до відьми”, – пожартував Гарет. – “І що вона матиме отруту”.

Вони продовжили спускатися вниз по стежці, поки не дійшли до розвилки, як і сказав мрець. Це було хорошим знаком, тому Гарет відчув полегшення. Вони пішли направо, піднялися на пагорб і незабаром знову звернули. Інструкції були правдиві, і перед ними насправді постали найтемніші ділянки лісу з усіх, які Гарету доводилося бачити. Деревя були неймовірно товсті і покручені.

Гарет увійшов до лісу і тут же відчув, як по спині пробіг холодок. Зло повисло у повітрі. Він насилу вірив у те, що ще був день.

Юнак відчув страх і вже подумував про те, щоб повернути назад, як стежка перед ним закінчилася – і Гарет побачив невелику галявину. Вона була освітлена єдиним променем світла, що пробився крізь дерева. У центрі галявини стояв невеликий кам'яний будинок. Хатинка відьми.

Серце Гарета прискорено забилося. Він ступив на галявину і озирнувся, щоб переконатися в тому, що ніхто не спостерігає за ним, що це не пастка.

“Як бачиш, він сказав правду”, – сказав Фірт з хвилюванням у голосі.

“Це нічого не означає”, – пробурчав Гарет. – “Залишайся ззовні і будь насторожі. Стукай, коли хтось наблизатиметься, і тримай рот на замку”.

Гарет не став стукати в маленькі аорчні дерев'яні двері. Замість цього він схопився за залізну ручку, штовхнув двері товщиною в два дюйми і, нахиливши голову, увійшов до хати, зачинивши за собою двері.

Всередині було темно, і тільки свічки освітлювали кімнату. Це був однокімнатний будиночок без вікон, оповитий важкою енергетикою. Гарет стояв там, задихаючись густою тишею – він був готовий до чого завгодно. Він відчував тут зло. У нього мурашки побігли по шкірі.

У тіні він спочатку помітив рух, а після почув якийсь шум.

Шкутильгаючи, до нього з'явилася стара – схилена і сутула. Вона підняла свічку, яка освітила обличчя, вкрите бородавками і зморшками. Вона мала древній вигляд, старше кострубятих дерев, які росли навколо її будинку.

“Ти не знімаєш каптур навіть у такій темряві”, – вимовила відьма зі зловісною посмішкою. Її голос звучав як тріск деревини. – “Твоя мета зовсім не безневинна”.

“Я прийшов за флаконом”, – швидко сказав Гарет, намагаючись надати своєму голосу хоробрості та впевненості, але голос його тремтів. – “Корінь Галагазки. Мені сказали, що він у тебе є”.

Запала довга тиша, за якою пролунав страшний регіт, який луною віддався у маленькій кімнаті.

“Є він в мене чи ні – це не важливо. Питання в тому, для чого він тобі потрібний?”

Серце Гарета калатало, коли він намагався сформулювати відповідь.

“Чому тебе це хвилює?” – нарешті запитав він.

“Мені цікаво знати, кого ти збираєшся вбити”, – сказала вона.

“Це не твоя справа. Я приніс гроші”.

Гарет потягнувся до поясу, дістав мішечок із золотом, додав до мішечка, який він давав мерцю, і кинув їх на маленький дерев'яний стіл. В кімнаті пролунав стукіт металевих монет.

Він молився, щоб гроші задовольнили її, щоб вона дала йому те, що йому потрібно, і він зміг би піти звідси.

Відьма простягнула один палець з довгим зігнутим нігтем і, піднявши один з мішечків, оглянула його вміст. Гарет затамував подих, сподіваючись, що вона не буде просити більше.

“Цього має бути достатньо для того, щоб купити мое мовчання”, – промовила вона.

Вона повернулася і пошкандибала в темряву. Було чутно шипіння, а поруч свічки Гарет міг бачити, як вона змішувала рідини в невеликому скляному флаконі. Рідина полилася через край, і вона закрила флакон корком. Доки Гарет чекав, йому здавалося, що час сповільнив хід. Терпіння було на межі. Мільйони тривожних думок проносилися в його голові – що, якщо його розкриють? Прямо тут, прямо зараз? Що, якщо вона дала йому неправильний флакон? Що, якщо вона розповіла комусь про нього? Чи впізнала вона його? Він цього не знав.

Гарет непокоївся щодо всієї цієї справи. Він і уявити собі не міг, як складно вбити когось.

Гарету здавалося, що пройшла вічність, перш ніж відьма повернулася. Вона простягнула йому флакон – такий маленький, що він практично зник у його долоні – після чого відійшла до нього.

“Такий крихітний флакон?” – запитав він. – “Він зробить свою справу?”

Відьма посміхнулася.

“Ти здивуєшся, як мало потрібно для того, щоб убити людину”.

Гарет розвернувся і попрямував до дверей, коли раптово відчув холодний палець на плечі. Він здивувався тому, як їй вдалося перетнути кімнату так швидко, і це налякало його. Він застиг на місці, боячись повернутися і подивитися на неї.

Відьма розвернула його і нахилилася ближче – від неї жахливо тхнуло – після чого раптом витягла обидві руки, схопила його за щоки й поцілувала, тісно притиснувши свої зморщені губи до губ Гарета.

Гарет був обурений. Це було найогидніше, що коли-небудь траплялося з ним. Губи відьми були схожі на губи ящірки, її язик, який вона притиснула до його, був подібний до язика рептилії. Він спробував відштовхнути її, але вона міцно тримала його обличчя, притискаючись сильніше.

Нарешті Гарету вдалося вирватися. Він витер свої губи тильною стороною долоні, а відьма відкинулася назад і розсміялася.

“У перший раз вбивати людину найскладніше”, – сказала вона. – “Наступного разу буде набагато легше”.

*

Гарет вибіг з будинку відьми назад на галявину і побачив, що Фірт чекав на нього.

“Щось не так? Що трапилось?” – запитав стривожений Фірт. – “Ти виглядаєш так, ніби тобі в груди встромили ножа. Вона тебе скривдила?”

Гарет зупинився, важко дихаючи, не припиняючи витирати свій рот. Він навіть не знав, що відповісти.

“Давай виберемось подалі від цього місця”, – сказав він. – “Зараз же!”

Вони почали вибиратися з галявини назад в темний ліс, і несподівано хмари затулили сонце, прекрасний день став холодним і темним. Гарет ніколи раніше не бачив таких товстих чорних хмар, що з’являлися так швидко. В літній день піднявся холодний вітер і пройшовся по його потилиці. Він знав, що все, що відбувається – не нормально. Його непокоїла думка про те, якими силами володіла ця відьма. Він не міг позбутися думки, що якимось чином вона заволоділа ним за допомогою того поцілунку, наславши на нього якесь прокляття.

“Що там сталося?” – наполягав Фірт.

“Я не хочу говорити про це”, – відповів Гарет. – “Я більше ніколи не хочу думати про сьогоднішній день”.

Вони обидва поспішили повернутися до стежки, вниз по схилу, і незабаром повернути на

головну лісову дорогу, що вела назад до Королівського Двору. Коли Гарет вже майже викинув події дня з голови і вже починав відчувати полегшення, раптово він почув стукіт чиїхось чобіт. Він обернувся і побачив групу чоловіків, які йшли в їхньому напрямку. Він не вірив своїм очам.

Його брат. Годфрі. П'яний. Сміючись, він йшов у їхньому напрямку, в оточенні лихого Гаррі і двох інших недолугих друзів. Саме в цей час у цьому місці брату треба було з'явитись. У лісі, бозна де. Гарету здалося, що весь його задум був проклятий.

Гарет відвернувся, насунув каптура нижче і пришвидшив крок, молячись про те, щоб його не впізнали.

“Гарет?” – покликав його голос.

У Гарета не лишалось вибору. Він застиг на місці, зняв капюшон і, обернувшись, глянув на свого брата, який весело вальсував йому назустріч.

“Що ти тут робиш?” – запитав Годфрі.

Гарет вже було відкрив рота, щоб відповісти, але потім, зупинившись, закрив його, не знайшовши слів.

“Ми гуляли тут”, – відповів Фірт, намагаючись врятувати ситуацію.

“Гуляли? Невже?” – дражнив Фірта один з приятелів Годфрі високим жіноподібним голосом. Його друзі теж розсміялися. Гарет знав, що брат і його друзі засуджували його схильності, але зараз це його хвилювало найменше. Йому просто необхідно було змінити тему. Він не хотів, щоб вони задавали питання про те, що він тут робить.

“А що ви тут робите?” – поцікавився Гарет, переводячи розмову на них.

“Біля Південного Лісу відкрилася нова таверна”, – відповів Годфрі. – “Ми щойно побували там. Кращий ель у всьому королівстві. Хочеш трохи?” – запитав він, протягуючи флягу.

Гарет швидко похитав головою. Він знав, що повинен відволікти брата і знайшов найкращий спосіб змінити тему розмови, щоб докорити йому.

“Батько буде гніватися, якщо побачить, що ти п'єш удень”, – сказав Гарет. – “Я гадаю, тобі слід подумати над цим і повернутися до двору”.

Це спрацювало. Годфрі сердито подивився на Гарета – було ясно, що він вже думав не про нього, але про свого батька і про себе.

“А з яких пір тебе хвилюють потреби Батька?” – парирував він.

З Гарета було досить. У нього не було часу, щоб витратити його на цього п'яницю. Він досяг, чого хотів – відволік його. І тепер сподівався, що той не стане замислюватися над тим, чому тут з ним зіткнувся.

Гарет повернувся і поспішив вниз по стежці, почувши їх знущальний сміх позаду. Йому було байдуже. Адже, сміється той, хто сміється останнім.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Тор сидів за дерев'яним столом, працюючи над луком і стрілами, розібраними на частини. Поруч з ним сидів Ріс разом з іншими членами Легіону. Всі вони схилилися над своєю зброєю, старанно вирізаючи лук та натягуючи тятиву.

“Воїн знає, як натягнути тятиву власного лука”, – вигукнув Колк, проходячи між рядами новобранців, нахилиючись і розглядаючи роботу кожного з них.

“Натяг має бути правильним. Якщо натягнути слабко, стріла не долетить до мішені. Якщо натягнути занадто сильно – стріла пролетить повз мішень. Зброя ламається під час битви. Зброя також ламається під час подорожей. Ви повинні знати як відремонтувати її, якщо це станеться. Найкращий воїн – це також коваль, тесля, швець і майстер зламаних речей. І ви насправді нічого не знаєте про свою зброю до тих пір, поки не відремонтуйте її власноруч”.

Колк зупинився позаду Тора і схилився над ним. Він висмикнув дерев'яний лук з рук хлопця, при цьому тятива надрізала його долоню.

“Тятива погано натягнута”, – відчитав він. – “Лук кривий. Якщо користуватимешся такою зброєю на полі бою – тебе неодмінно вб'ють. І твій напарник вмиратиме поруч”.

Колк жбурнув лук на стіл і пішов далі. Кілька інших хлопців тихо посміювалися. Тор почервонів, знову схопив свій лук, натягнув тятиву якомога тугіше і закріпив. Він працював над ним годинами. Це був виснажливий день, наповнений марудною роботою.

Більшість тренувань вони спарингувалися, билися на мечях. Він побачив поодаль своїх братів – усі троє сміялися, стукаючи дерев'яними мечами. Як завжди, Тор відчував, що вони насолоджувалися життям, в той час як він залишався в їх тіні. Це було несправедливо. В нього знов з'явилося відчуття, що він був тут небажаним гостем, ніби і не був справжнім членом Легіону.

“Не хвилюйся, ти впораєшся з цим”, – сказав О’Коннор, котрий сидів поруч.

Долоні Тора саднили від спроб; він щосили відтягнув тятиву і тепер, нарешті, вона, на його подив, натягнулась ідеально. Струна акуратно увійшла в жолобок. Тор потягнув щосили, спітнівши. Тепер він був задоволений своїм луком – він був таким, яким мав бути.

Вже темнішало. Тор витер чоло тильною стороною долоні і задався питанням, скільки ще це триватиме. Він міркував над тим, що означає бути воїном. Його уява малювала інші картини. Тор уявляв собі лише тренування – він вважав, що так і буде весь час.

“Це не те, на що я підписувався”, – сказав О’Коннор, немов прочитавши його думки.

Тор обернувся і, побачивши незмінну посмішку свого друга, заспокоївся.

“Я родом з Північної Провінції”, – продовжував він. – “Я теж все своє життя мріяв про те, щоб вступити до Легіону. Думаю, я уявляв собі постійні спаринги і бої, а не цю марудну працю. Але стане краще. Це все тому, що ми новобранці. Це форма посвяти. Здається, тут існує певна ієрархія. Крім того, ми наймолодші. Я не бачу, щоб хоча б один дев’ятнадцятирічний робив цю роботу. Це не може тривати вічно. До того ж, це дуже корисний навик”.

Засурмили в ріг. Тор озирнувся і побачив, що інші члени Легіону збираються біля величезної кам’яної стіни посеред поля. Навколо неї через кожні десять футів звисали канати. Стіна, мабуть, досягала тридцяти футів у висоту, а біля її основи були складені купи сіна.

“Чого ви чекаєте?” – закричав Колк. – “Ворушіться!”

З криками з’явилися члени Срібла, і, перш ніж Тор встиг отямитися, він та інші новобранці позіскакували з лавок і побігли до стіни через все поле.

Незабаром всі вони вже зібралися там, стоячи перед мотузками. Всі були збуджені від того, що Легіон в повному складі стояв разом з ними. Тор був у захваті від того, що, нарешті, долучився до інших. Він побачив Піса, який стояв з іншим своїм другом. До них приєднався О’Коннор.

“У бою ви виявите, що більшість міст укріплені”, – прогримів Колк, дивлячись на обличчя хлопців. Завдання солдата – взяти їх. У звичайній облозі використовують канат та абордажні кішки – переважно такі, які ми перекинули через цю стіну. Сходження на стіну – одна з найбільш небезпечних речей, з якими ви зустрінетесь в бою. Рідко коли ви будете більш незахищеними, більш уразливими. Ворог стане лити на вас розплавлений свинець. Вони будуть стріляти у вас з луків. Кидати каміння. Не лізьте на стіну поки не настане

ідеальний момент. А як тільки візьметесь за діло, думайте про своє життя – або ж наразитесь на смерть”.

Колк зробив глибокий вдих, після чого скомандував: “ПРИСТУПИЛИ!”

Всі хлопці навколо нього приступили, кожен з них взявся за мотузку. Тор підбіг до вільного канату і вже збирався взятися за нього, коли юнак старше випередив Тора, відштовхнувши його вбік. Тор протиснувся і схопив найближчу до себе – товсту вузлувату мотузку. Його серце шалено калатало, коли він почав дертися по стіні.

День був туманним, і Тор послизнувся на камені. Тим не менше, він ліз швидко. Він помітив, що був швидше за багатьох інших і став одним з перших. Вперше за сьогодні він відчував себе добре, гордість переповнювала його.

Зненацька щось тверде вдарило його по плечу. Він подивився вгору і побачив членів Срібла, що кидали вниз невеликі камені, палиці та інший мотлох. Хлопець на канаті поруч витягнув одну руку, щоб прикрити своє обличчя, але, втративши хватку, впав на землю. Він пролетів добрих двадцять футів і приземлився на купу соломи.

Тор теж втратив хватку, але йому якимось чином вдалося зачепитись. Кинутий зверху кийок сильно вдарив його по спині, але він продовжував підніматися. Він швидко долав відстань і вже почав думати, що може стати першим, хто дістанеться до вершини, але несподівано юнак відчув сильний удар під ребра. Він не міг зрозуміти, хто його вдарив, поки не озирнувся і не побачив хлопця поруч з ним, який розгойдувався зі сторони в сторону. Не встиг Тор відреагувати, як хлопець знову вдарив його.

Тор втратив хватку, і цього разу він впав вниз. Він приземлився на сіно – вражений, але неушкоджений.

Тор проповз рачки, намагаючись перевести подих, після чого озирнувся по сторонах. Навколо нього хлопці падали з канатів мов мухи, приземляючись у сіно. Вони скидали один одного – або ж, якщо комусь вдавалося пролізти високо – їх скидали члени Срібла. А тим, кому вдавалось пролізти ще вище, обрізали канати, і вони падали разом з ними. Ніхто не досяг вершини.

“Підйом!” – крикнув Колк. Тор, як і всі інші, підстрибнув.

“МЕЧІ!”

Хлопці, всі як один, побігли до величезної стійки з дерев’яними мечами. Тор приєднався до них і схопив один меч, здивувавшись тому, наскільки він важкий. Меч важив удвічі більше будь-якого іншого, який йому доводилося піднімати раніше. Тор насилу тримав його в руках.

“Важкі мечі, починайте!” – пролунав крик.

Тор підняв очі і побачив здорованя Елдена – того самого, який першим атакував його, коли він зустрівся з Легіоном. Тор дуже добре пам’ятав це одоробло, тому що його обличчя все ще боліло від синців, які залишив йому Елден. Він насувався на Тора з високо піднятим мечем і обличчям, повним люті.

Тор в останній момент підняв свій меч і встиг заблокувати удар Елдена, але меч був таким важким, що йому насилу вдавалося тримати його. Будучи більшим і сильнішим, Елден наблизився і сильно вдарив Тора по ребрах.

Від болю Тор впав на коліна. Елден замахнувся ще раз, щоб вдарити його по обличчю, але Тору вдалося витягнути руку і відбити удар, щоб виграти час. Але Елден був занадто швидкий і сильний; він розмахнувся і врізав Тору по нозі, зваливши його.

Невеликий натовп з новобранців зібрався навколо них, підбадьорюючи і викрикуючи; їхня боротьба стала центром загальної уваги. Здавалося, що всі вони вболівали за Елдена.

Елден знову атакував Тора своїм мечем, але той відкотився убік. Удар ледь не досяг його спини. У Тора з’явилася секундна перевага, якою він і скористався – він розмахнувся і сильно вдарив довбня за коліном. Це було вразливе місце і одного удару було достатньо для того, щоб звалити суперника з ніг на спину.

Тор скористався шансом, щоб підвестися на ноги. Елден встав – обличчя його було червоним, він став ще лютішим. Вони встали лицем до лица.

Тор знав, що він не міг просто стояти – він замахнувся. Але цей тренувальний меч був зроблений з якоїсь дивної занадто важкою деревини. Елден легко відбив його повільний удар, після чого сильно ткнув Тора під ребра.

Він поцілів у сонячне сплетіння. Від точного удару Тор випустив свій меч і впав. Йому було важко дихати.

Інші новобранці захоплено закричали. Тор лежав беззбройний, відчуваючи вістря меча Елдена на своїй горлянці.

“Здавайся!” – зажадав Елден.

Тор люто подивився на нього, відчуваючи солоний смак крові на губах.

“Ніколи”, – зухвало відповів він.

Скривившись, Елден підняв свій меч і приготувався завдати удару. Тор нічого не міг вдіяти. Зараз його накриє потужним ударом.

Коли меч розпочав свій рух вниз, Тор закрив очі і сконцентрувався. Він відчував, як повільно опускається меч, відчував себе перенесеним в іншу реальність. Несподівано, він зміг відчутти помах меча в повітрі, його рух. Він побажав, щоб всесвіт зупинив його.

Він відчув тепло і поколювання в своєму тілі, а коли сконцентрувався, відчув, що щось відбувається. Юнак відчув, що може контролювати це.

Раптом меч застиг у повітрі. Тору якимось чином вдалося зупинити його, використовуючи свою силу.

Елден розгубився, все ще тримаючи меча. Наступної миті Тор використав силу думки, щоб схопити і стиснути зап'ястя свого суперника. Подумки він стискав його все сильніше і сильніше, і через кілька секунд Елден закричав і випустив меч.

Всі хлопці притихли. Вони застигли, дивлячись на Тора широко розкритими від подиву і жаху очима.

“Він – демон!” – крикнув один.

“Відьмак!” – вигукнув інший.

Тор був приголомшений. Він не мав жодного уявлення про те, що він тільки що зробив. Але він знав, що це не нормально. Тор був одночасно гордий і збентежений, хоробрий і наляканий.

Колк зробив крок вперед, в коло, вставши між Тором та Елденом.

“Це не місце для заклинань, хлопчисько, ким би ти не був”, – вичитував він Тора. – “Це місце для битви. Ти знехтував нашими правилами ведення бою. Ти подумаєш над своєю поведінкою. Я відправлю тебе в справді небезпечне місце, і ми подивимося як захистять тебе там твої чари. Ти відправишся охороняти Каньйон”.

Члени Легіону повідкривали роти від подиву, вони притихли. Тор не розумів точно, що це означає, але знав, що нічого хорошого це не обіцяло.

“Ти не можеш відправити його в Каньйон!” – заперечив Ріс. – “Він – новачок. Він може постраждати”.

“Я буду робити те, що вважатиму за потрібне, юначе”, – відповів Колк Рісу, скорчивши гримасу. – “Твого батька тут зараз немає, щоб захистити тебе. Я керую цим Легіоном. А ти

краще притримай язика – те що ти член королівської сім'ї не дає тобі права розмовляти в строю”.

“Добре”, – відповів Ріс. – “Тоді я відправлюся з ним!”

“І я!” – втрутився О’Коннор, зробивши крок вперед.

Колк окинув їх поглядом і повільно похитав головою.

“Дурні. Це ваш вибір. Вирушайте з ним, якщо хочете”.

Колк обернувся і подивився на Елдена: “Не думай, що ти легко відбувся”, – звернувся він до нього. – “Ти почав цю бійку. Ти теж маеш понести відповідальність. Сьогодні ввечері ти приєднаєшся до них в дозорі”.

“Але, сер, Ви не можете відправити мене в Каньйон!” – заперечив Елден, широко розкривши очі від страху. Вперше Тор бачив, що той чогось злякався.

Колк зробив крок уперед, наблизившись до Елдена.

“Не можу?” – перепитав він. – “Я не тільки можу відправити тебе туди, я також можу відіслати тебе з Легіону в найвіддаленіші куточки нашого королівства, якщо ти не перестанеш заперечувати мені”.

Елден відвів погляд. Він був занадто схвилюваний, щоб щось відповісти.

“Хто-небудь ще хоче до них приєднатися?” – вигукнув Колк.

Інші хлопці – більші, старші і дужчі, з жахом відвернулися. Тор глитнув, коли побачив їхні нервові обличчя, і задався питанням, наскільки жахливим може бути Каньйон.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Тор йшов добре протоптаною ґрунтовою дорогою. По обидві сторони від нього крокували Ріс, О’Коннор і Елден. Вони були настільки приголомшені, що жоден з них не сказав і слова після того, як вони пішли. Тор дивився на Ріса та О’Коннора з відчуттям глибокої вдячності. Йому складно було повірити в те, що вони піддають себе такому ризику через нього. Він відчував, що знайшов справжніх друзів, які були для нього ближче за рідних братів. Тор поняття не мав, що чекало їх у Каньйоні, але з чим би вони не зіткнулися, він

був щасливий, що вони поруч з ним.

Тор намагався не дивитися на Елдена. Він бачив, що той відкидає ногами каміння, палаючи від гніву, бачив, яким роздратованим і засмученим він був, змушений перебувати з ними в дозорі. Але Тору не було його шкода. Як сказав Колк, він сам все це заварив. Так йому і треба.

Вони продовжували йти по дорозі, тримаючи курс. Вони йшли вже кілька годин; вечоріло, і Тор дуже втомився. Крім того, йому хотілося їсти. На обід він отримав тільки невелику миску ячмінного рагу і тепер сподівався на те, що їх нагодують на тому місці, куди вони прийдуть.

Але йому було про що хвилюватися крім їжі. Він подивився на свої нові обладунки, які їм видали перед відправкою до Каньйону, усвідомлюючи, що не отримав би їх без вагомої причини. Їм також видали короткі мечі з грубого металу – навряд чи така сталь використовувалась для виковування лицарських мечів, але, в усякому разі, це було краще, ніж нічого. Він почував себе добре, маючи на поясі надійну зброю. До того ж, він все ще носив пращу з собою. Хоча Тор знав, що якщо вони зіткнуться з реальною проблемою сьогодні ввечері, отриманої ними зброї та обладунків може виявитися недостатньо. Він бажав високоякісних обладунків та зброї: таких, як у соратників по Легіону – середніх і довгих мечів з найтоншого металу, коротких списів, булав, кинджалів і алебард. Але все це належало хлопцям слави та честі, зі знатних родин, яким такі речі були по кишені. Тора, сина пастуха, це не стосувалося.

Вони йшли вниз нескінченною дорогою до заходу другого сонця, віддаляючись від гостинних воріт Королівського Двору, у напрямку віддаленого Каньйону. Тор не міг позбутися почуття провини. З якоїсь причини, здавалося, деяким членам Легіону він відверто не подобався чи дратував своєю присутністю. У цьому не було жодного сенсу. У нього всередині все обірвалося. Все своє життя він нічого так не хотів, як приєднатися до них. Тепер Тор відчував, що увірвався в Легіон шляхом обману. Чи приймуть коли-небудь його побратими?

А зараз, крім усього іншого, його відправили на варту в Каньйон. Це було несправедливо. Не він почав ту бійку, а коли він скористався своїми силами, якими б вони не були, це було ненавмисно. Тор все ще не розумів їх, не знав, звідки вони, як він викликав ці сили та як їх позбутися. Його не мусили карати за це.

Тор гадки не мав, що означає чергування в Каньйоні, але, судячи з виразів облич інших людей, було ясно, що доручення не було бажаним. Він задавався питанням, чи не вирушає він на смерть, чи не був це спосіб вижити його з Легіону. Тор був сповнений рішучості не здаватися.

“Як далеко знаходиться Каньйон?” – запитав О’Коннор, порушуючи тишу.

“Не дуже далеко”, – відповів Елден. – “Ми б не потрапили в цю халепу, якби не Тор”.

“Бійку почав ти, пам’ятаєш?” – перервав Ріс.

“Але я бився чесно, на відміну від нього”, – заперечив Елден. – “Крім того, він на це заслужив”.

“Чому?” – запитав Тор, бажаючи дізнатися відповідь на питання, яке мучило його. – “Чому я це заслужив?”

“Тому що це не твоє місце. Ти – не один з нас. Ти вкрав своє місце в Легіоні. Решту вибрали, а ти своє місце вибив”.

“А хіба Легіон створений не для цього? Не для боротьби?” – здивувався Ріс. – “Я б сказав, що Тор заслуговує своє місце більше за будь-кого з нас. Нас просто вибрали, а він боровся за те, щоб отримати те, що йому не дали”.

Елден знизав плечима – це не справило на нього враження.

“Правила є правила. Його не вибрали. Він не повинен бути з нами. Тому я і зав’язав з ним бійку”.

“Тобі не вдасться прогнати мене”, – відповів Тор з тремтінням у голосі, повний рішучості бути прийнятим.

“Ми ще подивимось”, – пробурмотів Елден похмуро.

“І що ти хочеш цим сказати?” – поцікавився О’Коннор.

Елден більше нічого не сказав, мовчки продовжуючи шлях. Шлунок Тора стиснувся. Він не міг позбутися почуття, що нажив собі забагато ворогів, хоча і не розумів, чому. Йому не подобалося це відчуття.

“Не звертай на нього уваги”, – порадив Тору Ріс, досить голосно для того, щоб почули інші. – “Ти не зробив нічого поганого. Вони відправили тебе в Каньйон, бо побачили в тобі потенціал. Вони хочуть загартувати тебе, інакше їм було би все одно. Крім того, ти знаходишся в полі їх зору ще й тому, що мій батько виділив тебе. Ось і все”.

“Але що означає чергування в Каньйоні?” – запитав він.

Ріс прочистив горло – він виглядав стурбованим.

“Я і сам ніколи там не був. Але я чув деякі оповідки від старших хлопців і від братів. Це патруль. Але по інший бік Каньйону”.

“По інший бік?” – запитав О’Коннор з жахом у голосі.

“Що ти маеш на увазі, коли говориш “інший бік?”” – запитав Тор, не розуміючи сенсу сказаних слів.

Ріс оглянув його.

“Ти ніколи не був у Каньйоні?”

Тор відчув, що інші дивляться на нього, і похитав головою, зніяковівши.

“Ти жартуєш”, – вставив Елден.

“Правда?” – наполягав О’Коннор. – “Жодного разу в своєму житті?”

Червоніючи, Тор похитав головою. “Мій батько нікуди нас не брав. Я чув про нього”.

“Мабуть, ти ніколи не був за межами свого села, хлопче”, – сказав Елден. – “Чи не так?”

Тор знизав плечима і нічого не відповів. Невже це було так очевидно?

“Не був”, – скептично додав Елден. – “Неймовірно”.

“Заткнись”, – обірвав його Ріс. – “Залиш його в спокої. Це не робить тебе краще за нього”.

Елден глумився з Ріса, піднявши руки до пихов, але потім розслабив їх. Мабуть, хоча він і був більшим за Ріса, йому не хотілося провокувати сина короля.

“Каньйон – це єдине, що робить наше королівство Кільця безпечним”, – пояснив Ріс. – “Ніщо не стоїть між нами та ордами світу. Якби дикуни Вільди перейшли його, з нами було б покінчено. Все Кільце сподівається, що ми, люди Короля, захистимо їх. Наші патрулі охороняють територію вдень і вночі – переважно з цього боку і, час від часу, з іншого. Існує тільки один міст, тільки один вхід і вихід, і найкращі загони Срібла чергують там цілодобово”.

Тор чув розповіді про Каньйон все своє життя, страхітливі історії про зло, яке снувало з іншого боку, про величезну імперію зла, яка оточувала Кільце, і про те, наскільки близька до них загроза. Це стало однією з причин, по якій він захотів вступити до Королівського Легіону – допомогти захистити свою сім’ю і своє королівство. Йому була ненависна думка про те, що інші чоловіки постійно захищали його, в той час як він комфортно жив у

королівстві. Він хотів послужити свою службу і допомогти в боротьбі з лихими ордами. Він не міг уявити собі нікого більш хороброго, ніж ці чоловіки, що охороняють прохід до Каньйону.

“Каньйон шириною з милю, він оточує все Кільце”, – пояснював Ріс. – “Його нелегко подолати. Але, зрозуміло, наші люди – не єдине, що тримає ті орди на відстані. Там знаходяться мільйони істот, і якби вони захотіли перейти Каньйон, вони вміть зробили б це. Наші люди тільки підтримують енергетичний щит Каньйону. Справжньою силою, яка тримає орди на відстані, є сила Меча”.

Тор обернувся: “Меч?”

Ріс подивився на нього.

“Меч Долі. Ви знаєте легенду?”

“Ймовірно, цей селяк ніколи не чув про неї”, – втрутився Елден.

“Звичайно, я знаю легенду”, – огризнувся Тор, захищаючись. Він не тільки знав її, але багато днів протягом життя провів у роздумах над легендою. Він завжди хотів побачити його. Легендарний Меч Долі – чарівний меч, чия енергія захищає Кільце, наповнюючи Каньйон потужною силою, яка захищає Кільце від загарбників.

“Меч знаходиться у Дворі Короля?” – Запитав Тор.

Ріс кивнув.

“Він знаходиться в королівській сім’ї впродовж поколінь. Без нього не було б королівства. Кільце було б зруйновано”.

“Якщо ми захищені, тоді взагалі для чого потрібен дозор?” – поцікавився Тор.

“Меч відбиває тільки головні загрози”, – продовжував пояснювати Ріс. – “Окремі невеликі злі створіння можуть прослизнути то тут, то там. Для цього нам потрібні наші люди. Одна істота чи навіть невелика група можуть перетнути Каньйон – вони можуть виявитися досить сміливими для того, щоб спробувати перейти міст або можуть скористатися хитрістю і перелізти через стіни Каньйону з одного кінця на інший. Наше завдання полягає в тому, щоб не допустити цього. Навіть одна-єдина істота здатна заподіяти багато шкоди. Кілька років тому одна з них прослизнула на цю сторону і встигла перебити половину дітей в одному селі, перш ніж її спіймали. Меч робить основну частину роботи, але ми є невід’ємною частиною”.

Слухаючи все це, Тор дивувався. Каньйон здавався таким величним, а їх обов’язок – таким

важливим, що він не вірив у те, що стане частиною цієї великої місії.

“Але я навіть не можу пояснити все це досить добре”, – сказав Ріс. – “Каньйон являє собою щось набагато більше”. Він замовк.

Тор подивився на нього і побачив у його очах і страх, і подив.

“Як мені пояснити?” – виголосив Ріс, намагаючись підібрати слова. Він прокашлявся. – “Каньйон величніше всіх нас. Каньйон – це ...”

“Каньйон – це місце для чоловіків”, – пролунав гучний голос.

Всі озирнулися, щоб побачити, звідки лунає голос, який змішувався зі стуком кінських копит.

Очі Тора широко розкрилися, коли він побачив перед собою Ерека верхи на коні, у кольчугі, з довгою блискучою зброєю, закріпленою на боці його неймовірного коня. Він посміхнувся їм, не відриваючи свого погляду від Тора.

Вражений Тор дивився на лицаря.

“Це місце, яке зробить з тебе чоловіка”, – додав Ерек. – “Якщо ти ще ним не є”.

Тор не бачив Ерека з часів лицарського турніру. Він відчув полегшення при його появі. І як було не зрадіти тому, що поруч з ними у Каньйон прямував справжній лицар – і не хто-небудь, а сам Ерек. Тор відчував, що вони непереможні, коли він з ними, і молився про те, щоб той до них приєднався.

“Що ви тут робите?” – запитав Тор. – “Ви супроводжуєте нас?” – він сподівався, що голос не видав його емоцій.

Ерек відхилився назад і розсміявся.

“Не турбуйтеся, юначе”, – заспокоїв він. – “Я йду з вами”.

“Правда?” – Запитав Ріс.

“Така традиція для члена Срібла – супроводжувати членів Легіону під час їхнього першого дозору. Я зголосився піти з вами”.

Ерек повернувся і подивився на Тора.

“Зрештою, вчора ти мені допоміг”.

Тор відчув, як тепло стало у нього на серці. Присутність лицаря надихнула його. Крім того, він відчув, як піднявся в очах своїх друзів. Ось він, у супроводі кращого лицаря королівства, направляється до Каньйону. Велика частина його страхів тут же зникла.

“Звичайно, я не піду в дозор з вами”, – додав Ерек. – “Але я проведу вас через міст до вашого табору. Патрулювати ви підете без мене”.

“Це велика честь, сер”, – сказав Ріс.

“Дякуємо”, – відгукнулися О’Коннор і Елден.

Ерек подивився на Тора і посміхнувся.

“Врешті-решт, якщо ти будеш моїм першим зброєносцем, я просто не можу дозволити тобі померти”.

“Першим?” – перепитав Тор. Його серце завмерло.

“Фейтгольд зламав ногу під час лицарського турніру. Він не зможе виконувати своїх обов’язків, принаймні, вісім тижнів. Тепер ти – мій перший зброєносець. І наше тренування теж може початися, чи не так?”

“Звичайно, сер”, – відповів Тор.

Голова Тора йшла обертом. Вперше за довгий час він відчув, що удача, нарешті, посміхнулася йому. Тепер він був першим зброєносцем великого лицаря – кращого з кращих. Йому здавалося, що він обійшов усіх своїх друзів.

Всі п’ятеро продовжили шлях, прямуючи на захід, у променях сонця, що сідало. Ерек повільно їхав на коні поруч з іншими.

“Смію припустити, що Ви були у Каньйоні, сер?” – запитав Тор.

“Багато разів”, – відповів Ерек. – “Я був на першому патрулюванні приблизно у твоєму віці”.

“І як він вам?” – поцікавився Ріс.

Усі четверо хлопців обернулися і уважно подивилися на Ерека. Якийсь час Ерек їхав мовчки, дивлячись прямо перед собою, міцно стиснувши щелепи.

“Ваш перший раз – це досвід, який ви ніколи не забудете. Це складно пояснити. Це дивне,

незнайоме, містичне і красиве місце. По іншу сторону знаходиться неймовірна небезпека. Міст, який вам належить перетнути, довгий і крутий. Багато хто з вас патрулюватиме його, але ви завжди будете почувати себе самотніми. Це природа в усій своїй красі. Вона заганяє людину у свою власну тінь. Наші люди патрулюють його вже сотні років. Це обряд посвячення. Без цього ви не розумієте у повній мірі, що таке небезпека – і не можете стати лицарями”.

Він замовк. Четверо хлопців подивилися один на одного знервовано.

“Чи чекати нам на сутички на іншій стороні?” – запитав Тор.

Ерек знизав плечима.

“Все можливо, як тільки ви досягнете Вільдів. Малоімовірно, але можливо”.

Ерек поглянув на Тора.

“Чи хочеш ти бути чудовим зброєносцем, а в один прекрасний день стати величним лицарем?” – запитав він, дивлячись прямо на Тора.

Серце Тора прискорено забилося.

“Так, сер, дужче всього на світі”.

“Тоді є речі, які ти повинен засвоїти”, – сказав Ерек. – “Сили та спритності не достатньо; не достатньо навіть бути прекрасним воїном. Є щось ще – щось важливіше за ці речі”.

Ерек знову стих, але Тор не міг більше чекати.

“Що?” – запитав Тор. – “Що найголовніше?”

“Ви повинні бути сильні духом”, – відповів Ерек. – “Ніколи не бійтеся. Ви повинні увійти в самий темний ліс, вступити в найнебезпечнішу битву абсолютно незворушними. Ця незворушність повинна бути всередині вас завжди, коли б і куди б ви не йшли. Ніколи не бійтеся, завжди будьте на сторожі. У вас не буде спокою. Ви маєте бути старанними. Ви більше не можете очікувати, що хтось інший захистить вас. Ви більше не просто громадяни. Тепер ви – люди Короля. Кращими якостями для воїна є хоробрість і незворушність. Не бійтеся небезпеки. Чекайте на неї. Але не шукайте”.

“Кільце, в якому ми живемо”, – додав Ерек. – “Наше королівство. Здається, що ми, з усіма нашими людьми, захищаємо його від орд світу. Але це не так. Ми захищені тільки Каньйоном і тільки чарами в ньому. Ми живемо в чарівному кільці. Не забувайте про це. Наше життя та смерть – це магія. Безпеки немає ні тут, ні по іншу сторону Каньйону,

хлопче. Приберіть чари, приберіть магію, і нічого не залишиться”.

Якийсь час вони йшли в тиші. Тор прокручував слова Ерека в своїй голові знову і знову. Він відчував, що Ерек передав йому якесь приховане повідомлення, ніби кажучи йому: якими б силами, якою б магією він не володів, цього не потрібно соромитися. Насправді це – предмет гордості і джерело всієї енергії королівства. Тору стало легше. Йому здавалося, що його відправили в Каньйон як покарання за те, що він використовував свою магію, і він відчував свою провину за це. Але тепер він знав, що його сили – якими б вони не були – можуть стати джерелом гордості.

У той час як інші пішли вперед, а Ерек і Тор були позаду, Ерек подивився на Тора.

“Тобі вже вдалося нажити собі деяких впливових ворогів у дворі”, – сказав він із задоволеною посмішкою на обличчі. – “Здається, стільки ж ворогів, скільки і друзів”.

Присоромлений, Тор почервонів.

“Я не знаю як так вийшло, сер. Я цього не хотів”.

“Ворогів не отримують навмисно. Вони часто з’являються через заздрість. Тобі вдалося викликати багато заздрості. Це не обов’язково погано. Ти в центрі загальної уваги”.

Тор почухав голову, намагаючись зрозуміти сенс його слів.

“Але я не знаю, чому”.

Здавалося, що Ерека це все тішило.

“Сама Королева є головною твоєю противницею. Якимось чином тобі вдалося перейти їй дорогу”.

“Моя мати?” – обернувшись, запитав Піс. – “Але чому?”

“Це питання, яке і мене цікавить”, – сказав Ерек.

Тор відчував себе жахливо. Королева? Ворог? Що він їй зробив? Він не міг цього зрозуміти. Хіба міг він бути досить значимим для того, щоб вона взагалі помітила його? Тор насилу розумів, що відбувається навколо нього.

Раптом його осяйнуло.

“Це через неї мене відрядили в Каньйон?” – запитав він.

Ерек повернувся і глянув уперед. Вираз його обличчя став серйозним.

“Можливо”, – задумливо промовив він. – “Можливо й таке”.

Тор дивувався ворогам, яких нажив собі. Він увійшов у двір, про який нічого не знав. Він всього лише хотів стати “своїм”. Тор просто пішов за своєю мрією та покликом і зробив усе можливе, щоб вони здійснилися. При цьому він не думав про те, що може викликати ревності або заздрість. Тор знову і знову прокручував це в своїй голові як загадку, але не міг докопатися до істини.

Поки Тор обдумував все це, вони дісталися до вершини пагорба. Видовище, яке постало перед ними, змусило відкинути всі думки. У Тора перехопило подих – і не лише через сильний поривчастий вітер.

Перед ними постав Каньйон, розкинувшись так далеко, наскільки вистачало погляду. Вперше в житті Тор побачив його. Це видовище так сильно вразило його, що він застиг на місці, не в силах поворухнутися. Це було найграндіозніше і найвеличніше видовище з усіх, що йому доводилося бачити в житті. Величезна прірва в землі, здавалося, тягнеться нескінченно, поєднана тільки одним-єдиним вузьким мостом, біля якого вишикувалися солдати. Здавалось, що і сам міст тягнеться до краю землі.

Каньйон світився зеленими і синіми кольорами через захід другого сонця, і сяючі промені відбивалися від його стін. Тор пішов за іншими, наближаючись все ближче і ближче до мосту, аж поки нарешті не зміг подивитися вниз, глибоко в скелі Каньйону. Здавалося, що вони стрімко падають в надра землі. Тор навіть не зміг побачити дна і не знав, чи воно там було чи ні: все було затягнуто густим туманом. Каміння, яке утворювало скелі, здавалося, мало мільйон років – візерунки на них, мабуть, залишили шторми багато століть тому. Це було найпервісніше місце з усіх бачених ним. Тор і гадки не мав, що його планета була такою великою, яскравою, такою живою.

У нього було відчуття, що він став свідком початку створення світу.

Тор помітив, що у його супутників теж перехопило подих.

Думка про те, що вони четверо патрулюватимуть Каньйон, здавалася сміховинною. Вони відчували себе мізерними навіть при одному його вигляді.

Поки вони йшли до мосту, солдати вишукувались по обидві сторони по стійці смирно, пропускаючи новий патруль. Тор відчув як його пульс пришвидшився.

“Я не уявляю, як ми вчотирьох взагалі зможемо патрулювати його”, – виголосив О’Коннор.

Елден хіхикнув. “Крім нас, тут багато інших патрулів. Ми всього лише черговий гвинтик у

машині”.

Коли вони переходили міст, вони чули завиваючий вітер, звук їхніх чобіт і тупіт копит коня Ерека, який їхав поруч. Ці звуки були єдиним, що нагадувало Тору про реальність того, що відбувається.

Жоден з солдат, які завмерли по стійці струнко в присутності Ерека, не промовив ні слова.

Тор не міг не помітити, що по обидва боки від них були насаджені на піки голови варварських загарбників, кожні кілька футів вздовж поручнів. Деякі були зовсім свіжими, з них все ще стікала кров.

Тор відвів погляд. Це зробило все дуже реалістичним. Він не знав, чи був готовий до цього. Він намагався не думати про сутички, які спричинили появу голів, про життя, які змарновано, і те, що чекало їх по інший бік. Він задавався питанням про те, чи повернуться вони назад. Яка була мета всієї цієї експедиції? Позбутися його?

Він подивився через край, на нескінченні скелі, і почув вереск далекої птиці. Такого звуку йому ще не доводилося чути. Йому стало цікаво, що це за птиця, і взагалі, які ще екзотичні тварини ховаються по інший бік.

Але насправді не тварини турбували його, і навіть не голови на піках. Найбільше його хвилювало відчуття цього місця. Він не міг назвати, що це – туман чи пронизливий вітер, чи широчінь відкритого неба, або світло сонця, що заходить – але щось в цьому місці було таким нереальним, що нажахало його. Поглинуло його. Він відчув важку магічну енергетику, що нависла над ними. Тору стало цікаво, чи є це захистом Меча або якоюсь іншою давньою силою. Йому здавалося, що він не просто пройшов велику відстань, але переходив в іншу сферу буття.

Всього лише кілька коротких днів тому він пас овець у маленькому селі. Здавалося неймовірним, що тепер, вперше в житті, він проведе ніч по іншу сторону Каньйону.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Сонце почало зникати з небосхилу і огорнуло всесвіт у суміш багряного та голубого кольорів. Тор йшов з Рісом, О'Коннором та Елденом стежкою, що вела до Вільдового лісу. Тор ніколи у своєму житті так не нервував. Зараз тут залишились лише четверо з них. Ерек лишився у таборі, і Тор відчував, що, не дивлячись на усі суперечки, зараз вони потребують один одного як ніколи. Вони повинні покладатися лише на самих себе. Перш

ніж вони відправились, Ерек сказав їм не хвилюватися. Сказав, що він залишиться на базі і чутиме їхній клич, і прийде у разі потреби.

Це давало Тору трохи впевненості.

Ліс над ними ущільнювався. Тор поглянув вниз і побачив, що лісова підстилка вкрита колючками та дивними фруктами. Старезні покручені гілки дерев опускалися так низько, що Торові доводилося піднирювати під них. Замість листя в них були шипи, і вони стирчали звідусіль. Часом з них звисали жовті гірлянди, і Тор мав необережність відштовхнути одну з них. Він з жахом помітив, що то була змія. Він закричав і відстрибнув від неї.

Він думав, що інші посміються з нього, але їх також сковував страх. Їх оточували незнайомі звуки екзотичних тварин. Деякі – низькі, гортанні, інші – високі та верескливі. Деякі доносились з віддалі, інші лунали геть близько. Сутінки спускались дуже швидко, коли вони заглиблювались у ліс. Тор відчував, що у будь-яку мить вони можуть потрапити в засідку. Небо темнішало, і йому було важко навіть розгледіти обличчя своїх соратників. Він стиснув руків'я меча так сильно, що його пальці побіліли. Іншою рукою він тримав рогатку. Інші також тримали свою зброю напоготові.

Тор хотів бути сильним, упевненим у собі та відважним, як і годиться гарному лицарю. Як розказував йому Ерек. Для нього краще було зустріти смерть зараз, аніж завжди її боятися. Він намагався підняти підборіддя і сміливо йти уперед; навіть пришвидшити свій крок і йти на кілька футів перед іншими. Його серце калатало, але він відчував свої страхи.

“А що саме ми патрулюємо?” – поцікавився Тор.

Щойно він це сказав, він зрозумів, що це може бути дурне питання, і він очікував, що Елден кепкуватиме з нього.

Але, на його подив, у відповідь він почув лише тишу. Тор подивився і побачив білки очей Елдена. Він зрозумів, що Елден ще більш наляканий. Це, принаймні, надало Торові деякої впевненості. Тор був молодше і менше за Елдена, але не віддавався страху.

“Я думаю, ворогів”, – нарешті промовив Ріс.

“І хто це” – спитав Тор. – “Як вони виглядають?”

“Тут є найрізноманітніші вороги”, – відповів Ріс. – “Ми зараз у Вільдах. Тут панують нації дикунів, різноманітні види й раси злих істот”.

“Але в чому сенс нашого патруля?” – спитав О'Коннор. – “Чого ми можемо досягти, роблячи це? Навіть якщо ми знищимо одного чи двох ворогів, чи це зупинить мільйони

інших?”

“Ми тут не для того, щоб вразити ворога”, – відповів Ріс. – “Ми тут для того, щоб про нашу присутність знали, від імені нашого Короля. Щоб вони знали, що не слід підходити надто близько до Каньйону”.

“Мені здається, що краще було б чекати, коли вони намагатимуться перейти його, і вже тоді боротися з ними”, – сказав О’Коннор.

“Ні”, – відрубав Ріс. – “Краще тримати їх на відстані. Це причина наших патрулів. В усякому разі, так говорять мої старші брати”.

Торове серце калатало. Вони продовжували заглиблюватися в ліс.

“Як далеко ми повинні зайти?” – вперше озвався Елден; його голос тремтів.

“Хіба ти не пам’ятаєш, що казав Колк? Ми повинні знайти малиновий стяг і принести його назад”, – відповів Ріс. – “Це буде доказом того, що наш патруль зайшов достатньо далеко”.

“Я ніде не бачив знамено”, – підключився О’Коннор. – “Насправді, я майже нічого не бачу. Яким чином ми повернемось назад?”

Відповіді не прозвучало. Тор теж про це думав. Як вони можуть знайти стяг у темряві ночі? Він почав задаватися питанням – чи це не жарт, не вправа, чи це часом не одна з тих психологічних ігор, у які грають з хлопцями у Легіоні. Він знов подумав про слова Ерека, про своїх ворогів при дворі. В нього були негарні відчуття щодо цього патруля.

Раптом пролунав жакливий верескливий звук – щось велике шугануло серед гілля та перебігло їхній шлях. Тор витягнув свій меч. Інші зробили те саме. Повітря наповнив металічний звук мечів, які висуваюлися з піхов. Вони стояли на місці, тримаючи мечі перед собою, нервово розглядаючи темряву.

“Що це було?” – прокричав Елден. Його голос тріщав від страху.

Тварина знов перетнула їхній шлях, ломлячись з одного кінця лісу в інший. Цього разу вони змогли добре її розгледіти.

Плечі Тора розслабились, коли він впізнав її.

“Просто олень”, – промовив він з полегшенням. – “Найдивніший олень, якого я коли-небудь бачив. Але, тим не менше, олень”.

Ріс розсміявся. Це був заспокійливий шум. Його сміх здавався занадто зрілим для його

віку. Коли Тор почув цей сміх, він зрозумів, що це сміх майбутнього Короля. Він відчув себе краще і теж засміявся. У страху очі великі.

“Я не знав, що твій голос тріщить, коли ти боїшся”, – сміючись, дражнив Елдена Ріс.

“Якби я тебе бачив, я б тобі показав”, – огризнувся Елден.

“Я добре тебе бачу”, – відповів Ріс. – “Іди, спробуй”.

Елден зиркнув на нього, але не наважився підійти. Замість цього, він засунув свій меч назад у піхви. Те саме зробили й інші. Торові подобалось, що Ріс провчив Елдена: той знущався з усіх і заслужив на відповідь. Він захоплювався безстрашністю Ріса, адже Елден був удвічі більший за нього.

Нарешті Тор відчув, що напруга потроху покидає його тіло. Вони пережили перше зіткнення, крига скресла, і вони все ще були живі. Він відкинувся і засміявся, щасливий з того, що живий.

“Смійся-смійся, зайдо”, – промовив Елден. – “Подивимося, хто буде сміятись останнім”.

“Я сміюся не над тобою”, – подумав Тор. – “Я просто радий з того, що живий”.

Він не став нічого говорити, бо знав – що б він не сказав, це не змінить ненависті Елдена по відношенню до нього.

“Дивіться!” – закричав О’Коннор. – “Там!”

Тор примружився, але насилу міг бачити те, на що вказував його друг в непроглядній темряві. Зрештою, він побачив – стяг Легіону, що звисав з однієї гілки.

Вони всі побігли до нього.

Елден обігнав інших, грубо відштовхуючи їх в сторону.

“Знамено – мое!” – крикнув він.

“Я першим побачив його!” – прокричав О’Коннор у відповідь.

“Але я отримаю його першим і стану єдиним, хто принесе його назад!” – вигукнув Елден.

Тор закипів від гніву. Він не міг повірити в дії Елдена. Він згадав слова Колка – той, хто принесе стяг, буде нагороджений – і зрозумів, чому Елден так поспішив. Але це його не виправдовувало. Вони повинні бути однією командою, групою – а не кожен сам за себе.

Елден показав своє справжнє обличчя – ніхто інший не побіг за знаменом, випереджаючи інших. Тор ще більше зненавидів Елдена.

Елден пробіг повз О'Коннора, відштовхуючи його ліктем, і, поки решта встигла зреагувати, він випередив їх на кілька кроків і вхопив стяг.

Як тільки він це зробив, звідкись з землі з'явилася величезна сітка і, піднесла його в повітря, вона спіймала Елдена у пастку, піднявши його високо над землею. Він розгойдувався взад і вперед прямо на їх очах, всього в декількох футах від них, немов зловлений звір.

“Допоможіть! Допоможіть мені!” – з жахом закричав він.

Вони повільно підійшли до нього. Ріс зареготав.

“Ну і хто зараз боягуз?” – потішаючись, гукнув він.

“Ах ти малий негідник!” – закричав Елден. – “Я вб'ю тебе, коли виберуся звідси!”

“Справді?” – парирував Ріс. – “І коли ж ти виберешся?”

“Випустіть мене!” – кричав Елден, борсаючись в сітці. – “Я вам наказую!”

“Ах, ти ще й наказуєш нам? Та невже?” – перепитав Ріс, знову розреготившись.

Він обернувся і подивився на Тора.

“А ти що думаєш?” – запитав Ріс.

“Я думаю, що йому не завадило б вибачитися перед усіма нами”, – втрутився О'Коннор. – “Особливо перед Тором”.

“Згоден”, – сказав Ріс і звернувся до Елдена. – “Ось що я скажу тобі. Вибачайся – але тільки щиро – і я подумаю над тим, щоб спустити тебе вниз”.

“Вибачитися?” – повторив Елден налякано. – “Та ні за що!”

Ріс повернувся до Тора.

“Можливо, нам просто залишити цього чурбака тут на ніч? Він стане відмінною їжею для тварин. Що ти думаєш?”

Тор широко посміхнувся.

“Думаю, це прекрасна ідея”, – сказав О’Коннор.

“Почекайте!” – закричав Елден.

О’Коннор простягнув руку і вихопив стяг з руки Елдена.

“Гадаю, стяг тобі не знадобиться”, – сказав О’Коннор.

Всі трое розвернулися і почали йти геть.

“Ні, зачекайте!” – закричав Елден. – “Ви не можете залишити мене тут! Ви не зробите цього!”

Але вони продовжували йти.

“Мені дуже шкода!” – Елден почав схлипувати. – “Прошу! Вибачте мене!”

Тор зупинився, але Ріс і О’Коннор продовжили свій шлях. Нарешті Ріс озирнувся.

“Що ти робиш?” – запитав він Тора.

“Ми не можемо залишити його тут”, – відповів Тор. Незважаючи на те, що Елден йому не подобався, він вважав неправильним кидати його одного.

“Чому ні?” – поцікавився Ріс. – “Він сам винен”.

“Ти знаєш, що якби це сталося з тобою, він би з радістю залишив тебе тут. Чому тебе це має хвилювати?”

“Я розумію, але це не означає, що ми повинні чинити так, як він”, – відповів Тор.

Ріс поставив руки в боки і глибоко зітхнув, після чого нахилився і прошепотів Тору на вухо.

“Я не збирався залишати його тут на всю ніч. Можливо, на півночі. Але ти правий. Він не створений для цього. Швидше за все, він обмочиться чи отримає серцевий напад. Ти занадто добрий. У цьому вся проблема”, – промовив Ріс, поклавши руку Тору на плече. – “Але саме тому я і вибрав тебе в друзі”.

“І я”, – сказав О’Коннор, поклавши руку на інше плече Тора.

Тор розвернувся і попрямував до сітки; він простягнув руку і розрізав її.

Елден з гуркотом приземлився. Він схопився на ноги, скинув з себе сітку і несамовито оглянув землю.

“Мій меч!” – крикнув Елден. – “Де він?”

Тор подивився на землю, але було надто темно, щоб що-небудь побачити.

“Мабуть, він полетів у дерева, коли сітка підняла тебе вгору”, – відповів Тор.

“Де б він зараз не був, він зник”, – сказав Ріс. – “Ти ніколи його не знайдеш”.

“Але ви не розумієте”, – благав Елден. – “Легіон. Існує правило – ніколи не залишати свою зброю. Я не можу повернутися без нього. Мене виженуть!”

Тор обернувся і знову оглянув землю, дерева – він подивився скрізь, але не побачив жодної ознаки наявності меча Елдена. Ріс і О’Коннор просто стояли, не обтяжуючи себе пошуками.

“Мені шкода”, – сказав Тор. – “Але я його не бачу”.

Елден обшукав все, поки, нарешті, не здався.

“Це твоя вина”, – сказав він, вказуючи на Тора. – “Це ти втягнув нас у ці неприємності!”

“Це не так”, – відповів Тор. – “Винен ти! Саме ти побіг за стягом. Ти відштовхнув всіх нас з дороги. Тобі нема кого звинувачувати, крім самого себе”.

“Я тебе ненавиджу!” – закричав Елден.

Він кинувся на Тора, схопив його за сорочку і збив з ніг. Елден заскочив Тора зненацька. Тору вдалося ухилитися, але Елден розвернувся і накрив його своєю вагою. Він був занадто великий і сильний, тому було складно стримати його.

Але тут раптово Елден відпустив його і відкотився вбік. Тор почув звук меча, витягнутого з піхов. Піднявши очі, він побачив Ріса, який стояв над Елденом і притиснув кінчик свого меча до його горла.

О’Коннор підійшов і простягнув Торові руку, допомагаючи йому швидко піднятися на ноги. Тор стояв разом з двома друзями, дивлячись на Елдена, який залишався лежати на землі.

“Ще раз доторкнешся до мого друга”, – серйозно пригрозив Ріс Елдену, – “І я запевняю, що вб’ю тебе”.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Тор, Ріс, О'коннор, Елден і Ерек сиділи на землі навколо палаючого багаття. Всі п'ятеро тихо сиділи з сумними обличчями. Несподіванкою для Тора було те, що літня ніч може бути такою холодною. Було у цьому каньйоні щось холодне. Містичні вітри кружляли за його спиною і змішувались з туманом, який, здавалося, ніколи не піде. Вітер пробирав до кісток. Тор нахилився вперед і потер над вогнем руки, які ніяк не зігрівались.

Тор жував шматок в'яленого м'яса, воно було жорстким і солоним, але якось втамовувало його голод. Ерек простягнув руку, і щось дав Торові. Той відчув в своїх руках м'який бурдюк, при натисканні на який відчувалось, що в ньому бовтається рідина. Бурдюк був напрочуд важким. Тор підніс його до губ і натиснув на задню частину. Рідина полилась до його рота. Вперше за ту ніч він відчув тепло.

Всі сиділи мовчки, дивлячись на вогонь. Тор все ще був знервованим. Перебуваючи на цій стороні Каньйону, на ворожій території, він відчував що має бути готовим до служби будь-якого моменту. Тора дивувало, як спокійно сидів Ерек, неначе він перебував на власному подвір'ї. Принаймні, Тор відчував полегшення з того, що покинув Вільди і возз'єднався з Ереком, з яким зараз сидів біля вогнища. Ерек придивлявся до лісу, уважно слідував за кожним порухом, але робив він це впевнено і розслаблено. Тор знав, що Ерек зможе захистити їх усіх від будь-якої небезпеки.

Тор відчував себе задоволеним, сидячи біля багаття; інші, здавалося, також; за винятком, звичайно, Елдена – той, після повернення з лісу, був похмурим як ніколи. Він втратив свою упевненість і пихатість і тепер сидів засмучений і беззбройний. Командири ніколи б не пробачили таку помилку, Елдена обов'язково виженуть з Легіону після їх повернення. Він думав, що Елден може зробити. У Тора було відчуття, що той просто так не опустить рук і має якийсь запасний план, якийсь трюк. Тор здогадувався, що щоб це не було, це не буде добрим.

Тор повернувся і простежив за поглядом Ерека. Той дивився на горизонт, у південному напрямку, на нескінченну лінію слабого світла. Тор задумався.

“Що це?” – запитав він нарешті у Ерека. – “Що це за світло, на яке ти не перестаєш дивитись?”

Ерек мовчав протягом довгого часу. Єдине, що можна було почути – це вітер. Нарешті, не повертаючи голови, він сказав: “Горали”.

Тор обмінявся поглядами з іншими, в усіх очах він побачив жах. Шлунок Тора стиснувся від однієї думки про них. Горали. Так близько. Їх розділяв лише звичайний ліс і велика рівнина. Між ними більше не було великого Каньйону, який розділяв їх і давав відчуття безпеки. Все своє життя Тор чув про жорстокість цих дикунів з Вільдів. Дикуни не мали іншого бажання, окрім як атакувати Кільце. І тепер між ними нічого не було. Він не міг повірити у їх кількість. Це була величезна армія, яка знаходилась в очікуванні.

“А ти не боїшся?” – запитав Тор Ерека.

Ерек похитав головою.

“Горали рухаються як єдине ціле. Вони ставлять свої військові табори тут щоночі. Але на Каньйон вони могли би напасти тільки, якби мобілізували усю свою армію. Але вони не посміють навіть спробувати. Сила Меча виступає в якості щита. І вони знають, що не зможуть перемогти її”.

“Чому ж тоді вони розбили там табір?” – запитав Тор.

“Це їхній спосіб залякування. І вони готуються. Так було багато разів, на протязі всієї історії. Ще з часів наших батьків, вони нападали, намагаючись перейти Каньйон. Але на моїй пам’яті такого не було”.

Тор подивився на чорне небо, яке мерехтіло синіми та помаранчевими зірками, і здивувався. Ця сторона каньйону була для нього місцем кошмарів, ще з тих часів, як він навчився ходити. Ця думка злякала його, і він не міг спекатись її. Тепер він був членом Легіону і мав поводити себе відповідно.

“Не хвилюйся”, – сказав Ерек, ніби читаючи його думки. – “Вони не будуть атакувати нас, поки в нас є Меч Долі”.

“Ти коли-небудь тримав його?” – раптом запитав з цікавістю Тор Ерека. – “Той меч?”

“Звичайно, ні”, – різко заперечив Ерек. – “Ніхто не має права тримати його, окрім нащадків королів”.

Тор збентежено подивився на нього.

“Але я не розумію. Чому?”

Ріс відкашлявся.

“Можливо, я?” – спитав він.

Ерек кивнув у відповідь.

“Існує легенда про Меч. Він ще ніколи і ніким не був піднятий. Легенда говорить про те, що лише один чоловік, обраний, зможе оволодіти ним. Спробувати підняти його дозволяється лише Королю або його наступнику”.

“А як же нинішній король, твій батько?” – запитав Ріса Тор. – “Невже він не пробував?”

Ріс опустил погляд.

“Він спробував одного разу. Коли був коронований. Принаймні, так він розповідав. Він не зміг підняти його. І з тих пір Меч лежить там як символ його поразки. Він ненавидить його”.

“Одного дня з’явиться обраний”, – додав Ріс. – “І він звільнить кільце від усіх ворогів і приведе нас до кращої долі, ніж ми коли-небудь знали. Всім війнам приїде кінець”.

“Це казки і дурниці”, – огризнувся Елден. – “Цей Меч не здатний підняти ніхто. Він занадто важкий. Це неможливо. І немає ніякого “обраного”. Це все фігня. Ця легенда була придумана тільки для того, щоб керувати простолюдинами, які будуть чекати на “обраного”. Це було зроблено для продовження правління МакГілів, адже ця легенда дуже зручна для них”.

“Припни свого язика, хлопче”, – різко викрикнув Ерек. – “Ти завжди повинен говорити з повагою про свого короля”.

Елден принижено опустил голову.

Тор думав про все це, намагаючись зрозуміти. Інформації було так багато, що він не міг обробити всю її одразу. Все своє життя він мріяв побачити Меч Долі. Він чув історії про його ідеальну форму. За чутками, він був виготовлений з незрозумілого металу і вважався магічною зброєю. Тору стало цікаво, що б було, якби не було меча, який захищав їх. Тоді армія короля була б переможена Імперією? Тор дивився на палаючі вогні на горизонті. Здавалось, що вони тягнуться у вічність.

“Ти коли-небудь там був?” – запитав Тор Ерека. – “Там. Далеко. За лісом. у Вільдах?”

Всі інші повернулись і подивились на Ерека. Тор з нетерпіння чекав його відповіді. У гнітючій тиші, Ерек дивився на полум’я протягом довгого часу. Настільки довго, що у Тора з’явилися сумніви – чи відповідь той колись. Тор сподівався, що він не був занадто настирним, хлопець був вдячний Ереку і не хотів робити йому неприємно. Крім того, Тор не був упевнений, що він хоче знати відповідь.

Коли Тор вже хотів забрати своє питання назад, Ерек відповів:

“Так”, – сказав він похмуро.

Це єдине слово повисло в повітрі на довгий час. І Тор відчув його вагу, яка розповіла йому все, що він хотів знати.

“І на що схоже це місце?” – запитав О’Коннор.

Тор був радий, що не тільки він один задає питання.

“Цим місцем править одна нещадна імперія”, – сказав Ерек. – “Але ті землі великі і різноманітні. Там є земля дикунів, земля рабів. І земля монстрів. Монстри страшніше, ніж будь-що, що ви можете собі уявити. Є там пустелі, гори і пагорби, які тягнуться безкінечно. Є болота, і є великий океан. Є земля Друїдів. І земля Драконів”.

Очі Тора широко розкрились.

“Драконів?” – запитав він здивовано. – “Я думав що вони не існують”.

Ерек подивився на нього дуже серйозно.

“Я запевнюю тебе, що вони там є. І живуть вони в місці, в яке тобі ніколи не захочеться потрапити. Цього місця навіть Горали бояться”.

Тор здригнувся від цієї думки. Він ледве міг уявити таку довгу мандрівку у світ. Він задався питанням, як Ерек зміг повернутись живим і зробив в пам’яті помітку, щоб запитати про це іншим разом.

У хлопця було так багато питань. Тор хотів запитати його про природу імперії зла, і хто нею керував; чому вони хотіли напасти; як Ерек зважився на похід туди і коли повернувся. Але Тор подивився у вогонь. Стало ще темніше і холодніше, а повіки ставали все важчими. Це був не найкращий час для запитань.

Замість цього, він дозволив собі заснути. Він поклав голову на землю. Перед тим, як закрити очі, він подивився на чужу землю і задався питанням – чи повернеться він коли-небудь додому.

*

Тор, збентежений, відкрив очі, не розуміючи де він, і як він сюди потрапив. Він подивився вниз і побачив, що усе довкола вкрите туманом. Туман був настільки густий, що Тор не міг побачити власні ноги. Він обернувся і побачив світанок, який розгортався над каньйоном

перед ним. Далеко, на іншій стороні, була його батьківщина. Він все ще був на цій, неправильній, стороні кордону. Його серце закалатало.

Тор подивився на міст. На ньому, як не дивно, не було видно солдатів. Усе місце виглядало пустельним. Він не міг зрозуміти, що відбувається. Тор подивився на міст і побачив, як його дерев'яні дошки падали одна за одною, немов доміно. Вже за мить міст обвалився і впав у прірву, дно якої було так далеко, що він навіть не почув звуків падіння дощок.

Тор знервовано обернувся, намагаючись знайти інших, але нікого не було в полі зору. Він поняття не мав що робити. Тепер він застряг. Тут, наодинці, з іншого боку Каньйону, і повернутись він жодним чином не міг. Він не розумів, куди всі пішли.

Раптом він щось почув і подивився у ліс. Він побачив там якийсь рух. Тор піднявся на ноги і пішов на цей звук. Ноги занурювались в землю, коли він йшов. Коли він підійшов ближче, то побачив сітку, яка звисала з нижньої гілки. В середині неї бовтався Елден, і гілки скрипіли від його руху.

На голові в Елдена сидів сокіл. Це було створіння дуже характерного вигляду, тіло його блищало сріблом, а поміж очима тягнулася чорна смуга. Він нахилився і вирвав око у Елдена. Сокіл обернувся до Тора, тримаючи око у дзьобі.

Тор хотів відвернутись, але не зміг. Як тільки він усвідомив, що Елден мертвий, раптом весь ліс ожив. На нього з усіх боків неслась армія Горалів. Гігантські, одягнені лише у настегненні пов'язки, з величезними м'язами на грудях, трьома носами, які були розташовані трикутником на їхніх обличчях, і двома довгими, вигнутими гострими іклами, вони сичали і гарчали, коли бігли на нього. Від цих звуків у Тора волосся стало дибки. Йому було нікуди сховатись. Він простягнув руку, щоб схопити свій меч, але, подивившись вниз, він побачив, що меча нема.

Тор закричав.

Він прокинувся і сів прямо, важко дихаючи і несамовито оглядаючись. Навколо нього була тиша, справжня жива тиша, а не та, що він бачив уві сні.

Поруч з ними, у перших променях світанку, спали Піс, О'Коннор і Ерек. Вони спали, розтягнувшись на землі, а поруч догорало багаття. По землі стрибав сокіл. Він подивився на Тора, схиливши голову. Це був великий і гордий птах, з однією чорною смугою, яка тягнулась вниз по його чолу. Він дивився Тору прямо в очі. Раптом, сокіл заверещав. Звук змусив Тора затремити: це був той самий сокіл з його сну.

Саме тоді він зрозумів, що цей птах був посланням – його сон був не просто сном. Щось було не так. Тор відчув, як по його спині пробігли мурашки, спускаючись по руках.

Він швидко підвівся на ноги і подивився навколо, міркуючи, що б це могло бути. Тор не відчув нічого поганого, і йому здалося, що все перебуває на своїх місцях. Міст був на місці, і солдати охороняли його.

Що це було? – подумав він.

І тоді він зрозумів. Когось не вистачало. І це був Елден.

Спочатку Тор подумав, що, можливо, Елден залишив їх, і попрямував на інший бік Каньйону, через міст. Можливо, йому було соромно за втрату свого меча і він взагалі залишив це місце.

Але тоді Тор подивився в сторону лісу і побачив свіжі сліди на моху, які прямували прямою стежкою по ранковій росі. Не було жодних сумнівів, що вони належали Елдену. Він не пішов, він повернувся назад у ліс. Наодинці. Можливо, щоб просто відпочити. Але, можливо – Тор з жахом зрозумів це – для того, щоб повернути свій меч.

Це було нерозумно, йти туди самому, і це засвідчувало, в якому відчаї був Елден. Тор відразу відчув, що його життя у великій небезпеці.

Сокил знову заверещав, неначе підтверджуючи думки Тора. Сокил знявся і полетів, прямо в обличчя Тора. Тор ухилився, кігті сокола пройшли прямо над його головою. Птах піднявся в повітря і полетів геть.

Тор вирішив діяти. Недовго думаючи, він побіг у ліс по свіжих слідах.

Якби він зупинився, щоб подумати, наскільки божевільна його ідея, він би запанікував. Але замість того, він відчував гостру необхідність допомогти Елдену. Він біг, біг один углиб лісу, у перших променях світанку.

“Елден!” – закричав Тор.

Він не міг цього пояснити, але, якимось чином, Тор відчував, що Елден скоро помре. Можливо, його не повинно було це хвилювати, враховуючи те, як Елден відносився до нього. Але Тор не міг нічого з собою вдіяти. Звичайно, якби він сам опинився в такій ситуації, Елден не зробив би нічого, щоб допомогти йому. Це було божевільною ідеєю – покласти життя за того, кому Тор був байдужий. Насправді, Елден із задоволенням подивився б як помре Тор. Але він не міг не допомогти Елдену. Він вперше переживав ситуацію, коли всі відчуття кричали йому діяти. Тор якось змінювався і не знав що з цим робити. Він відчував, що його тіло перебуває під контролем якоїсь нової, таємничої сили, і це змушувало Тора нервувати. Невже він сходить з розуму? Можливо, він зайшов занадто далеко? Можливо, це був лише сон? Можливо, йому варто повернутися назад?

Але він цього не зробив. Тор дозволив ногам нести себе, не піддаючись страху і сумнівам. Він біг і біг, поки його легені не почали горіти.

Тор повернув і зупинився як укопаний від того, що побачив. Тор стояв, намагаючись віддихатись і зрозуміти те, що він бачив перед своїми очима. Ця картина могла вселити страх у найдосвідченішого воїна.

Там стояв Елден. Він тримав свій короткий меч і дивився на істоту, яку Тор ніколи не бачив. Створіння було жахливе. Воно височіло над Елденом принаймні на дев'ять футів, завширшки як чотири чоловіки. Воно підняло свої м'язисті червоні руки з трьома довгими, немов нігті, пальцями на кожній з них. Голова його була як у демона, з чотирма рогами, довгими щелепами і широким чолом. Чудовисько мало два великих жовтих ока і довгі криві ікла. Воно відкинулось назад і закричало.

Товсте старезне дерево, що стояло поруч з ним, розкололось надвое від цього звуку.

Елден стояв, заморожений від страху. Він упустив меч, і земля під ним стала вологою.

Чудовисько зробило крок до Елдена. З його рота капала слина.

Тор теж був сповнений страху, однак, на відміну від Елдена, страх не паралізував його. З якоїсь причини, страх посилював почуття Тора, і він відчув прилив сил. У нього з'явилося тунельне бачення, яке дозволило йому максимально зосередитись на істоті перед ним, на її позиції відносно Елдена, на її розмірах і швидкості. Тор зосередився на кожному її русі. Він також зосередився на позиції власного тіла та зброї, яку він мав.

Тор почав діяти. Він кинувся вперед, між Елденом і звіром. Чудовисько заревіло, і Тор відчув його жаркий подих. Звуки, що видавала тварина, змусили підняти кожну волосинку на потилиці Тора і йому захотілось повернутись. Аж раптом він почув голос Ерека у своїй голові. Він казав, що Тор повинен бути сильним, безстрашним та зберігав холонокровність. І Тор змусив себе не здаватись.

Тор високо підняв меч, розігнався і всадив його в ребра чудовиська, намагаючись дістати до самого серця.

Чудовисько закричало в агонії, його кров полилась на руку Тора, коли той занурив меч до самого кінця.

Але, на подив Тора, воно не померло. Тварюка здавалася непереможною.

Не чекаючи наступного удару, звір розвернувся і вдарив Тора так сильно, що той відчув, як затріщали його ребра. Хлопець перелетів через галявину і перед тим, як впасти на землю, врізався в дерево. Він відчув страшенний головний біль.

Тор підняв голову, весь світ навколо нього йшов обертом. Звір нахилився і вийняв меч Тора зі свого черева. Меч у його руках здавався крихітним, немов зубочистка. Звір обернувся назад і жбурнув його; меч полетів через дерева, ламаючи гілки, і зник у лісі.

Звір переніс свою увагу на Тора.

Елден стояв там, де і був, як і раніше заморожений від страху. Але, коли звір почав атакувати Тора, Елден раптом почав діяти. Він вистрибнув чудовиськові на спину. Це уповільнило звіра, достатньо, щоб Тор встиг підвестися. Звір люто закинув руки за спину, зняв Елдена і жбурнув його в хащі. Той пролетів через галявину і впав серед дерев.

Чудовисько досі кровоточило. Важко дихаючи, воно знов повернулося до Тора. Звір загарчав та оголив свої ікла, наближаючись до нього.

У Тора не було варіантів. Він був без меча, і між ним і монстром нічого не було. Монстр кинувся на Тора, але він встиг відкотитись в останню мить. Удар чудовиська потрапив у дерево, де щойно був Тор. Удар був такої сили, що вирвав дерево.

Звір підняв свою ногу над головою Тора. Але він знову встиг відкотитись. Чудовисько залишило глибокий слід там, де щойно була голова Тора.

Тор скочив на ноги, поклав камінь у пращу і жбурнув його.

Він потрапив монстру поміж очей, і це був найсильніший кидок, що коли-небудь робив Тор. Чудовисько відсахнулось. Тор був впевнений, що вбив його.

Але, на його подив, чудовисько не зупинилось.

Тор робив усе можливе, щоб призвати свою силу, чим би вона не була. Він атакував чудовисько, стрибаючи вперед, врізаючись в нього, намагаючись повалити звіра на землю за допомогою своєї надлюдської сили.

Тор був вражений, що його сила не допомогала йому. Він був простим, звичайним хлопчиком. Тендітний хлопчик поруч з цим величезним звіром.

Звір нахилився, схопив Тора за пояс і підняв його високо над головою. Тор безпорадно бовтався у повітрі, а потім звір його кинув. Він полетів, як ракета, через галявину і знову врізався у дерево.

Тор лежав оглушений, його голова розривалася від болю. Його ребра були зламані. Звір кинувся до нього, і Тор зрозумів, що йому гаплик. Чудовисько підняло свою червону, м'язисту ногу, готуючись нанести удар прямо в голову Тора. Той приготувався до смерті.

Раптом звір завмер у повітрі. Тор кліпнув, намагаючись зрозуміти чому.

Звір вхопився за горло, і Тор побачив, що з нього стирчить наконечник стріли. За мить, звір завалився мертвий.

У полі зору з'явився Ерек у супроводі Ріса і О'Коннора. Тор побачив як Ерек дивився на нього, питаючи, чи все в з ним добре. Більше всього Тор хотів відповісти, що він живий, але не зміг вимовити ані слова. За мить, його очі заплющилися, і він втратив свідомість.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Тор повільно відкрив очі. Він розгубився і намагався з'ясувати, де знаходиться. Він лежав на соломі, і на мить подумав, що знову опинився в казармі. Він піднявся на один лікоть, немов готуючись до бою, і пильно обдивився навколо.

Але то була не казарма. Він знаходився в розкішній кімнаті, обкладеній каменем. Це місце нагадувало одну з кімнат замку. Королівського замку.

Перш, ніж він зміг щось зрозуміти, масивні дубові двері відчинилися, і в них гордовито увійшов Ріс. Поодаль, Тор чув приглушений гомін юрби.

“Нарешті він ожив”, – оголосив з посмішкою Ріс та кинувся вперед. Вхопивши Тора за руку, він підняв його на ноги.

Тор торкнувся голови, намагаючись приглушити жахливий головний біль, що швидко наростав.

“Швидше, ходімо, всі вже чекають на тебе”, – Ріс підганяв Тора, смикаючи його за руку.

“Зажди хвилину, будь ласка”, – сказав Тор, намагаючись отямитися. – “Де, я? Що сталося?”

“Ми повернулись до Королівського Двору – і тебе вітатимуть як героя дня!” – весело сказав Ріс, і вони попрямували до дверей.

“Героя? Що ти маєш на увазі? І . . . як я тут опинився?” – запитав Тор, намагаючись пригадати.

“Те чудовисько звалило тебе з ніг. Ти деякий час лежав без свідомості. Ми musiли віднести

тебе назад через міст Каньйону. Вкрай драматично. Зовсім не так, як я очікував твого повернення на нашу сторону!” – сказав він зі сміхом.

Вони вийшли в коридор замку, де Тор побачив різних людей – жінок, чоловіків, зброєносців, охоронців, лицарів, що дивились на нього так, наче тільки й чекали коли він прокинеться. Крім того, в їх очах він читав дещо нове, схоже на повагу. Він вперше бачив це. До цього, майже завжди на нього дивились з презирством, а тепер – так, ніби він був одним із них.

“Що саме сталося?” – ламав голову Тор, не в силах згадати.

“Ти що, нічого не пам’ятаєш?” – запитав Ріс.

Тор намагався думати.

“Я пам’ятаю, як побіг до лісу. Бився з чудовиськом. А потім...” – на цьому його спогади обривались.

“Ти врятував Елдену життя”, – сказав Ріс. – “Ти безстрашно побіг до лісу, з власної волі, сам. Я не знаю, чому ти вирішив витратити свою енергію на порятунок цього самозакоханого бовдура, але ти зробив це. Король надзвичайно задоволений тобою. Не тому, що він переймається життям Елдена. А тому, що він цінує хоробрість. Він любить святкування. Це важливо для нього, відзначення таких подій, як ця, щоб надихати інших. І це добре позначається як на Королі, так і на Легіоні. І він хоче святкування. Ти тут, бо він збирається нагородити тебе”.

“Нагородити мене?” – запитав приголомшений Тор. – “Але ж я нічого не зробив!”

“Ти врятував Елдену життя”.

“Я просто зреагував. Це вийшло природньо”.

“І саме тому Король хоче нагородити тебе”.

Тор зніяковів. Він не думав, що його дії заслужили нагороди. Зрештою, якби не було Ерека, Тор уже був би мертвий. Тор думав про це, і його серце знову наповнилося вдячністю до Ерека. Він сподівався, що в один прекрасний день він зможе віддячити йому.

“А як же наш обов’язок патрульних?” – запитав Тор. – “Ми його не виконали”.

Ріс підбадьорливо поплескав його по плечу.

“Друже, ти врятував хлопця життя. Життя члена Легіону. Це набагато важливіше за наш

патруль”, – Ріс розсміявся. – “Так насичено, для небагатого на події першого патруля!” – додав він.

В кінці чергового коридору, двоє охоронців відкрили перед ними двері, і Тор не встиг і оком змигнути, як опинився в королівських покоях. Вони побачили близько сотні лицарів, що знаходились в кімнаті зі склепінчастою стелею, вітражами, зброєю та обладунками, що прикрашали стіни як трофеї. Збройова палата – зала, де зустрічаються всі великі воїни, всі мужі Срібла. Серце Тора прискорено забилося, коли він оглядав стіни – усю найвідомішу зброю та обладунки відважних та легендарних лицарів. Тор чув про це місце все своє життя. Це була його мрія – побачити її одного дня. Зазвичай, охоронці не впускали сюди нікого, крім Срібла.

Але що ще більше здивувало Тора, так це те, що справжні лицарі повернулись і подивились на нього – з усіх боків. Більше того, на їх обличчях читалось захоплення. Тор ніколи не бачив так багато лицарів в одній кімнаті, і ніколи не відчував такого визнання. Він неначе потрапив у сон. Тим більше, що за кілька хвилин до цього він міцно спав.

Мабуть, Ріс помітив приголомшене обличчя Тора.

“Кращі воїни Срібла зібралися тут, щоб вшанувати тебе”.

Тор відчув гордість, хоч і не міг повірити в те, що все це відбувається насправді: “Вшанувати мене? Але я нічого не зробив”.

“Помиляєшся”, – почувся голос.

Тор повернувся і відчув важку руку на своєму плечі. Це був Ерек, з посмішкою на вустах.

“Ти проявив мужність, честь і відвагу, якої не чекали від тебе. Ти ледь не поклав голову, щоб врятувати одного зі своїх братів. Це те, на що ми очікуємо в Легіоні, і це те, на що ми очікуємо в Сріблі”.

“Ти врятував мое життя”, – промовив Тор до Ерека. – “Якби не ти, той звір мене би вбив. Я не знаю, як тобі віддячити”.

Ерек посміхнувся.

“Ти це вже зробив”, – відповів він. – “Хіба ти не пам’ятаєш лицарський турнір? Думаю, ми квिति”.

Тор йшов по доріжці до трону Короля МакГіла, в дальньому кінці зали, у супроводі Ріса з одного боку, Ерека з іншого. Він відчував на собі сотні поглядів, і це було схоже на сон.

Король був в оточенні безлічі радників, разом зі своїм старшим сином Кендриком. Коли Тор наблизився, його серце сповнилось гордістю. Йому важко було повірити в те, що Король знову надав йому аудієнцію, і так багато поважних мужів були тут, щоб засвідчити це.

Вони підійшли до трону Короля. МакГіл підвівся, і у кімнаті запала тиша. Похмурий вираз на обличчі МакГіла змінила широка посмішка, він зробив три кроки вперед і, на подив Тора, обійняв його.

У залі піднявся шквал схвальних вигуків.

Він відступив, продовжуючи міцно тримати Тора за плечі, і всміхнувся.

“Ти послужив Легіону гарну службу”, – сказав він.

Слуга підніс Королю кубок, який він підняв. І гучним голосом, він крикнув:

“ЗА ВІДВАГУ!”

“ЗА ВІДВАГУ!” – повторили сотні чоловічих голосів. Залу наповнив приглушений шум захоплення, після чого знову запанувала тиша.

“В честь твого сьогоднішнього подвигу” – виголосив Король. – “Я нагороджу тебе подарунком”.

Король зробив жест рукою, і вперед вийшов слуга, рука якого була покрита довгою, чорною рукавицею – на ній сидів дивовижний сокіл. Він повернувся і подивився на Тора так, ніби знав його.

У Тора перехопило подих. Це був сокіл з його сну – сріблястий і з однією єдиною смужкою, що проходила через його лоб.

“Сокіл є символом нашого королівства і нашої королівської родини”, – голосно мовив МакГіл. – “Це птах мисливства, гордості і честі. Водночас, це птах майстерності і хитрості. Сокіл відданий і лютий, він ширяє у небі над іншими істотами. Це також священне створіння. Кажуть той, хто володіє соколом, також належить і йому. Він буде супроводжувати тебе в усіх мандрівках. Він буде залишати тебе, але завжди повертатиметься. І тепер цей сокіл – твій”.

Сокольник зробив крок вперед, одягнув на зап'ястя і руку Тора важку кольчужну рукавицю і посадив на неї птаха. Тор відчував себе наелектризованим з цією рукавицею на руці. Він боявся рухатись, приголомшений вагою рукавиці та сокола. Але складно було залишатись непорушним у той час, як птах метушився на його зап'ясті. Він відчував кігті птаха, та, на щастя, він відчував лише стискання, бо був захищений рукавицею. Птах

обернувся, подивився прямо на нього і скрикнув. Тор відчув птаха, дивлячись йому в очі, відчув містичний зв'язок зі створінням. Він знав, що сокіл буде з ним до кінця його днів.

“Як ти збираєшся його назвати?” – голос Короля розрізав дзвінку тишу кімнати.

Тор напружив мозок, який зараз відмовлявся працювати.

Він намагався думати швидко. Він пригадував всіх найвідоміших воїнів Королівства. Окинув поглядом стіни і побачив дощечки з назвами битв, що відбувалися по всьому Королівству. Він зупинив погляд на одному написі. Це було місце в Кільці, де він ніколи не був, але він знав, що це територія містичних сил. Це було те, що треба.

“Я назву його Естофель”, – вигукнув Тор.

“Естофель”, – схвально повторила юрба.

Сокіл теж скрикнув, ніби відповідаючи.

Раптом Естофель затріпотів крилами і злетів угору, попід склепінчасту стелю і вилетів у відкрите вікно. Тор дивився йому вслід.

“Не хвилюйся”, – сказав сокольник. – “Він завжди повертатиметься до тебе”.

Тор обернувся і подивився на Короля. Йому ніхто ніколи не дарував подарунків, особливо таких. Він не знав, що сказати, як віддячити. Він був приголомшений.

“Ваша Величносте”, – сказав він, опустивши голову. – “Я не знаю як вам дякувати”.

“Ти вже віддячив” – відповів МакГіл.

Юрба привітала їх оплесками, і напруга, що панувала в залі, спала. Чоловіки енергійно заговорили між собою. До Тора підійшло одразу стільки лицарів, що він не знав, в який бік повертати голову.

“Це Альгод з Південної Провінції”, – сказав йому Ріс, представляючи одного з лицарів.

“А це Камера з Низьких Боліт,.. А це Базикольд із Північного Форту...”

Скоро всі імена сплутались у його голові. Він був схвилюваний. Йому було важко повірити, що всі ці лицарі хочуть познайомитися з ним. Вперше в житті він почувався таким поважним та достойним. Він розумів, що цей день не повториться. Вперше в житті в нього прокинулось відчуття власної значущості.

І він не міг перестати думати про Естофеля.

Тор дивився в усі боки вітаючи людей, чиї імена пропливали повз – імена які він вже не намагався запам'ятати. В цей час до нього, крізь юрбу лицарів, прослизнув посланець. Він приніс невеликий сувій, який вклав у долоню Тора.

Тор розгорнув його і прочитав послання, виведене красивими, витонченими літерами:

“Зустрінемося на задньому дворі. За воротами”.

Тор відчув ніжний тонкий аромат, який доносився від рожевого сувою. Він був здивований, адже там не було підпису.

Ріс нахилився і пробіг очима по посланню через плече Тора, і пирснув від сміху.

“Здається, моя сестра накинула на тебе оком”, – сказав він, посміхаючись. – “На твоєму місці, я б вже пішов, вона ненавидить чекати”.

Тор відчув, що червоніє.

“Ти потрапиш на задній двір через ті ворота. Поспішай. Вона може швидко поміняти своє рішення”, – Ріс посміхався, дивлячись на нього. – “Я хотів би, аби ти став членом нашої родини”.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Тор спробував слідувати вказівкам Ріса, пробираючись через залюднений замок, але це було нелегко. У цьому палаці було занадто багато поворотів, прихованих таємних ходів, довгих коридорів, які, здавалося, вели тільки до ще більшої кількості коридорів.

Він пригадав у пам'яті вказівки, які йому дав Ріс, зробив ще кілька кроків, повернувшись в інший коридор і, нарешті, зупинився перед невеликими ароматними дверима з червоною ручкою – саме такою, про яку йому сказав Ріс – і штовхнув її.

Тор поспішив вийти у двір і був вражений різким світлом літнього дня. Він відчув себе

краще, опинившись на вулиці, за межами задкушлого замку, дихаючи свіжим повітрям, відчуваючи на своєму обличчі сонячні промені. Він примружився, давши своїм очам час звикнути до яскравого світла, після чого озирнувся. Перед ним розкинулися королівські сади, живопис був ідеально підрізаний і мав різні форми, утворюючи акуратні ряди, між якими проходили звивисті стежки. Тут були фонтани, дивовижні дерева, сади зі стиглими ранніми літніми фруктами і поля квітів усіх розмірів, відтінків і форм. Від такого видовища у нього перехопило подих. Йому здавалося, що він опинився на живописному полотні.

Тор дивився по сторонах у пошуках Гвендолін, його серце шалено калатало. Задній двір був порожній. Тор припустив, що він, ймовірно, призначався тільки для королівської родини, відгороджений від інших людей високими кам'яними стінами саду. Тим не менш, він шукав її скрізь та не зміг знайти.

Він подумав, що, можливо, її послання було всього лише розіграшем. Певно так і було. Ймовірно, вона всього лише знухається над ним, селяком, розважається за його рахунок. Зрештою, як міг хтось її рангу всерйоз ним зацікавитися?

Тор знову перечитав її записку, після чого згорнув її, з соромом. Над ним посміялися. Яким же він був дурнем, він надіявся на щось. Глибоко в душі йому було боляче.

Тор розвернувся і вже готовий був піти назад до замку, посупивши голову. Як тільки він підійшов до дверей, пролунав голос.

“І куди ти зібрався?” – радісний голос нагадував пташиний спів.

Тор задумався, чи це не плід його уяви. Він озирнувся, шукаючи її поглядом, і вона була тут. Сидячи у затінку під стіною замку, вона посміхалась. На ній було вишукане королівське вбрання – сукня з численними воланами з білого сатину з рожевим оздобленням. Вона виглядала ще прекрасніше, ніж він пам'ятав.

Це була Гвендолін – дівчина, про яку Тор мріяв з самого першого дня їх зустрічі – про її мигдалеподібні блакитні очі, довге, полуничного кольору волосся, про посмішку, яка осяяла його серце. На ній був великий біло-рожевий капелюшок, що захищав її від сонця. Очі її світилися. На мить йому хотілося обернутися і подивитися, чи не стоїть хто за ним.

“Гм ...” – почав Тор. – “Я ... гм ... не знаю. Я ... гм ... збирався зайти всередину”.

І знову поруч з нею він почав хвилюватися, усвідомлюючи, що йому важко зібратися з думками і висловити їх.

Гвендолін розсміялася. Її сміх був найкрасивішим звуком з усіх, які йому доводилося чути.

“Але для чого тобі заходити?” – грайливо запитала вона. – “Ти тільки що прийшов”.

Тор розгубився. Він не знаходив слів.

“Я ... гм ... не міг знайти тебе”, – сказав він, знітившись.

Вона знову розсміялася.

“Але ж я тут. Ти не збираєшся приєднатися до мене?”

Вона простягнула руку. Тор кинувся до неї, нахилився і взяв за руку. Його ніби струмом вдарило від дотику до її шкіри – такої м'якої та гладкої. Її тендітна долоня ідеально лягла у його. Вона поглянула на нього і дозволила своїй руці затриматися в його на мить довше, перш ніж прибрала її. Тор обожнював відчувати кінчики її пальців у своїй долоні і надіявся, що вона ніколи їх не забере.

Вона відвела долоню, щоб взяти його попід руку. Пара пішла по звивистих стежках. Вони йшли вздовж невеликої стежини, викладеної бруківкою, і незабаром опинилися в лабіринті з огорож, захищені від сторонніх очей.

Тор нервував. Можливо, він, простолюдин, отримає неприємності, гуляючи з дочкою Короля. Він відчув, що піт проступив на його лобі і не знав – це від спеки чи від її дотику.

Він не знав, що сказати.

“Ти викликав тут справжній переполох, чи не так?” – запитала вона з посмішкою. Він був вдячний їй за те, що вона порушила незручне мовчання.

Тор знизав плечима: “Мені шкода. Я не хотів цього”.

Гвендолін розсміялася. “А чому не хотів? Хіба це погано – викликати загальний переполох?”

Тор був загнаний в кут. Він не міг підібрати слів, щоб відповісти. Здавалося, що він завжди говорить щось не те.

“У будь-якому випадку, це місце таке задушливе і нудне”, – сказала Гвендолін. – “Приємно зустріти тут новачка. Здається, ти дуже подобаєшся моему батькові, а також і брату”.

“Гм ... дякую”, – відповів Тор.

Він подумки картав себе, згоряючи від сорому. Він знав, що повинен сказати більше і хотів би цього. Але він просто не знав, що сказати.

“А тобі...” – почав він, ламаючи голову над тим, що запитати. – “... подобається тут?”

Вона відкинулася і засміялася.

“Чи подобається мені тут?” – запитала вона. – “Сподіваюся на це. Я тут живу!”

Гвендолін знову засміялася, і Тор відчув, що червоніє. Йому здавалося, що він дійсно все псує. Але він не зростав серед дівчат, в його селі у нього ніколи не було дівчини, і він просто не уявляв, що він повинен їй сказати. Про що він міг їй запитати? Звідки ти? Тор вже знав відповідь на це питання. Він почав міркувати, чому вона возиться з ним, чи це така забавка?

“Чому я тобі подобаюсь?” – спитав він.

Вона подивилася на нього і видала смішний звук.

“А ти самовпевнений, хлопче”, – захіхікала вона. – “Хто сказав, що ти мені подобаєшся?” Вона широко посміхалася. Було ясно, що все, сказане ним, забавляло її.

Тепер Тор відчував себе так, немов накликав на себе ще більші неприємності.

“Прошу вибачення. Я не це хотів сказати. Мені просто стало цікаво. Я маю на увазі ... хм ... Я знаю, що не подобаюся тобі”.

Гвендолін продовжувала сміятися.

“Повинна тобі сказати, що ти кумедний. Б’юся об заклад, що в тебе ніколи не було дівчини, чи не так?”

Принижений Тор опустил очі і похитав головою.

“Припускаю, що і сестер у тебе немає?” – продовжувала вона.

Тор знову похитав головою.

“У мене є три брати”, – випалив він. Нарешті йому вдалося сказати щось нормальне.

“Невже?” – запитала Гвендолін. – “І де ж вони? У твоєму селі?”

Тор похитав головою. “Ні, вони тут, в Легіоні, зі мною”.

“Ну що ж, це має тішити тебе”.

Тор похитав головою.

“Ні. Вони мене терпіти не можуть. Вони б хотіли, щоб мене тут не було”.

І вперше посмішка зникла з її обличчя.

“Але чому вони тебе не люблять?” – запитала вона з жахом. – “Твої рідні брати?”

Тор знизав плечима: “Хотів би я знати”.

Якийсь час вони йшли мовчки. Раптово він злякався, що зіпсував їй гарний настрій.

“Але не турбуйся, мене це не хвилює. Так було завжди. Насправді, тут я зустрів хороших друзів. Кращих друзів, які у мене коли-небудь були”.

“Мій брат? Ріс?” – поцікавилась вона.

Тор кивнув.

“Ріс хороший”, – сказала Гвендолін. – “В якомусь сенсі він – мій улюбленець. Знаєш, у мене чотири брати: трое з них рідні, один ні. Найстарший – син батька від іншої жінки. Мій зведений брат. Ти знаєш його, Кендрика?”

Тор кивнув: “Я йому зобов’язаний. Саме завдяки Кендрику для мене знайшлося місце в Легіоні. Він хороша людина”.

“Це правда. Він є одним з кращих людей королівства. Я люблю його як рідного брата. А ще я так само люблю Ріса. Решта два ... ну ... Ти знаєш, які бувають сім’ї. Не всі ладнують між собою. Іноді я дивуюся, що у всіх нас одні і ті ж батьки”.

Тепер Тору стало цікаво. Він хотів дізнатися більше про те, ким вони були, про її ставлення до них, чому вони не були близькі. Тор хотів запитати її про це, але не наважувався пхати носа не в свою справу. Крім того, здавалося, що вона теж не хотіла докладно зупинитися на цьому. Гвендолін здавалася щасливою людиною – людиною, якій подобається думати лише про хороше.

Коли стежка лабіринту закінчилася, перед двором постав інший сад, де трава була ідеально підстрижена і вирізана в різні форми. Це була свого роду гральна дошка, яка простягалась як мінімум на п’ятдесят футів в кожному напрямку, з величезними дерев’яними фігурами, вищими за Тора, встановленими по всій ділянці.

Гвендолін закричала від захвату.

“Зіграєш?” – запитала вона.

“Що це?” – поцікавився Тор.

Вона обернулася і здивовано подивилася на нього.

““Ти ніколи не грав у цю гру?” – перепитала вона.

Збентежений Тор похитав головою, відчуваючи себе ще більшим селяком, ніж будь-коли.

“Це найкраща гра!” – вигукнула вона.

Вона, взявши руки Тора в свої, потягла його на поле. Гвендолін була переповнена захопленням. Тор не зміг утриматися від посмішки. Відчуття того, що її руки знаходяться в його руках, збуджувало його більше, ніж це гарне місце. Відчуття бажаності. Вона хотіла, щоб він пішов з нею. Вона хотіла провести час з ним. Навіщо комусь піклуватися про нього? Особливо комусь, як вона? Йому все ще здавалося, що це все марево.

“Стань там”, – попросила вона. – “За тією штукаю. Ти повинен її пересунути, але у тебе на це є тільки десять секунд”.

“Що означає пересунути її?” – запитав Тор.

“Вибирай напрямом, швидко!” – вигукнула Гвендолін.

Тор підняв величезний дерев’яний брусок, дивуючись його вазі, і, пройшовши кілька кроків, опустив його на іншу клітинку.

Без вагань, Гвен підштовхнула свій власний брусок, який став на брусок Тора і повалив його на землю.

Вона закричала від захвату.

“Це був поганий хід!” – сказала вона. – “Ти став прямо на моєму шляху! Ти програв!”

Спантилений Тор дивився на два бруска на землі. Він не зрозумів цю гру взагалі.

Вона засміялася, взяла його за руку та продовжила вести його стежками.

“Не хвилюйся, я тебе навчу”, – сказала вона.

Його серце кружляло від її слів. Вона буде його вчити. Вона хоче знову його побачити. Проводити час з ним. Невже йому все це сниться?

“То скажи мені, що ти думаєш про це місце?” – запитала вона, ведучи його в інші лабіринти, прикрашені квітами різних відтінків, восьми футів у висоту. Невідомі Тору комахи кружляли над їх верхівками.

“Це найкрасивіше місце з усіх, що я коли-небудь бачив”, – щиро відповів Тор.

“А чому ти хочеш бути членом Легіону?”

“Це все, про що я коли-небудь мріяв”, – промовив він.

“Але чому?” – допитувалася вона. – “Тому що ти хочеш служити моему батькові?”

Тор думав про це. Насправді, він ніколи не ставив собі питання – чому. Просто так було завжди.

“Так”, – відповів він. – “Королю. І Кільцю”.

“А як щодо життя?” – запитала вона. – “Чи хочеш ти мати сім’ю? Землю? Дружину?”

Гвендолін зупинилася і подивилася на нього. Тор був змучений. Ніколи раніше він не думав про ці речі і не знав, що їй відповісти. Її очі блищали, коли вона дивилася на нього.

“Гм ... Я ... Я не знаю. Насправді я ніколи не думав про це”.

“А що б твоя мама сказала з цього приводу?” – грайливо запитала Гвендолін.

Тор зникнув.

“У мене немає матері”, – сказав він.

Посмішка зникла з її лица.

“Що з нею сталося?” – запитала вона.

Тор збирався відповісти їй, розповісти все. Вперше в житті він стане говорити про матір з ким-небудь. І що було справді дивно, так це те, що йому дійсно хотілося це зробити. Він відчайдушно хотів відкритися їй, цій незнайомці, і дозволити їй зазирнути у найпотаємніші куточки його душі.

Але щойно він відкрив рот, щоб відповісти, раптом з нізвідки пролунав суворий голос.

“Гвендолін!” – почувся крик.

Вони обидва обернулися і побачили її мати, Королеву, одягнену у вишукане вбрання. Вона прямувала до своєї дочки у супроводі своїх служниць. Вираз її обличчя був дуже сердитим.

Королева підійшла впритул до Гвен, грубо схопила її за руку і повела за собою.

“Іди всередину зараз же. Що я тобі казала? Я не хочу, щоб ти знову говорила з ним. Ти мене зрозуміла?”

Лице Гвен почервоніло, що переросло в гнів та гордість.

“Відпусти мене!” – крикнула вона матері. Але це було марно – Королева продовжувала відводити її подалі від цього місця, і служниці теж оточили дівчину.

“Я сказала відпусти мене!” – репетувала Гвендолін. Вона в розпачі дивилася на Тора. Її сумний погляд благав.

Тор розумів її почуття – він і сам це відчував. Він хотів покликати її, відчував як розбивається його серце, коли бачив як її уводять. Йому здавалося, ніби на його очах руйнується його майбутнє.

Він довго стояв там після того, як вона зникла з поля зору. Він дивився її вслід, завмерши на місці і затамувавши подих. Він не хотів йти, не хотів забувати все це.

Найбільше він боявся уявити, що більше ніколи не побачить її знову.

*

Тор плентався назад до замку, все ще не оговтавшись від зустрічі з Гвен. Він насилу помічав те, що відбувається навколо. Його розум був поглинений думками про неї; її обличчя не зникало з його уяви. Вона була чудова. Гвен – найвродливіша, найдобріша, наймиліша, найніжніша і найкумедніша дівчина з усіх, кого він зустрічав. Йому необхідно знову її побачити. Тор відчував біль від того, що вона не з ним. Він не розумів своїх почуттів до неї, і це лякало його. Він ледве знав Гвендолін, тим не менш, він вже відчував, що не може без неї.

В цей же час він думав про те, як Королева відвела її. Від думки про те, які могутні сили стоять між ними. Йому стало зле. Сили, які з якоїсь причини не хочуть, щоб вони були разом.

Намагаючись зрозуміти все це, раптом він відчув міцну руку на своїх грудях, яка намагалася його зупинити.

Тор підвів очі і побачив молодого хлопця – можливо, на пару років старше за нього, високого і худого. На ньому був найдорожчий одяг, який він коли-небудь бачив – королівські пурпурні, зелені та червоні шовки, старанно прикрашений капелюх з пером. Він скривився. Хлопець мав елегантний вигляд, здавався розбещеним, немов виріс в розкоші – його руки були м'якими, а високі вигнуті брови висловлювали презирство.

“Мое ім'я Алтон”, – почав хлопець. – “Я – син лорда Алтона, перший двоюрідний брат Короля. Ми є лордами королівства протягом семи століть. Що дає мені право бути Герцогом. А ти навпаки – простолюдин”, – сказав він, майже випльовуючи слова. – “Королівський двір тільки для членів королівської сім'ї. І для знаті. Але не для таких, як ти”.

Тор стояв, поняття не маючи, хто ця людина, і що він зробив, щоб вивести його з себе.

“Чого ти хочеш від мене?” – запитав Тор.

Алтон захіхикав.

“Зрозуміло, звідки тобі знати? Ймовірно, ти взагалі нічого не знаєш, чи не так? Як ти смієш з'являтися тут і прикидатися одним з нас?” – випалив він.

“Я ніким не прикидаюся”, – сказав Тор.

“Ну, мене не хвилює, куди ти мітиш. Я всього лише хочу попередити тебе, поки твої фантазії не завели тебе занадто далеко, що Гвендолін моя”.

Вражений Тор потупився на нього. Його? Він не знав, що сказати.

“Наш шлюб влаштований з самого народження”, – продовжував Алтон. – “Ми – ровесники і наше становище однакове. Плани вже реалізуються. Не думай навіть на секунду, що може бути по-іншому”.

В Тора перехопило подих. Він навіть не знайшов у собі сили відповісти.

Алтон підійшов до нього ближче і подивився на нього.

“Бачиш”, – виголосив він нишком. – “Я дозволяю Гвен фліртувати. У неї багато залицяльників. Час від часу їй стає шкода простолюдина або слугу. Вона дозволяє їм стати її розвагою, забавою. Ти, мабуть, вирішив, що за цим криється щось більше. Але для Гвен це несерйозно. Ти всього лише черговий знайомий, чергова розвага. Вона збирає їх, як ляльок. Вони для неї нічого не значать. Вона надихається появою нового простолюдина, але через день або два їй стає нудно. Вона скоро тебе кине. Насправді ти для неї ніщо. А до кінця цього року ми з нею одружимося. Назавжди”.

Очі Алтона широко розкрилися, демонструючи його рішучість.

Тор відчув, як його серце розбилося від почутих слів. Невже Алтон сказав правду? Невже він насправді нічого не означає для Гвен? Він був збитий з пантелику. Тор не знав, чому вірити. Вона здавалася такою щирою. Але, можливо, він просто зробив неправильні висновки?

“Ти брешеш”, – нарешті відповів Тор.

Алтон презирливо посміхнувся, після чого ткнув своїм ніжним пальцем у груди Тору.

“Якщо я знову побачу тебе поруч з нею, я викликаю королівську охорону! Вони заарештують тебе!”

“На якій підставі?!” – запитав Тор.

“Мені не потрібні підстави. У мене є становище. Вони повірять всьому, що я скажу. Коли я покінчу з наклепами на тебе, половина королівства повірить в те, що ти – злочинець”.

Алтон самовдоволено посміхнувся. Тору стало зле.

“Тобі не вистачає честі”, – сказав Тор, не розуміючи, як хтось може чинити так непристойно.

Алтон пронизливо розсміявся.

“Я ніколи не мав честі”, – сказав він. – “Честь – для дурнів. Я маю все, що захочу. Тримай честь при собі. А я отримаю Гвендолін”.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Тор з Рісом вийшли через ародні ворота Королівського Двору на дорогу, яка вела до казарм Легіону. Охоронці стали струнко, коли хлопці пройшли біля них. Тор відчув велике почуття приналежності, він вже перестав бути чужинцем. Хлопець згадав, як ще декілька днів тому охоронець виганяв його звідси. Як швидко все змінилось за такий короткий проміжок часу.

Тор почув крик і подивився вгору. Він побачив, що високо над головою, дивлячись вниз,

кружляв Естофель. Птах різко почав спускатись вниз. Збуджений Тор простягнув руку, на якій носив металеву рукавичку. Птах піднявся і полетів все вище і вище, залишаючись при цьому у полі зору. Тор задумався. Естофель був містичним птахом, і хлопець відчував особливий зв'язок з ним, зв'язок, який важко було пояснити.

Тор та Ріс продовжували мовчки йти у бік казарми. Вони тримали швидкий темп. Тор знав, що його чекають брати і питав себе – як вони приймуть його? Чи будуть вони заздрити і ревнувати, тому що Тору дісталось так багато уваги? Чи будуть сміятись над ним через те, що його принесли назад через каньйон? Або, можливо, вони нарешті приймуть його.

Тор сподівався, що станеться останнє. Він втомився від боротьби з іншими хлопцями Легіону і більш за все на світі хотів відчувати свою приналежність. Він хотів бути прийнятим в якості одного з них.

Казарми вже були у полі зору, але розум Тора зайняло щось інше.

Гвендолін.

Тор не знав, як поговорити про це з Рісом, враховуючи те, що вона була його сестрою. Але він не міг весь час утримувати це в собі. Тор не міг забути зустріч з цим грізним членом королівської сім'ї, Алтоном. Він весь час запитував себе – скільки із всього сказаного ним було правдою. Частина Тора боялась обговорити це з Рісом, не бажаючи ризикувати втратити нового друга через його сестру. Але іншій частині було цікаво, що думає Ріс.

“Хто такий Алтон?” – нерішуче запитав Тор.

“Алтон?” – перепитав Ріс – “Чому ти питаєш про нього?”

Тор знизав плечима, не знаючи, що відповісти.

На щастя, Ріс продовжив.

“Він хоча і грізний, але один з найнезначніших членів королівської родини. Алтон – троюрідний брат Короля. А що, йому від тебе щось потрібно?” – Ріс примружився. – “Гвен? Я так і знав. Я мав попередити тебе про це”.

Тор повернувся і подивився на Ріса, бажаючи почути більше.

“Що ти маєш на увазі?”

“Алтон – хам. Він волочиться за моєю сестрою ще з тих пір, як навчився ходити. Він упевнений, що вони одружаться. Моя мати, здається, теж упевнена у цьому”.

“А вони одружаться?” – запитав Тор, дивуючись наскільки серйозно звучить його голос.

Ріс подивився на нього і посміхнувся.

“Друже мій, ти закохався в неї, чи не так?” – реготнув Ріс. – “Це сталося швидко”.

Тор почервонів, сподіваючись, що це було не так очевидно.

“Одружаться вони чи ні, буде залежати від почуттів моєї сестри до нього”, – сказав нарешті Ріс. – “Якщо її не змусять взяти шлюб. Але я сумніваюсь, що мій батько піде на це”.

“І що вона відчуває до нього?” – Тор боявся бути занадто надокучливим, але йому потрібно було це знати.

Ріс знизав плечима. – “Ти повинен запитати її сам про це, я думаю. Я ніколи не говорив з нею про це”.

“Але чи може твій батько змусити її взяти шлюб з ним?” – допитувався Тор. – “Невже він здатний на таку річ?”

“Мій батько може зробити все, що захоче. Але це між ним і Гвен”.

Ріс розвернувся і подивився на Тора.

“До чого всі ці запитання? Чому ти заговорив про це?”

Тор почервонів, не знаючи, що сказати.

“Просто”, – видавив він нарешті.

“Просто!” – розсміявся Ріс. – “Звучить непереконливо, як для “просто”!”

Ріс розсміявся голосніше. Тор був збентежений, що уявив собі, що він подобається Гвен. Ріс простягнув руку і твердо поклав її на плече Тору.

“Послухай, старий”, – сказав Ріс. – “Єдине, що ти маєш знати напевно про Гвен – вона знає, чого вона хоче, і вона отримує те, що хоче. Так завжди було. Вона така ж вольова, як і мій батько. Ніхто і ніщо не може змусити її зробити щось таке, чого вона не хоче. Так що не хвилюйся. Якщо вона вибере тебе, повір мені, вона сама дасть про це знати. Зрозумів?”

Тор кивнув, відчуваючи себе краще. Так завжди траплялося після розмов з Рісом.

Він підняв голову і побачив перед собою величезні ворота казарми Легіону. Він був здивований, побачивши декілька інших хлопців, що стояли біля воріт, ніби чекаючи на них. Ще більше він здивувався, коли помітив, що вони посміхались та вигуками вітали їх. Вони кинулись вперед, схопили Тора за плечі, обхопили руками і потягли його всередину. Тор був вражений доброзичливістю інших хлопців.

“Розкажи про Каньйон. Як там на іншій стороні?” – запитав один із них.

“Якою була та істота? Та, яку ти вбив”, – запитав інший.

“Я не вбивав чудовисько”, – заперечував Тор. – “Це зробив Ерек”.

“Я чув що ти врятував життя Елдену”, – сказав ще один хлопець.

“Я чув, що істота напала на вас, коли ви не мали ніякої зброї”.

“Тепер ти один з нас!” – почувся крик, який підхопили й інші, вітаючи Тора, як давно втраченого брата.

Тор не міг у це повірити. Чим більше він слухав цих хлопців, тим більше він розумів, що вони мають рацію. Можливо, він і справді такий хоробрий. Він ніколи не думав про це. Вперше за довгий час він став почувати себе так добре. Найкраще у цьому було те, що він, нарешті, відчув свою приналежність до цих хлопців. Неначе гора впала з плечей Тора.

Тора привели на головний полігон, де перед ним стали біля десятка членів Легіону разом з воїнами Срібла. Всі вони доброзичливо дивились на нього. Кожен вийшов і поплескав рукою по спині Тора.

Колк зробив крок вперед і всі замовкли. Тор вже приготувався, адже Колк завжди показував тільки презирство до Тора. Але тепер, на подив Тора, Колк дивився на нього з повагою. Хоча він не міг посміхатись, але вже і не хмурився. Тор міг заприсягтися, що побачив щось на зразок захоплення в очах Колка.

Колк зробив ще один крок, взяв невеличкий значок, на якому був зображений чорний сокіл, і прикріпив його на груди Тора.

Значок Легіону. Тора було прийнято. Нарешті він став одним із них.

“Торгрін з Південної Провінції Західного Королівства”, – урочисто промовив Колк – “Ми раді вітати тебе у Легіоні”.

Хлопці радісно закричали, потім кинулись на Тора, підхопили його на руки і почали підкидати.

Тор не міг усвідомити, що відбувається. Він навіть і не намагався. Він просто хотів насолодитись цим моментом. Тепер, нарешті він відчув свою приналежність.

Колк обернувся до інших хлопчаків.

“Добре, хлопці, заспокойтесь”, – сказав він. – “Сьогодні особливий день. Більше не буде ніякої поліровки і прибирання кінського гною. Тепер прийшов час для справжніх тренувань. Це день зброї”.

Хлопчаки розвернулись, збуджено галасуючи, і побігли за Колком, який йшов до величезної круглої будівлі з дубу, прямо у блискучі бронзові двері. Тор йшов в оточенні інших, серед піднесеного гомону. Поряд з Тором йшов Ріс, О’Коннор також приєднався до них.

“Не думав, що знову побачу тебе живим”, – сказав О’Коннор, посміхаючись і ляскаючи Тора по плечу. – “Наступного разу, дозволь мені прокинутись першим, добре?”

Тор тільки посміхнувся у відповідь.

“Що це за будівля?” – запитав Тор Ріса, коли вони підійшли ближче. Величезні залізні заклепки на дверях підкреслювали важливість конструкції.

“Будинок зброї”, – відповів Ріс. – “Це місце, де вони зберігають усю нашу зброю. Іноді вони навіть дозволяють поглянути на неї, а з деякими екземплярами потренуватись. Все залежить від того, чого хочуть навчити”.

Шлунок Тора стиснувся, коли він побачив, як Елден наближається до них. Тор приготувався до погроз, але на його подив, Елден дивився на нього з повагою.

“Я хочу подякувати тобі”, – сказав він, принижено опутивши очі. – “За те, що врятував мое життя”.

Тор був ошелешений. Він ніколи не чекав такого від Елдена.

“Я був неправий щодо тебе”, – додав Елден. – “Друзі?” – спитав він.

Він простягнув руку.

Тор не був одним з тих, хто тримає образу. Тому із задоволенням простягнув руку назустріч.

“Друзі”, – відказав він.

“Я не кидаюсь словами просто так”, – сказав Елден. – “Ти завжди можеш розраховувати, що я тебе прикрию. Адже я у тебе в боргу”.

З цими словами він повернувся і поспішив назад до юрби.

Тор не знав, що з цим робити. Він був вражений тим, як швидко все змінилося.

“Я думаю, він все-таки не покидьок”, – сказав О’Коннор. – “Можливо, він і непоганий хлопець, зрештою”.

Вони підійшли до будинку зброї. Величезні двері відчинились, і Тор зайшов, відчуваючи трепет. Він йшов, витягнувши шию, намагаючись поглядом охопити все. На стінах висіли сотні видів зброї, деякі з них він навіть ніколи не бачив. Інші хлопчачи поспішили вперед у збудженому пориві, підбігаючи до зброї і вивчаючи її. Тор за їх прикладом зробив те ж саме. Він почувався, наче дитина у кондитерській.

Він поспішив до великої алебарди, підняв древко обома руками і відчув вагу зброї. Вона була масивна і добре змащена. Лезо було зношеним і щербатим. Тор задумався, чи вбила ця зброя когось у бою.

Він поставив алебарду на місце і взяв шиповану металеву кулю, прикріплену до короткого древка довгим ланцюгом. Він тримав древко і відчував, як куля бовтається на кінці ланцюга. Поруч з ним Ріс перевіряв бойову сокиру, а О’Коннор тренувався з довгим списом, вдаряючи уявного супротивника.

“Всім слухати!” – крикнув Колк, і всі вони обернулись.

“Сьогодні ми дізнаємося про боротьбу з ворогом на відстані. Може хто-небудь скаже мені, яка зброя може бути для цього використана? Що може вбити людину на відстані тридцяти кроків?”

“Лук і стріли”, – викрикнув хтось.

“Так”, – відповів Колк. – “Що ще?”

“Спис!” – викрикнув хтось.

“Що ще? Є багато інших видів зброї. Давайте послухаємо про них”.

“Праща”, – додав Тор.

“Що ще?”

Тор ламав голову, але не міг знайти відповіді.

“Метальні ножі”, – вигукнув Ріс.

“Що ще?”

Хлопці хвилювались. Ніхто не мав ніяких ідей.

“Ще є металеві молоти”, – кричав Колк, – “і металеві сокири. Є арбалет. Піку також можна кинути. Метати можна і меч”.

Колк ходив по кімнаті, вдивляючись у обличчя хлопців, які пильно на нього дивились.

“Це ще не все. Простий камінь з землі може стати вашим кращим другом. Я бачив чоловіка, великого, як бик, військового героя. Він загинув на місці від камінця, який кинув хитріший солдат. Часто новобранці не розуміють, що навіть обладунки можуть бути використані в якості зброї. Рукавичка може бути знята і кинута в обличчя ворога. Це вразить його у декількох футах від вас. У цей час ворога можна вбити. Ваш щит також можна кинути”.

Колк перевів подих.

“Дуже важливо, щоб ви навчились битись із супротивником на відстані. Ви повинні намагатись збільшувати відстані, на яких відбувається бій. Більшість людей б'ється на відстані до трьох кроків. Хороший воїн буде битись з тридцяти. Зрозуміли?”

“Так, сер!” – пролунав хор вигуків.

“Добре. Сьогодні ви будете відточувати свої металеві навички. Обійдіть кімнату і візьміть зброю, придатну для кидання. Кожен має схопити один екземпляр і бути на вулиці через тридцять секунд. Почали!”

Всі почали бігати по кімнаті. Тор зробив те ж саме, шукаючи, що б схопити. Його штовхали з різних боків інші хлопці, які теж підбирали зброю. Нарешті Тор побачив те, що хотів, і схопив це. Це була невелика металеві сокира. О'Коннор схопив кинджал, Ріс – меч, всі трое вибігли з іншими хлопчиками на поле.

Вони побігли за Колком на дальню сторону поля, де на стовпах висіла дюжина щитів.

Всі хлопці, тримаючи зброю, зібрались навколо Колка і уважно дивились на нього.

“Ви будете стояти тут”, – прогрімів він, вказуючи на лінію у багнюці, – “і метати зброю в ці

щити. Далі, необхідно підбігти до щита, взяти іншу зброю і метати вже її. Ніколи не вибирайте одну і ту ж саму зброю. Завжди цільтесь в щит. Хто з вас промахнеться, повинен буде пробігти одне коло навколо поля. Починайте!”

Хлопці вишикувались на лінії, плечем до плеча, і почали кидати зброю в щити. Відстань до них була добрих 30 ярдів. Тор стояв в одному ряду з іншими. Хлопець, що був поряд, потягнувся і метнув свій спис, але промазав.

Хлопець повернувся і побіг по полю навколо арени. Член Королівської гвардії підбіг до нього і поклав йому на плечі важку кольчугу, від якої хлопець аж присів.

“Побігай з цим, хлопче!” – наказав гвардієць.

Хлопець важко біг під палючим сонцем і пітнів.

Тор не хотів промазати. Він відхилився назад, сконцентрувався, витягнув металъну сокиру і кинув її. Тор закрив очі, сподіваючись, що влучить у ціль. Він відчув полегшення, коли почув звук, з яким сокира вдарилась у шкіряний щит. Він потрапив у самісінький кут, але, принаймні, не промазав. Декілька хлопців біля Тора промазали і були вимушені бігти коло. Інші побігли до щитів, щоб взяти нову зброю.

Тор підбіг до щитів і побачив довгий, тонкий металъний кинджал, який він витягнув, а потім побіг назад до лінії.

Вони продовжували метати зброю протягом декількох годин, поки рука Тора не втомилась. Він змушений був пробігти декілька кіл, з хлопця капав піт, як і з інших. Це була цікава справа – метати різноманітні види зброї, звикати до відчуття їх різних форм і мас. Тор відчував, що з кожним кидком його майстерність зростає. Дуже заважала спека, яка була просто гнітючою, і Тор відчував велику втому. Близько дюжини хлопців продовжували вправлятися у метанні, але більшість з них змушені були бігати навкруги поля. Було занадто важко потрапити стільки разів у таку кількість мішеней з різних видів зброї. Тор задихався, не знаючи, як довго це ще буде продовжуватись. Коли він відчув, що ось-ось впаде, раптом Колк зробив крок вперед.

“Досить”, – викрикнув він.

Хлопчаки перестали бігти і попадали на траву. Вони лежали, важко дихаючи, і знімали важкі кольчуги, які на них понавішували. Тор теж сів на траву, його руки скажено боліли, хлопець обливався потом. Декілька гвардійців короля принесли відра з водою і кинули їх на траву. Ріс потягнувся, вхопив одне, попив і передав його О’Коннору, який зробив те ж саме і передав його далі Тору. Тор жадібно пив, вода стікала по його підборіддю і грудях. У рідини був напрочуд чудовий смак. Тяжко дихаючи, Тор повернув відро Рісу.

“Як довго це може тривати?” – запитав він.

Ріс похитав головою, намагаючись віддихатись: “Я не знаю”.

“Я присягаюсь, що вони намагаються вбити нас”, – почувся голос. Тор повернувся і побачив Елдена, який підійшов і сів поруч з ними. Тор був здивований, побачивши його знову. Він повірив, що Елден дійсно хоче дружити. Було дивно бачити таку зміну у його поведінці.

“Хлопці!” – крикнув Колк, повільно проходячи між ними. – “Зараз, під кінець дня, ви частіше промахуетесь. Як ви самі побачили, бути точним важче, коли ти втомлений. Під час бою у вас не буде багато сил. Ви будете виснажені. Деякі бої можуть тривати декілька днів. Особливо, коли ви атакуєте замок. І саме в той час, коли вам буде здаватись, що ви втомились і більше нічого не можете зробити, вам знадобиться зробити точний кидок. Часто ви будете змушені використовувати будь-яку зброю, яка буде у вашому розпорядженні. Ви повинні бути експертом у всіх її різновидах, на будь якій стадії виснаження. Це зрозуміло?”

“ТАК, СЕР!” – закричали вони.

“Деякі з вас можуть метати ніж або спис. Але та ж сама людина не вміє метати молот або сокиру. Як ви думаєте, ви зможете вижити, володіючи однією зброєю?”

“НІ, СЕР!”

“Як ви думаєте, це просто гра?”

“НІ, СЕР!”

Колк морщився, він ходив і бив по спинах тих хлопчаків, які, як йому здавалось, сиділи не зовсім прямо.

“Ви відпочивали досить довго”, – сказав він. – “Встати на ноги!”

Тор піднявся разом з іншими, його ноги втомилися. Він не знав, скільки ще він зможе простояти.

“Є декілька важливих моментів у бою на дистанції”, – продовжував Колк. – “Ви можете метати зброю, але це може робити і ваш ворог. Він не може почуватися у безпеці на відстані тридцяти кроків, але і ви також не можете. Ви повинні навчитись захищати себе на відстані тридцяти кроків. Це зрозуміло?”

“ТАК, СЕР!”

“Для того, щоб захистити себе від зброї ворога, ви повинні бути не тільки легкими на підйом, вміти добре ухилившись і відкочуватись, але і вміти захищати себе великим щитом”.

Колк зробив жест, і солдат витяг важкий щит. Тор був вражений – щит був майже вдвічі більший за нього.

“Чи є серед вас доброволець?” – запитав Колк.

Серед хлопців нависла тиша. Тор помітив це і одразу підняв руку.

Колк кивнув, і Тор поспішив вперед.

“Добре”, – сказав Колк. – “Принаймні один з вас досить дурний, щоб бути добровольцем. Мені подобається твій дух хлопче. Дурне рішення. Але хороше”.

Тор почав дивуватися, чому він прийняв таке дурне рішення. Колк вручив йому величезний металевий щит. Він прикріпив його до однієї руки і не повірив, наскільки важкий той був. Тор ледве підняв його.

“Тор, твоє завдання полягає в тому, щоб добігти від цього краю поля до іншого. Неущодженим. Бачиш цих п'ятдесятьох хлопців? Всі вони метатимуть зброю у тебе. Реальну зброю, розумієш? Якщо ти не будеш використовувати свій щит, щоб захиститись, ти можеш загинути, перш ніж дістанешся іншої сторони”.

Тор здивовано подивився на хлопців. Стало дуже тихо.

“Це не гра”, – продовжував Колк. – “Це дуже серйозно. Це справжня битва. Не на життя, а на смерть. Ти впевнений, що досі хочеш бути добровольцем?”

Тор кивнув, не в змозі думати або сказати що-небудь від страху. Він не міг змінити своє рішення на очах у всіх.

“Добре”.

Колк зробив жест слугі, який вийшов вперед та подув у ріг.

“Біжи!” – крикнув Колк.

Тор підняв важкий щит двома руками і побіг швидко як тільки міг. Раптом пролунав страшенний гуркіт. Він пролунав настільки голосно, що у Тора затремтів череп. Мабуть, це був металевий молот. Він не пробив щит, але розійшовся вібраціями по всьому організму Тора. Він мало не впустив щит, але змусив себе схопити його міцніше і рухатись далі.

Тор знову побіг, так швидко, наскільки щит дозволяв йому. Коли повз нього пролітала зброя, він притулявся до щита ще щільніше. Щит був умовою його виживання. І Тор навчився триматись тільки за ним.

Стріла пролетіла поруч, менш ніж за дюйм від хлопця. Тор притиснув підборіддя сильніше. Інший важкий предмет вдарився об щит з такою силою, що Тор втратив рівновагу і через декілька футів впав на землю. Але він швидко оговтався, встав на ноги і продовжив бігти. З величезними зусиллями, хапаючи ротом повітря, він, нарешті, опинився на іншій стороні поля.

“Досить!” – крикнув Колк.

Тор кинув щита, з нього лився піт. Він радів, що досягнув іншого боку; він не знав, чи втримав би щит ще хоч одну мить.

Тор поспішив назад до інших, багато хто дивився на нього із захопленням. Він дивувався, як він вижив.

“Хороша робота”, – прошепотів йому Ріс.

“Чи будуть ще добровольці?” – запитав Колк.

Серед хлопців повисла мертва тиша. Ніхто не хотів пробувати на собі те, що зробив Тор.

Тор був гордий за себе. Він не був упевнений, що пішов би на таке, знаючи що це насправді за випробування, але коли це скінчилось, він був радий, що зробив це.

“Добре. Тоді я сам оберу добровольця серед вас”, – крикнув Колк. – “Ти! Саден!” – сказав Колк, вказуючи на когось.

Старший, худий хлопець зробив крок вперед, дивлячись очима, повними жаху.

“Я?” – перепитав Саден надтріснутим голосом.

Інші хлопці почали сміятись над ним.

“Звичайно ти. Хто ж ще?” – відповів Колк.

“Мені дуже шкода сер, але я не хотів би...”

Всі зітхнули з жахом.

Колк підійшов до Садена, скривившись.

“Ти не робиш те, що хочеш”, – прогарчав Колк. – “Ти робиш те, що скажу тобі я”.

Саден застиг. Наляканий до смерті, він дивився на Колка.

“Він не повинен бути тут”, – прошепотів Ріс Торві.

Тор повернувся і подивився на нього: “Що ти маєш на увазі?”

“Він походить зі знатного роду, і вони запроторили його сюди. Але він не хоче тут бути. Він не борець. І Колк знає про це. Я думаю, вони намагаються зламати його. Я думаю, вони хочуть, щоб він вилетів звідси”.

“Мені дуже шкода, сер, але я не можу”, – сказав Саден нажаханим голосом.

“Можеш”, – кричав Колк, – “і будеш!”

Усі застигли, напружено спостерігаючи протистояння.

Саден дивився у землю, в соромі опустивши підборіддя.

“Мені шкода, сер. Дайте мені інше завдання, і я з задоволенням його виконаю”.

Колк почервонів у гніві; він кинувся до Садена, зупинившись у декількох дюймах від його обличчя.

“Я дам тобі іншу задачу, хлопче. Мене не хвилює, хто твоя сім'я. Відтепер ти будеш бігати. Ти будеш бігати навкруги цього поля, поки не звалишся. Ти не повернешся, поки не згодишся добровільно взяти щит. Ти мене зрозумів?”

Саден кивнув у відповідь. Він виглядав так, ніби ось-ось заплаче.

Підійшов солдат і накинув кольчугу на плечі хлопцеві. Потім ще один солдат накинув Садену другу кольчугу. Тор не міг зрозуміти, як хлопець буде бігати з такою вагою, адже він сам ледве рухався з однією.

Колк відкинувся назад і дав Садену копняка. Той почав свій довгий і повільний забіг навколо поля. Тору стало його шкода. Він дивився, як той, шкутильгаючи, біг, але нічим не міг допомогти. Йому стало цікаво, чи виживе Саден у Легіоні.

Раптом пролунав звук рогу. Тор обернувся і побачив чоловіків, які їхали на конях в оточенні королівського Срібла. Чоловіки тримали довгі списи, а на головах мали шоломи,

прикрашені пір'ям. Вони зупинились перед Легіоном.

“На честь весілля дочки короля і на честь літнього сонцестояння, Король оголосив цей день днем полювання!”

Всі хлопці навколо Тора вибухнули величезною радістю. Всі вони побігли на інший кінець поля, за кіньми.

“Що відбувається?” – запитав Тор Ріса, коли побіг разом з іншими.

Ріс широко посміхнувся.

“Це величезна удача!” – сказав він. – “У нас сьогодні буде вихідний! Ми ідемо на полювання!”

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Тор біг вниз по лісовій стежці разом з іншими, тримаючи в руках спис, який йому вручили для полювання. Поруч з ним бігли Ріс, О'Коннор і Елден, і ще як мінімум п'ятдесят інших членів Легіону. Попереду них верхи їхала сотня членів Срібла в легких латах. Деякі з них везли короткі списи, але у більшості за спинами висіли лук і стріли. Серед них бігли дюжини зброєносців та слуг.

Попереду скакав верхи Король МакГіл – він здавався величезним і гордим як ніколи. На його обличчі була збуджена посмішка. Короля оточували його сини Кендрик і Гарет, і навіть, на подив Тора, Годфрі. Дюжина пажів бігли між ними: деякі з них, відкинувшись назад, дули в роги, зроблені з довгих бивнів, інші тягнули натравлених собак, які з нетерпінням бігли вперед, намагаючись не відставати від коней. Це був цілковитий хаос. Коли велика група воїнів увірвалася в ліс, вони стали розділятися по різних напрямках. Тор поняття не мав, куди вони біжать або за якою групою слідувати.

Ерек їхав поблизу. Тор і інші хлопці вирішили слідувати за ним. Тор побіг поруч з Рісом.

“Куди ми прямуємо?” – запитав він Ріса, захекавшись від бігу.

“Глибоко в ліс”, – озвався Ріс. – “Королівська рать прагне повернути дні повноцінного полювання”.

“Чому одні члени Срібла ідуть верхи, а інші – йдуть пішки?” – спитав Ріса О'Коннор.

“Ті, що верхи, полюють на більш легку здобич – оленів або птахів”, – відповів Ріс. – “Вони використовують свої луки. Ті, хто пішки, полюють на більш небезпечних тварин. Наприклад, на жовтохвостого вепра”.

Тор був збуджений і схвилюваний від згадки про цю тварину. Він бачив як ріс один кабан; це була жадлива і небезпечна тварина, відома своєю здатністю розірвати людину навпіл.

“Старші воїни ідуть верхи і полюють на оленів й птахів”, – додав Ерек, дивлячись вниз. – “Молодші воїни, як правило, відправляються пішки і ведуть більшу гру. Зрозуміло, вони повинні бути в найкращій формі”.

“Саме тому ми дозволяємо полювати і вам, хлопці”, – викрикнув Колк, біжучи неподалік. – “Це тренування і для вас теж. Ви повинні пересуватися пішки під час усього полювання і не відставати від коней. Ви розіб’єтесь на невеликі групи, кожна з яких зверне на свою власну стежку, кожна полюватиме на свого власного звіра. Ви повинні знайти якомога більше жадливих тварин, яких тільки зможете – і вбити їх. Це ті ж самі якості, які роблять вас солдатами: витривалість, безстрашність, здатність не відступати при вигляді вашого супротивника, незважаючи на те, яким би великим і лютим він не був. А тепер пішли!” – крикнув він.

Тор побіг швидко, так само як і його побратими, намагаючись не відставати від коней. Він не знав, куди бігти, але здогадався, що якщо триматися ближче до Ріса та О’Коннора, то все буде в порядку.

“Стрілу, швидко!” – гукнув Ерек.

Тор миттєво зреагував. Він підбіг до коня Ерека і, вхопивши стрілу з сагайдака на сідлі, простягнув її лицареві. Ерек помістив її в лук і, уповільнивши хід, прицілювався до чогось в лісі.

“Собаки!” – крикнув він.

Один з королівських слуг випустив гавкаючого пса, який чкурнув у кущі. На подив Тора, звідти вилетів величезний птах. Як тільки він злетів, Ерек відпустив тятиву.

Це був ідеальний постріл в шию з правого боку, від якого птах упав мертвий. Тор був вражений тим, як Ерек помітив його.

“Птах!” – вигукнув Ерек.

Тор побіг і схопив мертвого птаха – ще теплого, з шиї якого виступала кров – і повернувся до Ерека. Він повісив птаха на сідло лицаря.

Усі лицарі довкола Тора робили те ж саме: полохали птахів і підстрілювали їх, а їхні зброєносці приносили здобич. Більшість з них використовували стріли, інші користувалися списами. Кендрик підніс свого списа і, прицілившись, метнув його в оленя. Це був ідеальний постріл, точно в горло. Олень звалився.

Тор був вражений великою кількістю дичини в цих лісах – вони принесуть чимало здобичі. Її вистачить, щоб прогодувати Королівський Двір протягом декількох днів.

“Ти коли-небудь раніше полював?” – вигукнув Тор Рісу, ледь уникнувши удару від одного з людей Короля, поки вони бігли. Через шалений гавкіт собак, звуки рога, крики чоловіків, які переможно сміялись, вбиваючи тварину за твариною, було складно чути.

Ріс широко посміхався. Він перестрибнув через колоду, продовжуючи бігти.

“Багато разів. Але тільки через батька. Вони не дозволяють нам приєднуватися до полювання до певного віку. Це захопливе дійство, хоча ніхто не піклується про те, щоб вийти з нього неушкодженим. Переслідуючи кабана, кілька людей завжди отримують поранення або навіть гинуть”.

Продовжуючи бігти, Ріс важко дихав: “Але я завжди їхав верхи”, – додав він. – “Мені раніше не дозволяли бігти з Легіоном, ніколи не дозволяли полювати на кабана. Для мене це вперше!”

Ліс раптово змінився – перед ними з’явилася дюжина стежок, кожна з яких розгалужувалася на десятки нових. Пролунав черговий ріг, після чого величезна група почала розбиватися на менші.

Тор прибився до Ерека. Ріс і О’Коннор приєдналися до них також. Всі вони повернули на вузьку стежку, яка різко прямувала вниз. Вони продовжували бігти. Тор стиснув свій спис міцніше, перестрибуючи через невеликий струмок. Їхня маленька група складалася з шести чоловік – Ерека і Кендрика, які їхали верхи та Тора, Ріса, О’Коннора і Елдена, які бігли. Обернувшись, Тор помітив ще двох членів Легіону, які підбігли та приєдналися до їх групи. Вони були величезні і широкі, з хвилястим рудуватим волоссям, яке падало їм на очі, і широкими посмішками. Вони виглядали старшими за Тора на пару років і були близнюками.

“Мене звуть Конвал”, – викрикнув один з них Тору.

“А я Конвен”.

“Ми брати”, – сказав Конвал.

“Близнюки”, – додав Конвен.

“Сподіваюся, ви не заперечуєте, якщо ми приєднаємося до вас”, – звернувся до Тора Конвал.

Тор бачив їх у Легіоні, але ніколи не зустрічав раніше. Він був радий познайомитися з новими членами Легіону, особливо з тими, хто був налаштований дружелюбно по відношенню до нього.

“Ми щасливі, що ви з нами”, – викрикнув Тор.

“Чим більше рук, тим краще”, – вторив йому Ріс.

“Я чув, що кабани в цих лісах величезні”, – зауважив Конвал.

“І смертельно небезпечні”, – додав Конвен.

Тор подивився на довгі списи в руках близнюків, втричі довші його власного, і здивувався. Він помітив, що вони теж дивляться на його короткий список.

“Цей список недостатньо довгий”, – сказав Конвал.

“У цих кабанів довгі ікла. Тобі потрібно що-небудь довше”, – вставив Конвен.

“Візьми мій”, – сказав Елден, підбігаючи до Тора і пропонуючи йому свій список.

“Я не можу його взяти”, – відповів Тор. – “Чим тоді будеш користуватися ти?”

Елден знизав плечима: “Що-небудь придумаю”.

Тор був зворушений його благородством і здивувався, наскільки змінилися тепер їхні стосунки.

“Візьми один з моїх”, – почувся голос.

Тор підняв очі і побачив поруч з собою Ерека, який вказував жестом на сідло, де було два довгих списа.

Тор простягнув руку і з вдячністю схопив довгий список із сідла. Він був важче, і тому бігти з ним було незручно, але тепер він відчував себе більш захищеним, а, судячи зі слів його напарників, це йому знадобиться.

Вони бігли без упину, аж поки легені Тора не почали палати від болю. Він не знав, чи

зможе пробігти ще хоч трохи. Він був наготові, озираючись по сторонах у пошуках будь-якої ознаки тварини. Поруч з цими хлопцями він відчував себе у безпеці, а довгий спис у руці давав йому відчуття непереможності. Однак Тор все ще трохи нервував. Ніколи раніше він не полював на кабана, тому і поняття не мав, чого чекати.

На щастя для Тора, вони натрапили на галявину, і Ерек та Кендрик зупинили своїх коней. Тор припустив, що це дозволяє зупинитися і їм. Вони всі стояли там – всі восьмеро – на лісовій галявині. Хлопці, які всю дорогу бігли, жадібно хапали ротом повітря, в той час як Ерек і Кендрик злазили з коней. Тишу переривали тільки важкі подихи коней та вітер у деревах. Галас сотень інших чоловіків, що мчали через ліс, тепер залишився позаду, і Тор зрозумів, що вони, мабуть, знаходилися далеко від інших.

Він оглянув галявину, важко дихаючи.

“Я не бачу ніяких ознак тварин”, – сказав Тор Рісу. – “А ти?”

Ріс похитав головою.

“Вепр – хитра тварина”, – сказав Ерек, роблячи крок вперед. – “Він не завжди показується. Іноді він сам буде спостерігати за тобою. Найімовірніше, він стане чекати моменту, щоб заскочити вас зненацька, і тоді нападе. Завжди залишайтеся наготові”.

“Обережно!” – крикнув О’Коннор.

Тор розвернувся, і раптом великий звір вискочив на галявину. Тор відступив, думаючи, що на них напав кабан. О’Коннор закричав, а Ріс, обернувшись, метнув у істоту спис. Він не влучив у мішень, і звір злетів у повітря. І тільки тут Тор усвідомив, що це була індичка, яка знов зникла у лісі.

Напруга зникла, вони всі розсміялися. О’Коннор почервонів, а Ріс, підбадьорюючи, поклав руку йому на плече.

“Не хвилюйся, друже”, – сказав він.

Збентежений О’Коннор відвернувся.

“Тут немає кабана”, – сказав Елден. – “Ми вибрали неправильну стежку. Єдині тварини, яких ми можемо зустріти на цій стежці, – це птахи. Ми повернемося з порожніми руками”.

“Можливо, це не так вже й погано”, – виголосив Конвал. – “Я чув, що битва з кабаном може закінчитися смертельно для обох”.

Кендрик спокійно оглядав ліс. Ерек робив те саме. По обличчях обох лицарів Тор міг

судити, що там щось було. За їх досвідом і мудрістю він міг судити про те, що вони були на сторожі.

“Здається, що стежка закінчується тут”, – сказав Ріс. – “Тому, якщо ми продовжимо, ліс буде без розпізнавальних знаків. Ми не зможемо знайти дорогу назад”.

“Але якщо ми повернемося, наше полювання закінчиться”, – сказав О’Коннор.

“Що буде, якщо ми повернемося з порожніми руками?” – запитав Тор. – “Без вепра?”

“Ми станемо посміховиськом для інших”, – відповів Елден.

“Ні, не станемо”, – заперечив Ріс. – “Не всі вистежать кабана. Насправді рідкістю є знайти його, а не навпаки”.

Поки їхня група стояла в тиші, несподівано Тор зрозумів, що він випив дуже багато води. Він терпів увесь час, але тепер його сечовий міхур був готовий вибухнути.

“Прошу мене вибачити”, – сказав він і почав пробиратися в ліс.

“Куди ти йдеш?” – обережно запитав Ерек.

“Мені всього лише потрібно помочитися. Я зараз повернуся”.

“Не йди далеко”, – застеріг його Ерек.

Тор сором’язливо поспішив до лісу. Він відійшов від інших на двадцять кроків, поки не знайшов місце поза їх полем зору.

Як тільки Тор закінчив, раптом він почув, як хруснула гілка. Звук був гучний і чіткий, і він знав – просто знав – він походив не від людини.

Він повільно обернувся і подивився. Волосся на його потилиці стало дибки. Попереду – можливо, в десяти кроках від нього – була інша невелика галявина з валуном посередині. І там, біля підніжжя валуна, щось ворушилося – невелика тварина, хоча він не міг сказати, яка саме.

Тор обмірковував, чи повинен він повернутися назад до своїх товаришів або залишитися тут і подивитися, що це за тварина. Більше не думаючи, він прокрався вперед. Ким би не було це створіння, він не хотів втрачати його. А якщо він повернеться, то за цей час звір може зникнути.

Тор підійшов ближче. Волосся на його потилиці ставало дибки, бо ліс ставав густішим і

місця для маневрів залишалося все менше. Він нічого не бачив, окрім густого лісу; сонячні промені падали під гострим кутом. Нарешті він дістався до галявини. Підійшовши ближче, Тор послабив хватку списа і опустив його вниз до стегна. Він оторопів від того, що побачив на галявині, в променях сонячного світла.

Там, борсаючись у траві поряд з валуном, знаходилось маленьке дитинча леопарда. Воно сиділо і нявчало, мружачись від сонця. Здавалося, що він щойно народився – довжиною з фут, такий крихітний, що помістився б у Тора у сорочці.

Тор стояв на місці у подиві. Дитинча було абсолютно біле, і Тор знав, що це має бути дитинча білого леопарда – найрідкіснішої з усіх тварин.

Він почув раптовий шелест листя позаду себе і, обернувшись, побачив, що вся група, на чолі з Рісом, поспішає до нього. Виглядали вони стривоженими. Через хвилину вони вже були поруч з ним.

“Куди ти пішов?” – зажадав відповіді Ріс. – “Ми думали, що ти вже мертвий”.

Коли вони підійшли до нього і побачили дитинча леопарда, Тор почув, як його друзі затамували дихання від шоку.

“Знаковий момент”, – сказав Ерек Тору. – “Це знахідка усього життя. Найрідкісніша тварина. Він залишився один і про нього нікому піклуватися. Це означає, що він твій. Ти зобов’язаний виростити його”.

“Мій?” – перепитав приголомшений Тор.

“Це твій обов’язок”, – додав Кендрик. – “Ти знайшов його. Або, мушу сказати, він знайшов тебе”.

Тор був збентежений. Він пас овець свого батька, але йому ніколи не доводилося вирощувати жодної тварини у житті. Він і гадки не мав, що повинен робити.

Але в той же час він уже відчував сильну спорідненість з цією твариною. Маленькі блакитні очі леопарденяти відкрилися і, здавалося, дивились лише на нього.

Тор підійшов до нього і, нахилившись, узяв дитинча леопарда на руки. Тварина потягнулася і лизнула його в щок.

“Як можна піклуватися про дитинча леопарда?” – запитав приголомшений Тор.

“Припускаю, так само як і за будь-ким іншим”, – сказав Ерек. – “Годуй його, коли він голодний”.

“Ти повинен назвати його”, – додав Кендрик.

Тор задумався, здивувавшись тому, що це вже друга тварина, яку він повинен назвати за останні кілька днів. Він згадав історію зі свого дитинства – про лева, який тероризував село.

“Крон”, – виголосив Тор.

Його друзі закивали на знак схвалення.

“Як у легенді”, – сказав Ріс.

“Мені подобається це ім’я”, – сказав О’Коннор.

“Значить, Крон”, – вимовив Ерек.

Коли Крон опустил голову на груди Тора, той відчув з ним набагато міцніший зв’язок, ніж з будь-ким іншим у своєму житті. Коли тварина нявчала і м’ялася на ньому, він не міг позбутися відчуття, що знає Крона все своє життя.

Раптом пролунав чіткий звук, від якого у Тора знову волосся стало дибки. Він швидко обернувся і подивився на небо.

Високо над ним був Естофель. Він несподівано кинувся вниз, прямо на голову Тора, і заверещав, перш ніж в останню секунду знов злетіти вгору.

Спочатку Тор подумав, що причиною цьому послужили ревності до Крона, але через кілька секунд зрозумів – сокіл попереджає його.

Через хвилину вони почули характерний звук з іншої частини лісу. Це був шурхіт, що переходив в атаку – події розгорталися дуже швидко.

Завдяки попередженню, у Тора була перевага – він бачив, як з’являється величезний кабан і відскочив з його шляху в останній момент. Його атакував вепр. Ще б секунда і йому не минути лиха.

На галявині почався хаос. Розлючений кабан атакував інших, розмахуючи своїми іклами в різні боки. Одним сильним ударом йому вдалося прорізати руку О’Коннора. Той закричав і схопився за руку, з якої текла кров.

Це було схоже на спробу боротьби з биком, але без відповідного зброї. Елден намагався встромити в нього свій довгий спис, але кабан просто повернув свою голову і, відкривши

свою величезну пащу, одним вправним рухом розкусив спис на дві частини. Після чого вепр розвернувся і кинувся на Елдена, вдаривши його в ребра. На щастя для Елдена, він уникнув долі бути розідраним іклами.

Кабана неможливо було зупинити. Він жадав крові і було очевидно, що він не залишить їх у спокої, поки її не отримає.

Друзі згуртувалися і приступили до дії. Ерек і Кендрик дістали свої мечі. Те саме зробили й Тор, Піс та інші хлопці.

Всі вони оточили звіра, але було складно його вдарити, особливо через його трьохфутові ікла, які не дозволяли їм підступити близько. Він бігав по колу, ганяючись за ними по галявині. Кожен з них атакував тварину по черзі. Ерек зумів завдати прямого удару, полоснувши кабана у бік, але той, мабуть, був зроблений із сталі, тому що це його не зупинило.

І тоді все змінилося. На коротку мить щось впало Торові в око, він обернувся і подивився в ліс. Вдалині, сховавшись за деревами, знаходилася людина в чорному плащі з каптуром – він міг би запрягтися в цьому. Він побачив, як незнайомець підняв лук і направив стрілу прямо на галявину. Здавалося, що він цілиться не в кабана, а в людей.

Тор задався питанням, а чи не здається йому це. Чи можуть на них напасти тут? Посеред невідомого місця? І хто?

Тор дозволив своїм інстинктам взяти верх. Він відчув, що його товариші знаходяться в небезпеці і поспішив до них. Він побачив, що незнайомець цілиться з лука в Кендрика.

Тор кинувся на Кендрика. Він міцно обхопив його і повалив на землю, якраз в ту мить, коли повз них пролетіла стріла, не досягнувши своєї мети.

Тор негайно знову подивився в ліс у пошуках будь-яких ознак нападника. Але той зник.

Часу для роздумів у Тора не було. Кабан все ще несамовито носився по галявині, всього лише в кількох футах від них. Зараз він повернувся в їхньому напрямку – у Тора не було часу реагувати. Він приготувався до удару – довгі гострі ікла летіли прямо на нього.

Через секунду пролунав пронизливий крик. Тор обернувся і побачив Ерека, який застрибнув на спину звіра, високо двома руками підняв свій меч і встромив його йому в шию. Кабан заревів. З його пащі ринула кров. У нього підігнулися коліна, після чого він впав на землю. Ерек знаходився зверху. Кабан впав всього в декількох футах від Тора.

Всі завмерли на місці, дивлячись один на одного, не розуміючи, що ж щойно тут сталося.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Несучи Крона за пазухою, Тор був вражений шумом, що долинав з півноі, коли Ріс відчинив двері. Величезна група членів Легіону і солдатів зустріли їх криком. Всередині було багатолюдно та спекотно. Тор одразу був затиснутий між своїми побратимами, плечем до плеча. Це був довгий день полювання. Всі вони зібралися тут, у півній в глибині лісу, щоб відсвяткувати. Тор, Ріс і всі інші прийшли сюди вслід за солдатами Срібла.

Позаду Тора йшли близнюки Конвал і Конвен, які несли на своїх плечах трофей – найбільшого кабана, що звисав на довгій жердині. Вони змушені були залишити його зовні таверни, перш ніж увійти. Тор останній раз подивився на нього – він виглядав таким сильним, що важко було уявити собі, що вони дійсно його вбили.

Тор відчув борсання за пазухою і опустив очі, щоб подивитися на свого нового супутника, Крона. Він насилу вірив у те, що насправді несе дитинча білого леопарда. Він витріщився на Тора своїми кришталєво-блакитними оченятами і запищав. Тор зрозумів, що тварина зголодніла.

Тора проштовхнули всередину півноі, усередині якої голосно розмовляли десятки чоловіків. Він пройшов глибше – напевне, тут було градусів на двадцять гарячіше, не кажучи вже про вологість. Він пішов за Ереком і Кендриком, а за ним, у свою чергу, пішли Ріс, Елден, близнюки і О'Коннор, чия рука була перев'язана через розріз від іклів кабана: нарешті вона перестала кровоточити. Здавалося, що не так біль дошкуляв О'Коннору – скоріше переляк. До нього повернувся хороший настрій, вся їхня група перемістилася вглиб кімнати.

Всі стояли плечем до плеча, у кімнаті було так тісно, що навіть повернутися було важко. Там були довгі лави – одні стояли, а інші сиділи, співаючи п'яні пісні і стукаючи своїми півними кухлями об кухлі друзів або об стіл. Обстановка була гамірною та святковою. Тор ніколи не бачив нічого подібного.

“Ти вперше у півній?” – запитав Елден, практично прокричавши питання, щоб Тор його почув.

Тор кивнув у відповідь, вже вкотре почервонівши від сорому.

“Б'юся об заклад, що ти за своє життя не випив і кухля елю, чи не так?” – запитав Конвен, розсміявшись і постукавши його по плечу.

“Звичайно, що випив”, – огризнувся Тор на свій захист.

Він зашарівся, сподіваючись, що ніхто цього не помітив, бо насправді він ніколи не пробував елю, крім невеликого ковтка на весіллі. Його батько ніколи не дозволяв ель в будинку. Але навіть якщо б і дозволив, Тор був упевнений, що ель був йому не по кишені.

“От і прекрасно!” – вигукнув Конвал. – “Бармене, дай нам по кухлю найміцнішого. Тор в нас справжній ветеран!”

Один з близнюків поклав золоту монету. Тор був вражений, побачивши гроші, які ці хлопці носили з собою. Йому стало цікаво, з якої вони родини. Його сім'я в селі змогла б прожити на ці гроші цілий місяць.

Через хвилину дюжина кухлів з шумним елем перемістилась по стільниці, і хлопці наввипередки похапали свої кварта. Хтось всунув в руку Тора одну з них. Піна капала з кухля на його руку, і його шлунок скрутився в передчутті. Він нервував.

“За наше полювання!” – виголосив Ріс.

“ЗА НАШЕ ПОЛЮВАННЯ!” – повторили інші.

Тор повторював за товаришами, намагаючись вести себе природно, підносячи шумну рідину до вуст. Він зробив ковток – смак здався йому жахливим. Але він побачив, що інші пили до дна. Тор відчув, що він повинен зробити те саме, інакше вони вважатимуть його боягузом. Він змусив себе пити ель якомога швидше, поки, нарешті, випивши половину, не розкашлявся. Він поставив недопитий кухоль на стіл.

Інші подивилися на нього, після чого вибухнули сміхом. Елден поплескав його по спині.

“Це твій перший раз, чи не так?” – запитав він.

Тор почервонів, витираючи піну з вуст. На щастя, він не встиг відповісти, у кімнаті пролунав крик. Вони всі обернулися і побачили, як всередину зайшли кілька музик. Вони почали грати на лютнях, флейтах і цимбалах. Гучна атмосфера посилилася.

“Мій брате!” – почувся голос.

Обернувшись, Тор побачив хлопця, на кілька років старшого за нього, з невеликим пузом, але широкоплечого, неголеного, який виглядав дещо неохайно. Він зробив крок вперед і незграбно обійняв Ріса. Його супроводжували три приятеля, які виглядали такими ж неохайними.

“Ніколи б не подумав, що побачу тебе тут!” – додав він.

“Ну, час від часу і мені потрібно йти по стопах мого брата, чи не так?” – викрикнув у відповідь Ріс, посміхаючись. – “Тор, ти знайомий з моїм братом Годфрі?”

Годфрі обернувся і потиснув Тору руку. Тор не міг не помітити, якою м'якою і доглянутою була його рука. Ця рука належала не воїну.

“Звичайно, я знаю новачка”, – сказав Годфрі, нахилиючись дуже близько і ковтаючи слова. – “Все королівство тільки про нього й говорить. Прекрасний воїн, як я чув”. – Він звернувся до Тора. – “Дуже погано. Яке марнування таланту в пивній!”

Брат Ріса відхилився і зареготав, його друзі приєдналися до нього. Один з них – на голову вище за інших, з величезним животом, яскраво-червоними щоками і рум'янцем через випивку – нахилився вперед і схопив Тора за плече.

“Хоробрість – це прекрасна риса. Але вона відправляє тебе на поле бою і змушує бути розсудливим. Бути п'яним – краща риса: вона тримає тебе в безпеці, а також гарантує теплу даму поруч!”

Він зареготав, як і його приятелі. Бармен поставив на стіл нові кухлі з елем для них. Тор сподівався, що його не попросять знову пити. Він вже відчував, як ель вдарив йому в голову.

“Сьогодні було його перше полювання!” – гукнув Ріс своєму братові.

“Невже?” – запитав Годфрі. – “Ну, тоді за це потрібно випити келих, чи не так?”

“Або два!” – відгукнувся його високий друг.

Тор поглянув вниз і побачив, що йому у долоню вклали другий келих.

“За перший раз!” – виголосив Годфрі.

“ЗА ПЕРШИЙ РАЗ!” – повторила решта.

“Нехай твоє життя буде сповнене перших разів”, – виголосив високий. – “Крім першого разу, коли ти будеш тверезим!”

Усі сміялися та пили.

Тор зробив ковток, після чого намагався сповільнитися, але Годфрі підловив його.

“Не так п'ють, хлопче!” – закричав він і, зробивши крок вперед, схопив кухоль і підніс його

до губ Тора. Чоловіки розсміялися, коли Тор почав пити. Коли він поставив порожнього кухля, пролунали схвальні вигуки.

Тор відчув запаморочення. Він почав відчувати, що втрачає контроль, йому було складно зосередитися. Це відчуття йому не подобалось.

Тор відчув чергове борсання за пазухою, коли Крон висунув голову.

“Ну, що тут у тебе?” – захоплено закричав Годфрі.

“Це дитинча леопарда”, – сказав Тор.

“Ми знайшли його під час полювання”, – додав Ріс.

“Він голодний”, – виголосив Тор. – “Я не знаю, чим його годувати”.

“Зрозуміло, що елем!” – гукнув високий друг Годфрі.

“Правда?” – запитав Тор. – “А це не зашкодить йому?”

“Звичайно ні!” – кричав Годфрі. – “Це ж просто хміль, хлопче!”

Годфрі вмочив палець в піну і простягнув кошеняті. Потягнувшись вперед, Крон лизнув запропонований палець. Він лизав його знову і знову.

“Бачиш, йому подобається!”

Раптово Годфрі закричав і відсмикнув свій палець. Він підняв його і показав кров.

“Які гострі зуби!” – вигукнув він, а решта зареготала.

Тор нагнувся і вилив залишок свого напою в рот маленького леопарда. Крон жадібно пив ель, і Тор вирішив знайти для нього справжню їжу. Він сподівався, що Колк дозволить йому залишитися в казармі, і що ніхто в Легіоні не стане заперечувати.

Музиканти змінили пісню. З’явилося ще кілька друзів Годфрі, і кухлі знову наповнилися. Годфрі пішов з ними і загубився у натовпі.

“Побачимося пізніше, юначе”, – сказав Годфрі Рісу перед тим, як піти. Після чого він повернувся до Тора: “Сподіваюся, що ти будеш проводити більше часу в пивній!”

“Сподіваюся, що ти станеш проводити більше часу на полі битви”, – передражнив Кендрик.

“Я дуже в цьому сумніваюся!” – відповів Годфрі і зареготав разом зі своїми приятелями, розчиняючись в натовпі.

“Вони завжди святкують таким чином?” – запитав Тор Піса.

“Годфрі? Він проводить дні в пивній з того самого дня, як навчився ходити. Він – розчарування для мого батька. Але сам він задоволений собою”.

“Ні, я маю на увазі Королівську рать. Легіон. Чи завжди вони тримають шлях у корчму?”

Піс похитав головою.

“Сьогодні особливий день. Перше полювання, літнє сонцестояння. Це трапляється не так вже й часто. Насолоджуйся моментом”.

Тор відчував себе ще більш дезорієнтованим, оглядаючи кімнату. Це було не те місце, де йому хотілося б знаходитися. Він хотів би повернутися в казарму і тренуватися. І знову його думки повернулися до Гвендолін.

“Ти добре розгледів його?” – запитав Кендрик, підійшовши до Тора.

Тор з подивом подивився на нього.

“Людину в лісі, яка випустила стрілу”, – уточнив Кендрик.

Решта підсунулась ближче, намагаючись розчути те, що скаже Тор. Атмосфера стала серйозною.

Тор спробував пригадати, але не зміг. Все було як в тумані.

“Якби ж я міг”, – сказав він. – “Все сталося так швидко”.

“Можливо, це був один з людей Короля, що вистрілив у нашому напрямку помилково”, – вставив О’Коннор.

Тор похитав головою.

“Він не був одягнений як інші. Він був вбраний в усе чорне: плащ і каптур. І він випустив лише одну стрілу, спрямовану прямо у Кендрика, після чого відразу зник. Мені дуже шкода. Шкода, що я не бачив більше”.

Замислившись, Кендрик похитав головою.

“Але хто б хотів твоєї смерті?” – запитав Ріс Кендрика.

“Чи був це найманий вбивця?” – додав О’Коннор.

Кендрик знизав плечима: “У мене немає ворогів, про яких я б знав”.

“Але у батька багато ворогів”, – сказав Ріс. – “Можливо, хтось хоче вбити тебе, щоб дістатися до нього”.

“Або ж хтось хоче прибрати тебе зі шляху на трон”, – припустив Елден.

“Але це абсурд! Я незаконнонароджений! Я не можу успадкувати трон!”

Поки всі вони качали головами, попиваючи ель і намагаючись знайти причину, в кімнаті пролунав черговий крик. Вся увага чоловіків була прикута до сходів, що вели нагору. Вони підняли очі і побачили жінок, які виходили з верхньої зали. Вони встали біля поручнів і дивилися вниз. Всі жінки були напівроздягнені і мали забагато макіяжу.

Тор почервонів.

“Вітаю вас, чоловіки!” – окликнула жінка з пишними грудьми у червоному мереживі, що стояла попереду.

Чоловіки привітали її схвальними вигуками.

“У кого є гроші, щоб провести цей вечір?” – поцікавилась вона.

Чоловіки знову радісно закричали.

Очі Тора стали ширшими від подиву.

“Це ще й бордель?” – запитав він.

Його товариші мовчки повернулися до нього, після чого зареготали.

“Боже ти мій, який же ти наївний!” – вигукнув Конвал.

“Тільки не кажи мені, що ти ніколи не був у борделі”, – сказав Конвен.

“Б’юся об заклад, що він ніколи не був з жінкою!” – вигукнув Елден.

Тор відчув, що всі дивляться на нього. Його обличчя почервоніло як буряк. Він хотів крізь землю провалитись. Вони мали рацію – він був незайманим. Але Тор ні за що їм про це не

розповідь. Він здивувався – невже це було написано на його обличчі?

Він не встиг відповісти, бо в цю мить один з близнюків простягнув руку, міцно підштовхнув Тора у спину і кинув золоту монету жінці на східці.

“Здається, у тебе є перший клієнт!” – прокричав він.

Кімната вигуками вітала Тора. Незважаючи на опір, він відчув, що його штовхають вперед дюжини чоловіків, через натовп вгору по сходах. Коли він піднімався нагору, його голова була сповнена думок про Гвен. Про те, як сильно він її любить. Про те, що він не хотів бути ні з ким іншим.

Йому хотілося розвернутися і втекти. Але шляхів для відступу, у буквальному сенсі, не було. Десятки незнайомих йому чоловіків штовхали його вперед, не дозволяючи йому відступити. Він не встиг нічого зрозуміти, як опинився зверху, на сходовому майданчику, дивлячись на жінку, яка була вище за нього. Вона посміхалася йому і від неї пахтіло парфумами. Тор був п'яний, що робило ситуацію ще гірше. Кімната оберталася у нього перед очима. Він відчув, що ось-ось вирубиться.

Жінка нахилилася, ухопила Тора за сорочку і впевнено повела його в кімнату, після чого зачинила за ними двері. Тор рішуче був налаштований не бути з нею. Його думками володіла тільки Гвен. Тор не хотів, щоб його перший досвід з жінкою був таким.

Але розум йому не підкорявся. Він був такий п'яний, що ледве міг бачити. Останнє, що Тор пам'ятав перед тим, як втратити свідомість, було те, що його вели через кімнату до ліжка. Він сподівався, що зробив це перш ніж впасти на підлогу.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

МакГіл насилу розплющив очі, прокинувшись від невпинного стуку в двері і негайно пошкодував про це. Його голова тріщала. Різке сонячне світло пробивалося через відкрите вікно палацу, і він усвідомив, що на його обличчі відбилися сліди від ковдри з овчини. Він знаходився вдома, у своєму замку. Спантилений МакГіл намагався воскресити в пам'яті минулу ніч. Він пам'ятав полювання, пивну в лісі, занадто багато випивки. Якимось чином йому вдалося повернутися сюди.

Він озирнувся і побачив дружину, Королеву, яка спала поруч з ним під ковдрою. Вона повільно прокидалася.

Стук пролунав знову – жажливий шум, лязкіт від залізного дверного кільця.

“Хто б це міг бути?” – запитала Королева роздратовано.

МакГіл теж хотів би це знати. Він точно пам’ятав, що давав вказівки слугам – не будити його, особливо після полювання. Вони за це заплатять високу ціну.

Ймовірно, це був його управляючий з черговими фінансовими питаннями.

“Припиніть цей триклятий стукіт!” – нарешті прокричав МакГіл, встаючи з ліжка. Він сів, спершись на коліна, схопившись за голову. Король пройшовся руками по немитому волоссю і бороді, потім по обличчю, намагаючись розбудити себе. Полювання та ель виснажили його. Він уже не був таким моторним, як раніше. Роки взяли своє – він був виснажений. У цей момент МакГіл поклявся собі, що більше ніколи не візьме і краплі в рот.

З неймовірними зусиллями він підвівся на ноги. Одягнений тільки в халат, він швидко перетнув кімнату і діставшись дверей товщиною в фут і, схопивши залізну ручку, відчинив їх.

За дверима стояв його найкращий генерал Бром в оточенні двох лейтенантів. Лейтенанти схилили голови на знак поваги, а генерал дивився прямо на нього – вираз його обличчя був похмурым. МакГіл терпіти не міг такого погляду. Це завжди означало погані новини. У такі моменти він ненавидів бути Королем. Вчора у нього був такий хороший день, велике полювання, яке нагадало йому про дні безтурботної юності. Особливо коли він проводив ночі, подібно до вчорашньої, в пивниці. А зараз його грубо розбудили і позбавили ілюзії спокою, яка у нього була.

“Мій володарю, я прошу вибачення за те, що розбудив Вас”, – сказав Бром.

“Тобі ж краще, якщо це буде щось важливе”, – пробуркотів МакГіл.

“Так і є”, – відповів генерал.

Король МакГіл помітив з виразу Бромового обличчя, що справа і справді серйозна. Він обернувся і подивився на Королеву. Вона знову заснула.

МакГіл жестом наказав їм увійти, після чого провів їх через простору спальню і через інші аарочні двері до бокових покоїв, зачинивши двері, щоб її не турбувати. Іноді він використовував цю маленьку кімнату – завширшки двадцять кроків у кожную сторону, з кількома зручними стільцями і великим вітражним вікном – коли йому не хотілося спускатися до Великої Зали.

“Мій повелителю, наші шпигуни донесли, що люди МакКлауда поскакали на схід, до

Фабіанського моря. І наша розвідка на півдні доповіла про Імперську флотилію, яка направляється на північ. Певна річ, вони прямують туди, щоб зустрітися з МакКлаудами”.

МакГіл намагався обробити отриману інформацію, але його голова працювала занадто повільно через похмілля.

“І?” – роздратовано, нетерпляче і втомлено зажадав він. Він був виснажений через нескінченні махінації, хитрощі та інтриги свого двору.

“Якщо МакКлауди дійсно зустрічаються з Імперією, мета у них може бути лише одна”, – продовжив Бром. – “Змова з метою зруйнування Каньйону і повалення Кільця”.

МакГіл глянув на свого старого командира – людину, пліч-о-пліч з якою він воював тридцять років, і за його виразом обличчя він зрозумів усю серйозність ситуації. Крім того, він побачив у його очах страх. Це тривожило його – Король ніколи не бачив цю людину наляканою.

МакГіл повільно підвівся у весь зріст, який все ще був значним, розвернувся і, пройшовшись по кімнаті, підійшов до вікна. Він подивився на двір вниз, порожній в такий ранковий час, і замислився. Він знав, що одного разу цей день настане. Він просто не очікував, що це трапиться так скоро.

“Швидко”, – сказав Король. – “Всього кілька днів минуло з дня весілля моєї доньки і їхнього принца. І тепер ти думаєш, що вони влаштовують змову, щоб знищити нас?”

“Так, мій повелителю”, – щиро відповів Бром. – “Я не бачу іншої причини. Все вказує на те, що це мирна зустріч. Не військова”.

МакГіл повільно похитав головою.

“Але в цьому немає сенсу. Вони не можуть вступити в змову з Імперією. Для чого їм це робити? Навіть якщо з якоїсь причини їм вдалося би зменшити дію Щита з нашого боку і зробити пробоїну, що ж тоді буде? Імперія знищить їх так само, як і нас. Вони теж не будуть у безпеці. Зрозуміло, вони це знають”.

“Можливо, вони збираються укласти угоду”, – заперечив Бром. – “Можливо, вони впустять Імперію в обмін на те, що ті нападуть тільки на нас. Таким чином, МакКлауд зможе контролювати Кільце”.

МакГіл похитав головою.

“МакКлауд занадто розумний і хитрий для цього. Він знає, що Імперії не можна довіряти”.

Його генерал знизав плечима.

“Можливо, вони так відчайдушно хочуть контролювати Кільце, що готові ризикнути. Особливо зараз, коли їхня Королева – Ваша донька”.

МакГіл думав про це. Його голова розколювалася. Він не хотів розбиратися з цим зараз – не в такий ранній час.

“То що ти пропонуєш?” – запитав він різко, втомившись від усієї цієї метушні.

“Ми могли б випередити їх, сер, і напасти на МакКлаудів. Ми зможемо виграти час”.

МакГіл витріщився на нього.

“Відразу після того, як я видав свою дочку за одного з них? Я так не думаю”.

“Якщо ми цього не зробимо”, – заперечив Бром. – “Ми дозволимо їм викопати для нас могилу. Звичайно, вони атакують нас. Якщо не зараз, то пізніше. А якщо вони приєднаються до Імперії, з нами буде покінчено”.

“Вони не зможуть перетнути Високі Землі так легко. Ми контролюємо всі пропускні пункти. Це буде бійня. Навіть якщо з ними буде Імперія”.

“В Імперії мільйони чоловік в запасі”, – відповів Бром. – “Вони можуть дозволити собі понести втрати”.

“Навіть якщо Щит буде послаблено”, – сказав МакГіл. – “Буде не так-то просто для мільйонів солдатів пройти через Каньйон або перетнути Високі Землі, або підійти на кораблях. Ми помітимо такі маневри заздалегідь. Ми будемо попереджені”.

МакГіл задумався.

“Ні, ми не станемо нападати. Але зараз ми можемо зробити завбачливий крок: подвоїти наш патруль у Високих Землях, посилити наші укріплення і збільшити кількість наших шпигунів. І на цьому все”.

“Так, мій сер”, – сказав Бром і, розвернувшись, поспішив вийти з кімнати зі своїми лейтенантами.

МакГіл повернувся до вікна. Його голова розколювалася. Він відчував війну на горизонті, що наступала на нього, як неминучий зимовий шквал. Він відчував, що нічого не може з цим вдіяти. Він дивився на свій замок, чисте королівське подвір'я, що розкинулося під ним, і задавався питанням – як довго все це протримається.

Він мав ще випити.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Тор відчув ногу, яка штовхала його під ребра і повільно продер очі. Він лежав обличчям вниз на купі соломи, і не мав уявлення, де знаходиться. Його голова страшенно боліла, а горло пересохло як ніколи до цього. Він почувався так, ніби впав з коня.

Його штовхнули знову, і, щойно він підвівся, кімната пішла обертом. Він нахилився і його знудило – знову і знову.

Довкола нього всі вибухнули сміхом. Він підвів очі й побачив Ріса, О'Коннора, Елдена і близнюків, які стояли поруч і дивились на нього.

“Нарешті спляча красуня прокинулася!” – вигукнув Ріс, посміхаючись.

“Ми вже й не думали, що ти коли-небудь встанеш”, – сказав О'Коннор.

“Чи все гаразд?” – запитав Елден.

Тор сів прямо, витираючи рот тильною стороною долоні, намагаючись досягнути, що відбувається. У цей час Крон, який лежав в кількох футах, нявкнув і підбіг до нього. Він стрибнув йому на руки і сховав свою голову в його сорочці. Тор відчув полегшення, побачивши його. Він був щасливий, що Крон поруч з ним. Тор спробував згадати останні події.

“Де я?” – запитав Тор. – “Що сталося минулої ночі?”

Трое розсміялися.

“Боюся, що минулої ночі ти випив забагато, мій друже. Хтось не зміг осилити цей ель. Хіба ти не пам'ятаєш пивну?”

Тор закрив очі, потер скроні і спробував пригадати. Спогади приходили спалахами. Він згадав полювання ... вхід у пивну ... випивку. Він згадав, як його повели наверх ... в бордель. Після цього спогади переривались.

Його серце прискорено забилося при думці про Гвендолін. Чи не зробив він чогось дурного

з тією жінкою? Невже він змарнував свої шанси з Гвен?

“Що сталося?” – серйозно зажадав Тор відповіді від Ріса, стиснувши йому зап'ястя. – “Будь ласка, скажи мені. Скажи, що у мене нічого не було з тією жінкою”.

Решта засміялася, але Ріс дивився на свого друга серйозно, розуміючи, наскільки він засмучений.

“Не хвилюйся, друже”, – відповів він. – “Ти взагалі нічого не зробив. Крім того, що тебе знудило і ти впав на підлогу!”

Його друзі знову розсміялися.

“Так багато для першого разу”, – резюмував Елден.

Але Тор відчув полегшення. Він не віддалився від Гвен.

“Це був останній раз, коли я купив тобі жінку!” – сказав Конвал.

“Цілком безглузда трата грошей”, – додав Конвен. – “Вона їх навіть не повернула!”

Хлопці знову розсміялися. Тор відчував себе приниженим, але щасливим, через те, що нічого не зіпсував.

Він узяв Ріса за руку і відвів його в сторону.

“Твоя сестра”, – відчайдушно прошепотів він. – “Вона ж нічого не знає про це, правда?”

Обличчя Ріса повільно розпливлося в посмішці. Він поклав руку Торіві на плече.

“Твій секрет помре разом зі мною, хоча ти навіть нічого не зробив. Вона не знає. Я бачу, як сильно ти дбаєш про неї, і я це ціную”, – сказав Ріс. Вираз його обличчя набув серйозних рис. – “Тепер я бачу, що ти насправді турбуєшся про неї. Якби ти зрадив, то я б не хотів бачити тебе своїм шурином. Насправді, мене попросили передати тобі це повідомлення”.

Ріс вклав невеликий згорток у долоню Тора. Той, зникновівши, опустив очі. Він побачив королівську печатку на згортку, рожевий папір, і все зрозумів. Його серце шалено забилося.

“Від моєї сестри”, – додав Ріс.

“Bay!” – пролунав хор голосів.

“Хтось отримав любовного листа!” – сказав О’Коннор.

“Прочитай його нам!” – крикнув Елден.

Решта продовжила реготати.

Але Тор, бажаючи усамітнення, поспішив відійти глибше в казарми, подалі від інших. Його голова розколювалася, кімната все ще йшла обертом, але його це більше не хвилювало. Він розгорнув тонкий пергамент тремтячими руками і прочитав послання.

“Зустрінемось на Лісовому Кряжі опівдні. Не спізнюйся. І не привертай до себе уваги”.

Тор поклав записку в кишеню.

“Що там написано, коханцю?” – вигукнув Конвен.

Тор поспішив до Ріса, знаючи, що може йому довіряти.

“У Легіоні немає сьогодні тренування?” – запитав Тор.

Ріс похитав головою. “Звичайно, ні. Сьогодні свято”.

“Де знаходиться Лісовий Кряж?” – поцікавився Тор.

Ріс посміхнувся. “Аа, улюблене місце Гвен”, – промовив він. – “Іди по східній дорозі від двору весь час справа. Піднімешся на пагорб. Лісовий Кряж починається відразу за другим пагорбом”.

Тор подивився на Ріса.

“Будь ласка, я не хочу, щоб хто-небудь ще про це дізнався”.

Ріс посміхнувся.

“Упевнений, що вона теж. Якщо моя мати про це дізнається, вона вб’є вас обох. Вона закриє сестру в кімнаті, а тебе відішле до південного кінця королівства”.

Тору стало важко дихати від цієї думки.

“Справді?” – запитав він.

Ріс кивнув у відповідь.

“Ти їй не подобаєшся. Я не знаю чому, але вона налаштована рішуче. Іди швидко і не кажи нікому. І не переживай”, – сказав він, стискаючи його руку. – “Я нікому не скажу”.

*

Тор швидко йшов, намагаючись залишитися непоміченим. Крон біг поруч. Тор слідував вказівкам Ріса, повторюючи про себе весь маршрут, коли проходив повз околиці королівського двору. Він підійшов до невеликого пагорба, уздовж краю густого лісу. Зліва від нього земля обривалася вниз, залишаючи йому лише вузьку стежку на краю крутого хребта. Зліва від нього була скеля, а праворуч – ліс. Лісовий Кряж. Вона попросила чекати її тут. Писала вона це серйозно? Або просто гралася з ним?

Чи був той королівський ханжа Алтон правий? Невже Тор був усього лише розвагою для неї? Невже вона скоро від нього втомиться? Він сподівався на те, що це не так. Він хотів вірити, що її почуття до нього були справжніми. Тим не менш, він насилу розумів як це можливо. Гвендолін ледве знала його. І вона була з королівської родини. Чим він міг їй сподобатись? Не кажучи вже про те, що вона була на рік або два старше. Ніколи раніше жодна старша дівчина не проявляла інтерес до нього. Насправді, взагалі жодна дівчина ніколи не цікавилась ним. Хоча в його маленькому селі і дівчат-то було небагато.

Тор ніколи особливо не думав про дівчат. У нього не було сестер, а в його селі було всього кілька дівчат його віку. Здавалося, що в його віці хлопці ще не переймалися стосунками. Здавалося, що більшість хлопців одружуються близько вісімнадцяти років – це були влаштовані шлюбів, які насправді були скоріше діловими угодами. Чоловіки високого рангу, що не були у шлюбі, у двадцять п'ять років досягали свого Дня Вибору: вони були зобов'язані або обрати наречену, або самостійно знайти її. Але Тора це не стосувалося. Він був бідний, а люди його стану зазвичай одружувалися, щоб поправити становище своїх сімей. Це нагадувало торгівлю худобою.

Але коли Тор побачив Гвендолін, все змінилося. Вперше в житті він був вражений чимось. Це було таке глибоке, сильне і непереборне почуття, що не дозволяло йому думати ні про що інше. Кожен раз, коли він бачив її, це почуття тільки міцніло. Тор не розумів чому, але йому було боляче перебувати далеко від неї.

Тор прискорив кроки вздовж хребта. Він шукав її скрізь, розмірковуючи, де вона його чекає – якщо взагалі чекає. Перше сонце піднялося вище, і на лобі з'явилася перша крапля поту. Він все ще відчував себе недобре, його нудило через події минулої ночі. Коли сонце піднялося ще вище, а його пошуки ні до чого не привели, Тор задався питанням, а чи збирається Гвен взагалі з ним зустрітись. Його також турбувала небезпека, до якої це може призвести. Якщо її мати, Королева, дійсно була налаштована проти нього, невже вона насправді вишле його з королівства? З Легіону? Від усього, що він знав і любив? І що він тоді робитиме?

Думаючи про це, Тор вирішив, що можливість бути з Гвендолін того варта. Він готовий був ризикнути всім заради цього шансу. Він тільки сподівався на те, що не виставить себе посміховиськом і не стане поспішати з передчасними висновками про те, наскільки сильні її почуття до нього.

“Ти збирався просто прогулятися поруч зі мною?” – почувся голос, який перейшов в хіхикання.

Тор підстрибнув, захоплений зненацька, після чого зупинився й обернувся. У тіні величезної сосни, посміхаючись, стояла Гвендолін. Її усмішка осяяла його серце. Він бачив любов в її очах – і всі його занепокоєння і страхи негайно зникли. Він дорікнув собі за те, що був таким йолопом, що вагався щодо її намірів.

Крон пискнув при вигляді Гвен.

“А що у нас тут?!” – вона закричала в захваті.

Вона опустила на коліна і Крон прибіг до неї. Він застрибнув їй на руки і замурчав; вона підняла його, пестячи.

“Він такий милий!” – сказала вона, міцно обіймаючи дитинча. Він облизнув її обличчя. Вона засміялася і поцілувала його у відповідь.

“І як тебе звуть, дитинча?” – поцікавилась вона.

“Крон”, – відповів Тор. На цей раз, він вже не був таким скутим як раніше.

“Крон”, – повторила Гвендолін, дивлячись леопардові прямо в очі. – “І ти кожен день гуляєш із леопардом?” – запитала вона Тора, розсміявшись.

“Я знайшов його”, – сказав Тор, зашарівшись поруч з нею, як завжди. – “У лісі під час полювання. Твій брат сказав, що я повинен залишити його собі, бо саме я його знайшов. Що так судилося”.

Вона подивилася на нього з серйозним виразом обличчя.

“Ну, він правий. Тварини священні. Не ти знаходиш їх, а вони тебе”.

“Сподіваюся, ти не заперечуєш, якщо він приєднається до нас”, – поцікавився Тор.

Гвен посміхнулася.

“Мені було б сумно, якби він не приєднався”, – відповіла вона.

Вона подивилася по сторонам, немов перевіряючи, чи ніхто за ними не спостерігає, після чого піднялася і, схопивши Тора за руку, потягла його в ліс.

“Ходімо”, – прошепотіла вона. – “Поки хто-небудь нас не помітив”.

Від її дотику у Тора закрутилася голова. Вони швидко прямували в ліс – стежки кружляли серед величезних сосен. Гвендолін відпустила його руку, але він не забув її дотику.

Впевненість у тому, що він їй подобається, міцніла. Було очевидно, що вона теж не хоче бути поміченою, ймовірно, її матір'ю. Безсумнівно, вона ставилася до цього серйозно, тому що їй теж було чим ризикувати, зустрічаючись з ним.

І знову Тор подумав про те, що, можливо, вона просто не хоче, щоб Алтон помітив їх – чи інший хлопець, з яким вона могла зустрічатися. Можливо, Алтон був правий. Ймовірно, їй було соромно, що її побачать з Тором.

Всі ці змішані почуття закрутилися всередині нього.

“Ти язика проковтнув?” – запитала вона, нарешті, порушивши мовчання.

Тор вагався. Він не хотів зіпсувати все, розповівши їй все те, про що він думав, але в той же час він відчував необхідність позбутися всіх своїх хвилювань. Йому потрібно було знати її справжні наміри. Тор не міг більше тримати це в собі.

“Коли ми бачились востаннє, я зіткнувся з Алтоном. Він просто налетів на мене”.

Обличчя Гвендолін спохмурніло, її хороший настрій вмить зіпсувався. Тор відчув себе винним, що почав цю тему. Він любив її добродушність, її радість, і хотів повернути все це назад. Тор хотів зупинитися, але було занадто пізно. Вороття не було.

“І що він сказав?” – запитала вона тремтячим голосом.

“Він сказав мені триматися подалі від тебе. Сказав, що насправді ти байдужа до мене, що я для тебе всього лише розвага. Що за день чи два ти від мене втомишся. Крім того, Алтон розповів мені, що ваш з ним шлюб вже узгоджено”.

Гвендолін дала вихід своєму гніву, презирливо розсміявшись.

“Він це сказав?” – фиркнула вона. – “Цей хлопчисько самий зарозумілий і нестерпний тип”, – сердито додала вона. – “Він завжди був мені як скалка – з того самого дня, як я навчилася ходити. Тільки тому, що наші батьки двоюрідні брати, він вважає себе членом

королівської родини. Я ніколи не зустрічала когось, кому б це звання підходило менше, ніж йому. І найгірше, він уявив собі, що нам судилося одружитися. Ніби я погодилась на те, до чого мене схиляють батьки. Ніколи! І вже точно не за нього. Я терпіти його не можу”.

Після цих слів Тору стало значно легше, немов впав невидимий тягар. Його душа співала. Саме це він хотів почути. Тепер йому було соромно за те, що він зіпсував її настрій через таку дрібницю. Але він все ще не був повністю задоволений, адже вона нічого не сказала про те що він, Тор, подобається їй.

“Я бачу, що тебе хвилює...” – сказала Гвен і, глянувши на Тора крадькома, відвела погляд. – “Я ледь тебе знаю. Ти не повинен тиснути, змушуючи мене виражати свої почуття. Але я б сказала, що не стала б проводити з тобою час, якби ти був мені неприємний. Звичайно, я вправі змінити свою думку, якщо захочу. Я можу бути мінливою, але не там, де йдеться про кохання”.

Тору це і потрібно було. Її серйозність вразила його, а особливо він був вражений її вибором слова – “кохання”. Він відчув себе краще.

“І до речі, я мене теж є питання до тебе”, – сказала вона, переводячи розмову на нього. – “Насправді, мені більше втрачати, ніж тобі. Зрештою, я з королівської родини, а ти простолюдин. Я старше, а ти молодше. Чи не думаєш ти, що це я повинна бути більш обережною? У дворі шепочуться про твої амбіції, про твоє соціальне сходження, про те, що ти просто використовуєш мене, що ти прагнеш титулу. Ти жадаєш прихильності Короля. Чи слід мені вірити цьому?”

Тор був у жаху.

“Ні, моя пані! Ніколи. Все це ніколи не спадало мені на думку. Я з тобою тільки тому, що не можу бути деінде. Тільки тому, що хочу бути з тобою. Тільки тому, що коли я не з тобою, я не можу думати ні про що інше”.

Легка посмішка з’явилася у куточку її вуст. Тор побачив, що її обличчя починає світитися.

“Ти тут новачок”, – сказала Гвендолін. – “Ти – новачок у Дворі Короля, в королівському житті. Тобі потрібен час, щоб розібратися що до чого. Тут ніхто не має на увазі того, що говорить. У всіх є амбіції. Усі прагнуть до влади, до звання, багатства або титулів. Нікому не можна довіряти. У кожного є свої шпигуни, інтриги й плани. Коли Алтон сказав тобі, що мій шлюб вже влаштований, він всього лише намагався з’ясувати, наскільки ми з тобою близькі. Можливо, він комусь доповідає. Для нього шлюб не означає любов. Для нього шлюб – це союз. Виключно для отримання фінансового прибутку, для звання, для майна. У королівському дворі ніщо не є таким, яким здається”.

Раптом повз них пробіг Крон, прямуючи вниз по лісовій стежці на галявину.

Гвен подивилася на Тора і захіхікала. Схопивши хлопця за руку, вона побігла разом з ним.

“Давай!” – захоплено крикнула вона.

Вони удвох бігли стежкою і, сміючись, забігли на величезну галявину. Тор був приголомшений, побачивши краєвид – перед ними була красива лісова діброва, наповнена польовими квітами усіх відтінків, що сягали колін. Птахи і метелики всіх кольорів і розмірів літали-танцювали в повітрі. Яскраво світило сонце. Діброва була жвава від пташиного щебету. Вона здавалась таємним місцем, прихована посеред цього високого темного лісу.

“Ти коли-небудь грав у Сліпого Ката?” – запитала вона, сміючись.

Тор похитав головою, але не встиг нічого відповісти, тому що вона зняла зі своєї шиї хустку, потягнулася і зав’язала очі Тору. Він не міг її бачити, і тільки її гучний сміх долітав до його вух.

“Ти ведеш!” – сказала вона.

Після чого він почув як вона втекла в траву.

Він посміхнувся.

“Але що мені робити?” – вигукнув він.

“Знайди мене!” – крикнула Гвен у відповідь.

Її голос вже лунав далеко.

Тор побіг за нею із зав’язаними очима, спотикаючись на ходу. Він уважно прислухався до шелесту її сукні, намагаючись слідувати в її напрямку. Це було непросто. Він біг з витягнутими перед собою руками, побоюючись, що може врізатися в дерево, хоча і знав, що це відкрита діброва. Через кілька хвилин він був повністю дезорієнтований. Тору здавалося, що він бігає по колу.

Але він продовжував прислухатися, чуючи здалека її сміх. Він біг на цей звук. Іноді йому здавалося, що він лунає ближче, а іноді – далі. У нього почала крутитися голова.

Він відчував, що Крон бігає поруч, він нявчав. Тор прислухався до його кроків. В цю мить Гвен розсміялася голосніше – і Тор зрозумів, що Крон вів його до неї. Він був вражений розумом Крона, який приєднався до їх гри.

Незабаром він почув Гвен всього у футі від себе. Тор погнався за нею, зигзагами переміщуючись через поле. Він простягнув руку, і вона закричала від захвату, коли він зловив її за край плаття. Схопивши Гвен, Тор спіткнувся – і вони обидва впали у м'яку траву. В останню секунду він розвернувся так, щоб впасти першим, а вона змогла б приземлитися на нього. Тор хотів пом'якшити її падіння.

Коли Тор впав на землю, Гвен завалилася на нього зверху і зойкнула. Вона простягнула руку і зняла з його очей хустку, продовжуючи сміятися.

Серце Тора калатало, коли він побачив її обличчя всього в декількох дюймах від свого. Він відчув вагу її тіла, в її легкому літньому платті, відчув кожний вигин її тіла. Вся вага її тіла притиснула його, але вона не зробила жодного руху, щоб цьому опиратися. Гвен заглянула в його очі, її дихання почастишало, але погляду вона не відвела. Тор теж продовжував дивитися на неї. Його серце билось так швидко, що йому було важко зосередитися.

Раптово вона нахилилася і притиснула свої вуста до його вуст. Вони були м'якіше, ніж він міг собі уявити. Вперше у своєму житті, Тор відчув себе по-справжньому живим.

Він заплющив очі як і Гвендолін; вони не ворушилися. Тор хотів, щоб час застиг.

Нарешті, Гвен повільно відсторонилася. Вона все ще посміхалася, відкриваючи очі. Гвен продовжувала лежати зверху на Торі.

Вони лежали довго, дивлячись один одному в очі.

“Звідки ти взявся?” – запитала вона тихо. Посмішка не сходила з її вуст.

Тор посміхнувся у відповідь. Він не знав, що відповісти.

“Я всього лише звичайний хлопець”, – сказав він.

Вона похитала головою і посміхнулася.

“Ні, не звичайний. Я це відчуваю. Підозрюю, що ти зовсім не такий вже й простий”.

Вона нахилилася і знову поцілувала його – цього разу її губи затрималися на його губах надовго. Він простягнув руку і пробігся по її пасмам, а вона – по його. Його думки були хаотичні.

Він уже задавався питанням, як це скінчиться. Чи могли вони бути разом, всупереч всім тим силам між ними? Чи можливо їм стати справжньою парою?

Тор сподівався – більше всього на світі – що у них все вийде. Він хотів бути з Гвен зараз

навіть більше, ніж у Легіоні.

Тор перебирав всі ці думки в голові. Аж раптом у траві почувся шелест, і вони обидва, здригнувшись, обернулись. Крон стрибав у траві всього в декількох футах від них. І знову почувся шурхіт. Крон пискнув, потім загарчав, після чого пролунало шипіння. І, нарешті, він затих.

Гвен скотилась з Тора, вони обидва підвелися і озирнулися. Тор підскочив на ноги, щоб захистити Гвендолін, розмірковуючи, що б це могло бути. Він нікого не бачив. Але хтось, або щось, мало бути там, за кілька футів від них, у високій траві.

Перед ними з'явився Крон – у нього в пащі, в маленьких, гострих як бритва зубах бовталася величезна біла змія, що ледве рухалась. Вона досягала десяти футів в довжину, її біла шкіра блищала, вона була завтовшки з велику гілку дерева.

За мить Тор зрозумів, що сталося: Крон врятував їх від нападу цієї смертельно небезпечної рептилії. Його серце сповнилося подяки до дитинча леопарда.

Гвен важко дихала.

“Біла гадюка”, – промовила вона. – “Найнебезпечніша рептилія у всьому королівстві”.

Тор з жахом дивився на змію.

“Я думав, цієї змії не існує. Я вважав, що це всього лише легенда”.

“Вона дуже рідкісна”, – відповіла Гвен. – “Я бачила її тільки один раз у своєму житті. У день, коли був убитий мій дід. Це знак”.

Вона обернулася і подивилася на Тора.

“Це означає, що прийде смерть. Смерть когось дуже близького”.

Тор відчув, як по його спині пробіг холодок. Раптом, по галявині пробіг холодний вітерець, і Тор зрозумів, з абсолютною впевненістю, що Гвен була права.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Гвендолін йшла одна по замку, піднімаючись по гвинтових сходах, що вели нагору. Її думки

були зайняті Тором. Їх прогулянкою, поцілунком, а потім і змією.

Її роздирали суперечливі почуття. З одного боку, вона була щаслива провести час з ним; з іншого боку, вона була нажахана тією гадюкою, передвісницю смерті. Але Гвен не знала, чию смерть вона передвіщала, і не могла позбутися думки про це. Вона боялася, що хтось з її родини може померти. Чи міг це бути один з її братів? Годфрі? Кендрик? Чи її мати? Або – вона здригнулася, допустивши думку – її батько?

Поява цієї змії затьмарила їхній радісний день – і коли настрої був зіпсований, вони вже не змогли це виправити. Вони повернулися у двір, розлучившись прямо перед виходом з лісу, щоб залишитися непоміченими. Останнє, чого Гвен хотілося б, так це щоб її мати упіймала їх разом. Але Гвен не відмовиться від Тора так легко. Вона знайде спосіб боротьби зі своєю матір'ю. Їй потрібен час, щоб розробити стратегію.

Розставання з Тором заподіяло їй біль. Гвен стало погано, коли вона згадала про це. Вона мала намір запитати його, чи зустрінесться він з нею знову, чи були у нього плани на наступний день. Але вона була мов в тумані. Гвендолін розгубилась від зустрічі зі змією і просто забула про це. Тепер Гвен хвилювалася, що він міг сприйняти це за її байдужість по відношенню до нього.

Як тільки вона з'явилася в Королівському Дворі, слуги батька викликали її. Серце її шалено калатало, поки вона піднімалася сходами. Гвен задавалася питанням, чому батько бажає бачити її. Невже їх з Тором помітили? Адже іншої причини для такої термінової зустрічі з батьком не було. Невже він теж збирається заборонити їй бачитися з Тором? Гвен ледве могла уявити, що він так вчинить. Він завжди був на її стороні.

Нарешті, захекавшись, Гвен піднялася нагору. Вона поспішила пройти по коридору, повз слуг, які встали по стійці струнко при її появі і відкрили двері в покій її батька. Двоє інших слуг, які перебували всередині, нахилилися, коли вона увійшла.

“Залиште нас”, – велів їм Король.

Вони вклонилися і поспішили вийти з кімнати, з гуркотом зачинивши за собою двері.

Батько встав з-за столу з широкою посмішкою на обличчі і попрямував до неї через великі покій. Вона відчувала себе невимушено, як завжди, коли бачила його. Їй стало легше при вигляді його спокійного обличчя.

“Моя Гвендолін”, – сказав він.

Він простягнув руки і обійняв доньку. Вона обійняла його у відповідь, після чого Король підвів її до крісел, які стояли у кутку поруч з каміном. Кілька великих собак, вовкодавів, більшість з яких вона знала ще з дитинства, відійшли в сторону, коли вони підійшли до

вогню. Двоє з них пішли за нею і поклали голови їй на коліна. Гвен була рада опинитися біля каміна – стало незвично холодно як для літньої днини.

Її батько нахилився до вогню, дивлячись як грають вогники.

“Ти знаєш, чому я покликав тебе?” – запитав він.

Вона дивилась на його обличчя, але була не впевнена.

“Ні, Батьку”.

Він здивовано подивився на неї.

“Наша розмова на днях. З твоїми братами. Про царювання. Саме це я і хотів обговорити з тобою”.

Гвен видихнула з полегшенням. Батько не збирався говорити з нею про Тора. Він хоче поговорити про політику. Про дурну політику, яка хвилювала її найменше. Вона зітхнула.

“Схоже, тобі полегшало”, – зауважив він. – “А про що ти думала я хотів з тобою поговорити?”

Її батько був надто проникливим – він завжди таким був. Король був одним з тих небагатьох, який міг читати її, як відкриту книгу. Поруч з ним їй потрібно було бути обережніше.

“Нічого, Батьку”, – швидко відповіла вона.

Король знову посміхнувся.

“Отже, скажи мені. Що ти думаєш про мій вибір?” – поцікавився він.

“Про вибір?” – перепитала Гвен.

“Про мого спадкоємця! Для королівства!”

“Ви маєте на увазі мене?” – запитала вона.

“Кого ж іще?” – розсміявся батько.

Гвендолін почервоніла.

“Батьку, щонайменше, я була здивована. Я не первісток. Крім того, я жінка. Я нічого не

тямлю в політиці. Ні політика, ні правління королівством мене не хвилюють. У мене немає політичних амбіцій. Я не знаю, чому ваш вибір пав на мене”.

“Саме з цих причин”, – відповів Король. Обличчя його стало серйозним. – “Тому що ти не прагнеш трону. Ти не бажаєш правити і нічого не знаєш про політику”.

Він зробив глибокий вдих.

“Але ти знаєш людську природу. Ти дуже прониклива. Ти успадкувала це від мене. У тебе винахідливість твоєї матері, але мое вміння ладнати з людьми. Ти вмієш оцінювати їх; ти бачиш їх наскрізь. Саме це й потрібно правителю – знати людську природу. Більшого тобі й не потрібно. Все інше – спритність. Знати своїх людей, розуміти їх, довіряти своїм інстинктам, бути доброю по відношенню до них. І все”.

“Зрозуміло, всього цього не достатньо для того, щоб правити королівством”, – сказала Гвен.

“Не зовсім”, – не погодився її батько. – “Це все пов’язано. Рішення впливають з цього”.

“Але, Батьку, по-перше, ви забуваєте, що я не хочу правити, а по-друге, ви не збираєтесь помирати. Це всього лише дурна традиція, пов’язана з весіллям вашої старшої дитини. Навіщо зупинятися на цьому? Я не хочу ні говорити, ні думати про це. Сподіваюся, що ви ніколи не покинете нас, тому все це не має значення”.

Король прокашлявся. Він виглядав серйозним.

“Я говорив з Аргоном, він бачить похмуре майбутнє для мене. Я і сам це відчуваю. Я повинен підготуватися”, – сказав він.

Гвен стало зле.

“Аргон – йолоп. Чародій. Половина з того, що він говорить, не збувається. Не звертайте на нього увагу. Не слухайте його дурні прикмети. Ви в прекрасній формі. Ви будете жити вічно”.

Але МакГіл повільно похитав головою. Вона бачила сум на його обличчі і відчула, як їй стало ще гірше.

“Гвендолін, дочка моя, я тебе люблю. Я хочу, щоб ти була готова. Я хочу, щоб ти стала наступним правителем Кільця. Я кажу це серйозно. Це не прохання. Це наказ”.

Він глянув на неї так серйозно, що це злякало її. Його очі потемніли. Ніколи раніше Гвен не доводилося бачити такий вираз обличчя батька.

Її очі стали вологими. Гвен простягнула руку і витерла сльозу.

“Мені шкода, що я тебе засмутив”, – сказав Король.

“Тоді припиніть говорити про це”, – вимовила Гвен і розплакалася. – “Я не хочу, щоб ви вмирали”.

“Пробач, але я не можу. Я хочу, щоб ти мені дала відповідь”.

“Батьку, я не хочу образити вас”.

“Тоді скажи “так”.

“Але як я взагалі можу правити?” – благала Гвендолін.

“Це не так складно, як ти думаєш. Тебе будуть оточувати радники. Перше правило – не довіряти жодному з них. Довіряй собі. Ти можеш зробити це. Твій брак знань, твоя наївність – саме це зробить тебе великою. Ти будеш приймати щирі рішення. Пообіцяй мені”, – наполягав Король.

Вона заглянула в його очі і побачила, як багато це для нього означає. Вона хотіла змінити тему, хоча б для того, щоб заспокоїти батька і підбадьорити його.

“Добре, я обіцяю вам”, – швидко промовила Гвен. – “Вам від цього краще?”

Король відкинувся назад, і вона побачила, що він відчув полегшення.

“Так”, – сказав він. – “Дякую”.

“Добре. А тепер ми можемо поговорити про інші речі? Речі, які дійсно можуть відбутися”, – попросила вона.

Її батько відкинувся назад і розреготався. Здавалося, гора впала з його плечей.

“Саме тому я тебе і люблю”, – сказав він. – “Завжди така щаслива. Завжди можеш змусити мене розсміятись”.

Він розглядав її, і Гвен відчула, що він щось відчуває.

“Ти здаєшся надзвичайно щасливою”, – зауважив батько. – “Чи не задіяний тут якийсь хлопець?”

Гвен почервоніла. Вона встала і підійшла до вікна, відвернувшись від нього.

“Прошу вибачення, Батьку, але це особисте”.

“Це не особисте, якщо ти правитимеш королівством”, – сказав Король. – “Але я не буду пхати свого носа. Однак твоя мати попросила аудієнції з тобою і, я гадаю, вона не буде настільки поблажлива. Я не допитуватиму тебе. Але підготуйся”.

Її шлунок стиснувся. Вона відвернулася, дивлячись у вікно. Гвен ненавиділа це місце. Вона хотіла бути де завгодно, тільки не тут – в маленькому селі, на простій фермі, проживаючи звичайне життя з Тором. Далеко від усього цього, від усіх цих сил, що намагаються контролювати її.

Вона відчула ніжну руку на своєму плечі. Дівчина обернулася і побачила свого батька, який стояв позаду неї, посміхаючись.

“Твоя мати може бути жорстокою. Але що б вона не вирішила, знай, що я встану на твою сторону. Коли справа стосується кохання, людина вільна вибирати сама”.

Гвен потягнулася і обійняла батька. У цю хвилину вона любила його дужче всіх на світі. Вона намагалася викинути зі своєї голови провіщення змії, молячись щосили про те, щоб це не торкнулося її батька.

*

Гвен йшла через низку коридорів, минаючи ряди вітражів. Вона прямувала в покої своєї матері. Дівчина терпіти не могла, коли мати викликала її до себе, ненавиділа, що та завжди її контролювала. У багатьох відношеннях саме її мати правила королівством. Багато в чому вона була сильнішою батька, вміла постояти на своєму. Зрозуміло, королівство і гадки про це не мало; він здавався сильним і мудрим.

Але коли він повертався до палацу, і двері зачинялись, саме до неї він звертався за порадою. Мати була мудрішою, стриманішою, розважливішою, жорсткішою. Вона була безстрашною, як скеля. Вона тримала свою велику родину під залізним кулаком. Коли Королева хотіла чогось – особливо якщо вона вбила собі в голову, що так буде краще для її родини – вона це отримувала.

А тепер залізна воля її матері була спрямована на Гвен. Вона вже підготувала себе до протистояння. Вона відчула, що мати заговорить з нею про особисте життя і боялася того, що їх з Тором помітили. Але вона була налаштована не відступати – чого б це їй не коштувало. Якщо їй доведеться покинути це місце, вона це зробить. Мати могла б навіть заточити її в темницю.

Коли Гвен підійшла до покоїв матері, слуги відкрили перед нею величезні дубові двері, відступили в бік, пропускаяючи її всередину, після чого закрили їх.

Покої її матері були менші, ніж батькові – затишніші, з великими килимами, маленьким чайним сервізом та ігровою дошкою біля каміна, з кількома вишуканими жовтими оксамитовими стільцями навпроти нього. Її мати сиділа на одному з цих стільців, спиною до Гвен, хоча вона і чекала на неї. Вона сиділа обличчям до вогню, попиваючи чай і пересуваючи одну з фігур на ігровій дошці. Позаду неї знаходилися дві фрейліни – одна доглядала за волоссям, інша шнурувала її корсет.

“Заходь, дитя”, – пролунав суворий голос її матері.

Гвен терпіти не могла, коли мати так робила – влаштовувала суд на очах у слуг. Вона хотіла б відіслати їх, як завжди робив її батько, коли вони розмовляли. Це було найменше, що вона могла зробити для приватності і гідності. Але її мати ніколи цього не робила. Гвен дійшла висновку, що Королева просто грала в демонстрацію сили, тримаючи своїх слуг поблизу, дозволяючи їм слухати. Вона змушувала дочку нервувати.

У Гвен не було вибору. Вона пройшла через кімнату і сіла в одне з оксамитових крісел навпроти матері, ближче до вогню. Ще один прийом її матері – тримати свого співрозмовника ближче до вогню і приспати пильність полум'ям.

Королева не підняла очей. Навпаки, вся її увага була зосереджена на гральній дошці, вона переставляла одну фігуру зі слонової кістки в складному лабіринті.

“Твій хід”, – вимовила Королева.

Гвен подивилася на дошку. Вона була здивована, побачивши, що її мати все ще грає цю партію. Вона згадала, що у неї були коричневі фігури, але вона не грала в цю гру з матір'ю вже кілька тижнів. Королева була експертом у Пішаках, але Гвен грала в них навіть краще. Її мати ненавиділа програвати, і вона явно аналізувала цю гру в надії зробити ідеальний хід. Тепер Гвен була тут, і вона змусила її грати.

На відміну від матері, Гвен не потрібно було вивчати дошку. Вона просто подивилася на неї і побачила ідеальний хід. Вона потягнулася і пересунула одну з коричневих фігур в сторону, через всю дошку. Це поставило її мати за один хід від програшу.

Королева подивилася вниз. Її обличчя не виражало ніяких почуттів, вона всього лише підняла одну брову, а це, як знала Гвен, означало тривогу. Гвен була розумнішою, і її мати не могла прийняти цього.

Королева прокашлялася, вивчаючи дошку, все ще не підводячи очей на дочку.

“Я знаю про всі твої походеньки з тим простолюдином”, – сказала вона глузливо. – “Ти мене проігнорувала”. Королева подивилася на неї. – “Чому?”

Гвен зробила глибокий вдих, відчуваючи, як стиснувся її шлунок. Вона намагалася сформулювати найкращу відповідь. Вона не здасться. Не цього разу.

“Мое особисте життя – не ваша справа”, – відповіла Гвен.

“Невже? Це якраз моя справа. Твое особисте життя вплине на Королівство. На долю всієї родини. Кільця. Твое особисте життя стосується політики, хоча ти і воліла б забути про це. Ти не простолюдинка. У тебе просто немає особистого життя. І вже тим більше не може бути ніяких секретів від мене”.

Голос її матері був суворим і холодним. Гвен обурювала кожна мить цього візиту. Вона нічого не могла вдіяти, окрім як сидіти тут і чекати, поки мати закінчить. Вона відчула себе у пастці.

Нарешті, Королева прокашлялася.

“Оскільки ти відмовляєшся мене слухати, я змушена прийняти рішення за тебе. Ти більше не побачиш цього хлопчиська. А якщо ослухаєшся, я відправлю його геть з Легіону, з Королівського Двору назад у село. Потім я покараю його та всю його родину. Він буде вигнаний з ганьбою. І ти ніколи нічого не дізнаєшся про нього”.

Мати подивилася на неї, її нижня губа тремтіла від люті.

“Ти розумієш мене?”

Гвен дихала різко, вперше зрозумівши, на яке зло була здатна її мати. Вона невимовно ненавиділа її. Гвен також спіймала нервові погляди слуг. Це було принизливо.

Перш ніж вона встигла відповісти, її мати продовжила.

“Крім того, щоб надалі запобігти твоїй безрозсудній поведінці, я зробила деякі кроки, щоб організувати для тебе раціональний союз. У перший день наступного місяця ти вийдеш заміж за Алтона. Ти можеш починати свої весільні приготування. Готуйся до життя заміжньої жінки. Це все”, – зневажливо сказала Королева, повернувшись до гральної дошки.

Всередині у Гвен все вирувало і горіло. Їй хотілося закричати.

“Як ви смієте?” – запитала вона з наростаючою люттю в голосі. – “Невже ви думаєте, що я

маріонетка, якій ви можете вказувати, що робити?”

“Я не думаю”, – вимовила її мати. – “Я знаю. Ти – моя дочка, і ти підкоряєшся мені. І ти вийдеш заміж саме за того, за кого я скажу”.

“Ні, не вийду!” – крикнула Гвен у відповідь. – “І ви не зробите цього. Батько сказав, що ви не можете мене змусити!”

“Влаштовані союзи все ще є правом батьків у цьому королівстві, і це право короля і королеви. Твій батько може не погоджуватися, але ти знаєш, що він завжди поступається моїй волі”.

Мати подивилася на Гвен.

“Тому, як бачиш, ти зробиш те, що я скажу. Ти вийдеш заміж. Ніщо цього не відверне. Підготуйся”.

“Я цього не зроблю”, – відповіла Гвен. – “Ніколи. І якщо ви знову станете говорити зі мною про це, я більше не стану з вами розмовляти”.

Королева подивилася на неї з холодною і неприємною посмішкою.

“Мене не хвилює те, чи станеш ти зі мною розмовляти чи ні. Я – твоя мати, а не подружка. І я – твоя Королева. Можливо, це наша остання зустріч. Це не має значення. Зрештою, ти зробиш те, що я тобі велю. Я спостерігатиму за тим, як ти житимеш своє життя”.

Королева повернулася до гри.

“Ти вільна”, – сказала вона, махнувши рукою, немов Гвен була однією з її слуг.

Гвен так кипіла від злості, що більше не могла цього винести. Вона зробила три кроки, підійшла до гральної дошки матері і жбурнула її двома руками, розкидаючи фігури зі слонової кістки і розбиваючи великий стіл на шматочки.

Королева підстрибнула від шоку.

“Я вас ненавиджу”, – просичала Гвен.

Після цього вона розвернулася і вискочила з покоїв, відмахуючись від рук слуг, вирішивши піти з власної волі – лише б ніколи знов не бачити обличчя своєї матері.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Тор годинами блукав по лісових стежках, розмірковуючи про свою зустріч з Гвен. Він не міг викинути її з голови. Час, проведений з нею був чарівний, він отримав набагато більше, ніж очікував. Він більше не був стурбований глибиною її почуттів до нього. Це був прекрасний день, звичайно, якщо не враховувати того, що сталось наприкінці їхньої зустрічі.

Біла змія, яку вони зустріли, була поганою прикметою. Їм пощастило, що вона їх не вкусила. Тор подивився на Крона, який йшов поряд, щасливий, як ніколи, і запитав себе – що б сталося, якби той не вбив змію і не врятував їх життя. Чи були б вони вже мертві? Він був безмежно вдячний Крону і знав, що знайшов надійного супутника на все життя.

Тим не менше, це турбувало Тора: змія була надзвичайно рідкісною і навіть не жила в цій частині Королівства. Такий вид жив на півдні, в болотах. Як вона могла потрапити сюди? Чому вона напала на них саме в цей момент? Подія була занадто містичною і Тор був впевнений, що це знак. Як і Гвен, він відчував, що це була погана прикмета, передвісник смерті. Але чиеї?

Тор хотів виштовхнути це зі своєї голови, забути, думати про інші речі, але не міг. Це змушувало його страждати і не давало спокою. Він знав, що має повертатись до казарм, але він був не в змозі. Сьогодні був вихідний день і Тор провів декілька годин, кружляючи лісовими стежками, намагаючись очистити свій розум. Він був впевнений, що змія принесла якесь повідомлення і йому терміново потрібно щось робити.

Найгіршим було їх розставання з Гвен. Коли вони досягли краю лісу, їх доріжки швидко розійшлись. Вони ледве встигли сказати одне одному декілька слів. Тор припустив, що це було через змію, але він не був певний. Вона нічого не сказала про наступну зустріч. Невже, вона вже змінила свою думку про Тора. Може, він зробив щось не так?

Ці думки розривали Тора. Він не знав, що робити з собою і ходив колами протягом декількох годин. Йому потрібно було поговорити з кимось, хто розумів ці речі і допоміг би інтерпретувати ці знаки.

Тор зупинився, як укопаний. Звичайно. Аргон. Він був ідеальною кандидатурою. Він би зміг все пояснити Тору і заспокоїти його.

Тор огледівся. Він стояв на дальньому, північному кінці хребта, і звідси відкривався прекрасний вид на королівське місто. Він стояв біля перехрестя. Тор знав, що Аргон живе один в кам'яному будинку на північній околиці Рівнини Валунів. Він знав, що якщо поверне ліворуч, подалі від міста, ця стежка приведе його куди потрібно. І він пішов.

Це була довга подорож, і було цілком можливо, що Аргона не буде на місці, коли Тор прибуде, але він повинен був спробувати. Він не міг заспокоїтись, поки не отримає відповіді.

Тор поспішав до дому Аргона. Він йшов удвічі швидше, прямуючи до рівнин. Ранок перейшов у день, а хлопець все йшов і йшов. Це був прекрасний літній день, і сонце яскраво освітлювало поля навколо нього. Крон стрибав поруч, іноді зупиняючись, щоб поправити білку, яку він ніс у роті.

Стежка ставала крутіше, задув вітер, зникли кущі. Вони поступилися місцем пустельним ландшафтам зі скель і валунів. Незабаром стежка теж зникла. Ставало все холодніше, потім закінчились і дерева. Тут було моторошно, пейзаж складався лише з каміння, бруду і валунів. Тору здалось, що він йде по спустошеній землі. Стежка повністю зникла, і Тор пішов по гравію та камінню.

Крон, який йшов поряд, почав скиглити. В повітрі висіло гидливе відчуття. І Тор відчував його. Це не обов'язково було зло. Просто це було щось інше. Важкий, містичний туман.

Тор подумав, що, можливо, вибрав неправильний напрямок, але саме в цю мить він помітив на горизонті, високо на пагорбі, невеликий кам'яний будиночок. Він був присадкуватим, абсолютно круглим, у формі кільця, побудований з чорного твердого каменю. В ньому не було вікон, одні тільки двері у формі арки. На них не було ручки або молоточка. Невже, Аргон дійсно живе у цьому безлюдному місці. Чи засмутиться він, що Тор прийшов без запрошення?

Тор почав вагатися чи йти далі, але змусив себе продовжити шлях. Коли він наблизився до дверей, то відчув особливу енергію в повітрі, настільки густу, що ледве міг дихати. Його серце забилося швидше, він простягнув руку, щоби постукати кулаком.

Перш, ніж він доторкнувся до них, двері відчинились самі собою. Всередині було дуже темно, і Тор не був впевнений чи вітер, чи хтось інший відчинив їх. Темрява була така, що він не міг побачити, чи є там хтось всередині.

Тор потягнувся, обережно штовхнув двері і просунув голову в щілину.

“Чи є тут хтось?” – спитав він.

Він відкрив їх ширше. Тут було зовсім темно, тільки декілька промінців світла пробивались в дальньому кінці будинку.

“Добрий день?” – крикнув він голосніше. – “Аргон!”

Поруч з ним занявчав Крон. Тору здалось очевидним, що це була погана ідея і Аргона

немає вдома. Але все таки, він змусив себе подивитись. Зробивши декілька кроків, Тор почув, як двері позаду нього зачинились.

Тор розвернувся і побачив, що біля дальньої стіни стоїть Аргон.

“Мені дуже шкода, що я потривожив вас”, – сказав Тор, і його серце шалено закалатало.

“Ти прийшов без запрошення”, – сказав Аргон.

“Пробачте мене”, – відповів Тор. – “Я не хотів надокучати”.

Тор подивився навколо. Коли його очі звикли до темряви, він побачив декілька невеликих свічок, які стояли колом біля кам'яної стіни. Кімнату освітлювали декілька промінців світла, які пробивались через невеличкий круглий отвір у стелі. Це місце було містичним і сюрреалістичним.

“Мало хто був тут”, – відповів Аргон. – “Звичайно, і тебе б зараз не було тут, якби я цього не дозволив. Ці двері відчиняються тільки тим, хто має сюди зайти. Для інших вона не відчиняється. І ніяка сила в світі їх не відчинить”.

Тор відчув себе краще, але все ж, він задавався питанням, звідки Аргон знав, що він прийде. Цей друїд був суцільної загадкою для нього.

“У мене сталась подія, яку я не розумію”, – сказав Тор, маючи надію почути думку Аргона з цього приводу. – “Це була змія. Біла гадюка. Вона хотіла напасти на нас. Крон, мій леопард, врятував нас”.

“Нас?” – запитав Аргон.

Тор почервонів, він зрозумів, що сказав зайвого. Хлопець не міг підібрати потрібних слів.

“Я був не один”, – сказав він.

“А з ким ти був?”

Тор стояв, як укопаний, не знаючи, що сказати. Зрештою, друїд був близький до Короля і міг йому щось розповісти.

“Я не розумію, яке відношення це має до змії”.

“Пряме відношення. Ти не задавався питанням, чому змія напала саме в той момент, коли ти був з цією людиною?”

Тор був спійманий на гарячому.

“Я не розумію”, – сказав він.

“Не всі знаки, які ти бачиш, призначені для тебе. Деякі з них – для інших”.

Тор розглядав Аргона у тьмяному світлі і починав розуміти. Невже з Гвен повинно статись щось погане? І якщо це так, як він міг би це зупинити?

“Чи можете ви змінити долю?” – запитав Тор.

Аргон розвернувся, повільно перетинаючи кімнату.

“Звичайно, це питання, яке люди задають протягом століть”, – відповів Аргон. – “Чи можна змінити долю? З одного боку, все вже визначено, все вже написано. З іншого – у нас є свобода волі. Наші вибори також визначають нашу долю. Здається неможливим, що доля і вільний вибір існують все життя пліч-о-пліч, але все-таки це так. Саме в тому місці, де стикаються ці дві протилежності, у гру вступає людська поведінка. Долю не завжди можна змінити, але іноді її можна обійти або навіть переписати за допомогою великої жертви чи сильної волі. Найчастіше ми є лише спостерігачами, які мають змогу тільки дивитись. Ми вважаємо, що приймаємо участь, але насправді це не так. В основному, ми спостерігачі, а не учасники”.

“Тоді чому Всесвіт турбується про те, щоб показати нам знамення, якщо ми нічого не можемо зробити?” – запитав Тор.

Аргон повернувся і посміхнувся.

“Ти кмітливий, хлопче. Я скажу тобі. Головним чином, нам посилають знамення, щоб ми змогли підготуватись. Нам дають підказки, щоб дати час на підготовку. Іноді це робиться для того, щоб ми могли щось змінити. Але таке трапляється дуже нечасто”.

“Чи правда, що біла гадюка віщує смерть?”

Аргон подивився на нього.

“Так”. – нарешті відповів друїд. – “Це завжди так”.

Серце Тора забилося частіше після того, як друїд підтвердив всі його здогадки. Він також був здивований від прямої відповіді Аргона.

“Я зіткнувся з нею сьогодні”, – сказав Тор. – “Але я не знаю, хто помре. Мені здається, що я повинен щось зробити, щоб запобігти цьому. Я хочу викинути це зі своєї голови, але не

можу. Мені постійно ввижається голова змії. Чому?”

Аргон довго дивився на Тора, потім зітхнув.

“Тому що смерть того, хто помре, вплине безпосередньо і на тебе. Це матиме вплив на твою долю”.

Тор був дуже схвилюваний. Він відчував, що кожна відповідь викликає ще більше питань.

“Але це не справедливо!” – сказав він. – “Мені потрібно знати, хто саме помре. Я зможу попередити цю людину!”

Аргон похитав головою.

“Можливо, тобі і не треба знати цього”, – відповів він. – “І якби ти навіть знав, ти нічого б не вдіяв. Смерть завжди знаходить свою жертву. Навіть якщо жертву попередили”.

“Тоді навіщо мені це показали?” – запитав змучений Тор. – “І чому це не йде з моєї голови?”

Аргон ступив так близько, що опинився у декількох дюймах від Тора. Очі друїда у темряві горіли так яскраво, що це налякало Тора. Це було наче дивитись на сонце, але Тор не міг відвести погляд у бік. Аргон підняв руку і поклав її на плече Тора. Вона була льодяною на дотик, холодок пробіг через тіло хлопця.

“Ти ще молодий”, – повільно сказав Аргон. – “Ти відчуваєш речі занадто глибоко. Бачити майбутнє – це велика нагорода. Але це може бути і великим прокляттям. Більшість людей, які проживають свою долю, поняття не мають про неї. Іноді дуже боляче знати долю, знати, що буде далі. Ти ще навіть не почав розуміти свої сили. Але колись ти зрозумієш. Колись. Після того, як ти зрозумієш, звідки ти”.

“А звідки я?” – запитав розгублений Тор.

“З дому твоєї матері. Далеко звідси. За Каньйоном, на дальніх рубежах Вільдів. Там є замок, високо в небі. Він стоїть самотньо на скелі і, щоб дістатись до нього, треба пройти вздовж кам'яної дороги. Це чарівна дорога, вона неначе веде до самого неба. Це місце великої сили. Ти родом звідти. Поки ти не побуваєш у цьому місці, ти не зрозумієш все до кінця. Коли ти зробиш це, ти отримаєш відповіді на всі свої запитання”.

Тор кліпнув. Коли він відкрив очі, то, на свій подив, побачив, що знаходиться ззовні будинку Аргона. Він поняття не мав, як туди потрапив.

Вітер бився об скелі. Тор подивився на різке сонячне світло. Поруч з ним стояв Крон і

нявчав.

Тор підійшов до дверей будинку друїда і постукав у них з усіх сил. У відповідь не пролунало нічого, крім тиші.

“Аргон!” – закричав Тор.

У відповідь він почув тільки свист вітру.

Він спробував відкрити двері, натиснувши на них всією масою, але вони навіть не поворухнулись.

Тор чекав довгий час, поки нарешті не почало вечоріти. Нарешті він зрозумів, що його час тут вичерпаний.

Він повернувся і почав спускатись по кам'янистому схилу. Хлопець відчував себе ще більш заплутаним. Тепер він був упевнений, що наближається смерть. Але він нічого не зможе з цим зробити.

Хлопець йшов по цьому безлюдному місцю. Раптом він відчув холод на щиколотках. Він побачив густий туман, який ставав все гущіше і піднімався все вище. Тор не розумів, що відбувається. Крон занявчав.

Тор спробував прискоритись, але дуже швидко туман став настільки густим, що він ледве бачив, що відбувається у нього перед очима. У той же час хлопець відчув, як його кінцівки важчають, а небо, як за помахом чарівної палички, темнішає. Він відчув, що його сили вичерпані. Тор не міг більше зробити ані кроку. Хлопець згорнувся у клубок на землі, оповитий туманом. Він спробував відкрити очі, поворушитися, але не зміг. За мить Тор вже міцно спав.

*

Тор побачив, що стоїть на вершині гори. Перед ним розкинулося ціле Королівство Кільця. Він бачив перед собою замок Короля, фортифікаційні споруди, сади, дерева і пагорби; все тонуло у літній зелені. Поля були наповнені фруктами і квітами; лунали святкові звуки музики.

Але, щойно Тор почав оглядатися, трава почала чорніти. Фрукти попадали з дерев, і самі дерева стали сухими. Всі квіти перетворились на попіл, але – що навело на нього найбільший жах – будинки почали руйнуватись один за одним, поки від них не залишилось нічого, крім купи каміння.

Тор подивився вниз і раптом побачив величезну білу гадюку. Її слизьке тіло вилось між ногами Тора. Він стояв безпорадний, поки його тіло, а потім і руки були повністю обвиті змією. Він відчув, що задихається. Змія видушувала з нього життя, вона огорнула хлопця і дивилась на нього. Її голова знаходилась всього в декількох дюймах від обличчя Тора, а язик майже діставав до щок. Вона відкрила свій рот ширше, показавши величезні ікла, нахилилась вперед і проковтнула голову хлопця.

Тор скрикнув і опинився в замку Короля. Той був зовсім порожній, навіть трон не стояв на своєму місці. Меч Долі лежав неторканим. Всі вікна були розбиті, вітражі валялись на камінні. Він почув музику, повернувся на звук і пішов через порожні кімнати. Нарешті, він досяг величезних подвійних дверей, сто футів у висоту і щосили натиснув на них.

Тор стояв на вході у королівський бенкетний зал. Два довжелезні столи перед ним розтягнулись на всю кімнату. На столах було вдосталь їжі, але за ними ніхто не сидів. У дальньому кінці кімнати сиділа лише одна людина. Це був король МакГіл. Він сидів на троні і дивився прямо на Тора. Здавалося, що він був так далеко.

Тор відчував, що має підійти до нього. Він пішов по великій кімнаті, між двома бенкетними столами. Раптом всі продукти по обидва боки від нього почали псуватись, вони гнили і чорніли з кожним його кроком. На них тут же сідали мухи. Вони дзижчали і копошились на гнилій їжі.

Тор почав йти швидше. Король був вже близько, якихось десять футів, коли збоку з'явився слуга, тримаючи величезний золотий кубок з вином. Це був відмінний кубок, зроблений з щирого золота і покритий рубінами і сапфірами. Тор побачив, що поки Король відвернувся, слуга всипав у вино білий порошок. Тор зрозумів, що це була отрута.

Слуга підніс кубок ближче, і МакГіл схопив його обома руками.

“Ні!” – закричав Тор.

Тор кинувся вперед, намагаючись вибити вино з рук короля.

Але він був недостатньо швидкий. МакГіл пив вино великими ковтками. Воно лилось по його щоках, грудях, аж ось, нарешті, вино в келиху закінчилось.

МакГіл повернувся і подивився на Тора, його очі широко розкрилися. Він простягнув руки і схопився за горло, потім почав задихатись і впав з трону на кам'яну підлогу. Його корона звалилась з нього, з брязкотом вдарилась об кам'яну підлогу і відкотилась на кілька футів.

Він лежав нерухомий, з розплющеними очима, мертвий.

Прилетів Естофель і сів на голову Королю МакГілу. Він дивився прямо на Тора і, раптом,

закричав. Звук був настільки пронизливим, що мурашки пробігли по спині Тора.

“Ні!” – кричав Тор.

*

Тор прокинувся від власного крику.

Він підвівся і дивився навколо, важко дихаючи, намагаючись з’ясувати, де він знаходиться. Він все ще лежав на Аргоновій горі. Мабуть, він заснув тут. Туман розсіявся, і він побачив світанок. Криваво-червоні промені сонця майоріли над горизонтом, запалюючи день. Поруч з ним нявчав Крон. Він скочив йому на коліна і лизнув обличчя.

Тор обійняв Крона. Хлопець важко дихав, намагаючись зрозуміти – чи він прокинувся, чи ще спить. Йому знадобилось багато часу, щоб зрозуміти, що це був лише сон. Усе було таким справжнім.

Тор почув вереск і побачив Естофель поруч на скелі. Великий птах подивився прямо на хлопця і кричав, потім знову і знову.

Від цього звуку по спині Тора пробіг холодок. Такий самий вереск він чув у своєму сні. Тепер кожною унцією свого тіла він розумів, що це було послання.

Король буде отруєний.

Тор схопився на ноги і у променях світанку побіг вниз з гори, прямуючи до Королівського Двору. Він повинен був побачити Короля. Король може подумати, що Тор божевільний, але він не має вибору і буде робити все для того, щоб врятувати життя Королю.

*

Тор промчав через міст до зовнішніх воріт замку. На щастя, двоє охоронців, що стояли там, впізнали його по Легіону. Вони пропустили його, не зупиняючи, і він продовжував бігти разом з Кроном.

Тор мчав по королівському двору, повз фонтани, доки не вибіг до внутрішніх воріт замку. Там стояли четверо охоронців, які перегородили йому дорогу.

Тор зупинився, хапаючи ротом повітря.

“Яка твоя мета, хлопче?” – запитав один з них.

“Ви не розумієте, ви маєте пропустити мене”, – видихнув Тор. – “Я маю побачити Короля”.

Охоронці підозріло переглянулись.

“Я Торгрін з Королівського Легіону. Ви повинні мене пропустити!”

“Я знаю, хто він такий. Він один з нас”, – сказав один з охоронців.

Але головний страж зробив крок вперед.

“Яка справа у тебе до Короля?” – наполегливо запитав він.

Тор досі не міг віддихатись.

“Дуже важлива справа. Я терміново маю його побачити!”

“Ти погано інформований. Король не чекає тебе. Його тут немає. Він поїхав зі своїм караваном годину тому у справах двору. Він не повернеться до вечора, поки не почнеться королівський бенкет”.

“Бенкет?” – запитав Тор і його серце закалатало. Він згадав свій сон, бенкетні столи і зі страхом відчув, що все справджується.

“Так, бенкет. Ти, як один з воїнів Легіону, точно будеш там. Але зараз Короля немає і немає ніякої можливості побачити його. Повертайся пізніше разом з іншими”.

“Але я повинен передати йому повідомлення!” – наполягав Тор. – “Перед бенкетом!”

“Ти можеш залишити повідомлення мені, якщо хочеш. Але я не передам його раніше, ніж це можеш зробити ти”.

Тор не хотів залишати повідомлення охороні. Він розумів, що виглядатиме божевільним. Він повинен передати його сьогодні сам, перед святом. Він молився, щоб не зробити це занадто пізно.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Тор поспішив повернутися до казарм Легіону. На щастя, він повернувся на світанку, ще до

того, як почалося денне тренування. Тор задихався. Крон був поруч з ним. Він приєднався до іншими хлопців, які прокидалися, щоб отримати розпорядження на день. Він стояв, захакавшись, стурбований, як ніколи. Тор не уявляв собі, як він зможе дочекатися кінця тренування. Він рахуватиме кожну хвилину до вечірнього бенкету, поки не зможе попередити Короля. Він був упевнений, що передвістя з'явилось йому, щоб він зміг попередити правителя. Доля королівства лежала на його плечах.

Виснажений Тор біг поруч з Рісом і О'Коннором на поле. Вони почали шикувались.

“Де ти був минулої ночі?” – запитав Ріс.

Тор хотів би знати, як відповісти, але насправді він і сам не знав, де був. Що він мав сказати? Що він заснув на горі біля Аргона? Це не мало ніякого сенсу, навіть для нього самого.

“Я не знаю”, – відповів він, не знаючи, що сказати.

“Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що не знаєш?” – запитав О'Коннор.

“Я заблукав”, – сказав Тор.

“Заблукав?”

“Ну що ж, тобі пощастило повернутися вчасно”, – сказав Ріс.

“Якби ти запізнився на денні вправи, вони б не дозволили тобі повернутися в Легіон”, – додав Елден, підходячи до них. Він поплескав Тора по плечу своєю мускулистою рукою. – “Радий тебе бачити. Тебе вчора не вистачало”.

Тор все ще дивувався, наскільки змінилось ставлення Елдена до нього з часів, коли вони побували на іншій стороні Каньйону.

“Як справи з моєю сестрою?” – пошепки запитав Ріс.

Тор почервонів, не знаючи, що відповісти.

“Ти з нею бачився?” – продовжував допитуватися Ріс.

“Так”, – почав Тор. – “Ми чудово провели час. Хоча ми змушені були передчасно розійтися”.

“Що ж”, – продовжив Ріс, коли всі вони вишикувалися перед Колком і Королівською раттю. – “Сьогодні ввечері ти знову її побачиш. Одягни все найкраще. Сьогодні Королівський

бенкет”.

Тор здригнувся. Він подумав про свій сон і йому здалося, ніби сама доля танцює у нього перед очима. Він відчув себе безпорадним, приреченим просто спостерігати за тим, як розгортаються події, не в силах що-небудь змінити.

“ТИХО!” – Крикнув Колк і почав ходити перед хлопцями.

Тор і його друзі припинили.

Колк повільно проходив повз шеренги солдатів, оглядаючи їх.

“Ви вчора повеселилися, а тепер повертаємося до тренування. Сьогодні ви навчитеся стародавньому мистецтву копання окопів”.

Всі заскиглили в один голос.

“ТИША!” – скомандував він.

Вони замовкли.

“Копання траншей являє собою важку роботу”, – продовжував Колк. – “Але це важлива робота. Одного дня ви опинитесь у дикій природі, захищаючи наше королівство, а поруч з вами не буде нікого, хто міг би вам допомогти. Буде холодно – настільки холодно, що ви не будете відчувати пальців ніг у непроглядній темряві ночі. Ви станете робити все що завгодно, щоб зігрітися. Або ви опинитесь в бою, в якому вам потрібно буде сховатися, щоб захистити себе від ворожих стріл. Причин, за якими вам знадобиться окоп, може бути мільйон. І окоп може стати вашим кращим другом”.

“Сьогодні”, – продовжував Колк, прокашлявшись. – “Ви цілий день будете копати траншеї, доти, доки ваші руки не будуть червоними від мозолів, поки ваші спини не стане ломити. І тоді, в день бою, це не здасться вам таким вже поганим”.

“КРОКОМ РУШ!” – скомандував Колк.

Знову пролунав стогін розчарування, і юнаки розбились у шеренги по двоє та помарширували через поле за Колком.

“Відмінно”, – сказав Елден. – “Копання окопів. Саме так я і хотів провести цей день”.

“Могло бути й гірше”, – сказав О’Коннор. – “Якби йшов дощ”.

Вони підняли очі до неба, і Тор зауважив загрозливі хмари над їх головами.

“Він може піти”, – сказав Ріс. – “Не накликай”.

“ТОР!” – пролунав крик.

Обернувшись, Тор побачив, що Колк дивиться на нього. Він побіг до Колка, задаючись питанням, що ж він зробив не так.

“Так, сер”.

“Тебе викликає твій лицар”, – коротко сказав він. – “Відзвітуй перед Ереком на території замку. Тобі пощастило – сьогодні ти вільний. Замість цього ти служитимеш своєму лицареві, як повинні робити всі хороші зброєносці. Але не думай, що ти уникнеш копання окопів. Коли ти повернешся завтра, будеш копати їх один. А тепер іди!” – крикнув командир.

Обернувшись, Тор зловив на собі заздрісні погляди своїх друзів, після чого побіг з поля до замку. Що Ереку могло знадобитися від нього? Чи пов'язано це якимось з Королем?

*

Тор біг через Королівський Двір, звертаючи на стежку, по якій він раніше не ступав – до казарм Срібла. Їх казарми були вдвічі більші, ніж казарми Легіону – будівлі були викладені міддю, а стежки вимощені новим каменем. Щоб дістатися туди, Тор повинен був пройти через величезні арочні ворота, які пильнувала дюжина Королівських вартових. Стежка розширювалася, розтягувалася через величезне відкрите поле і закінчувалась комплексом кам'яних будівель, оточених огорожею, яку охороняла ще дюжина лицарів. Видовище було значним – навіть звідси.

Тор біг по стежці відкритою місщиною. Лицарі вже підготувалися до його наближення, хоча він все ще був далеко. Вони виступили вперед і схрестили свої списи, дивлячись прямо перед собою, не звертаючи на нього уваги.

“З якого приводу ти тут?” – запитав один з них.

“У мене служба”, – відповів Тор. – “Я – зброєносець Ерека”.

Лицарі обмінялися настороженими поглядами, але інший лицар виступив вперед і кивнув. Вони відступили, забравши свою зброю, після чого повільно відкрилися ворота – їх металеві шипи піднялися, заскрипівши. Ворота були величезні – як мінімум, товщиною два фути – і Тор подумав, що це місце було навіть більш укріпленим, ніж замок Короля.

“Друга будівля праворуч”, – крикнув лицар. – “Ти знайдеш його в стайнях”.

Тор розвернувся і поспішив по стежці через двір, проходячи через ряд кам'яних будівель. Все блищало, все було бездоганим, в ідеальному стані. Це місце випромінювало ауру сили.

Тор знайшов будівлю і був засліплений видовищем що постало перед ним: десятки найбільших і найкрасивіших коней, яких він коли-небудь бачив, були прив'язані рівними рядами зовні будівлі. Більшість з них була в обладунках. Коні виблискували. Все було величне.

Тут і там верхи на конях снували справжні лицарі. Тримавши в руках різну зброю, вони проходили через двір з різних воріт. Це було жваве місце. Тор відчував тут присутність битви. Це місце було не для тренувань, воно – для війни. Життя і смерті.

Тор пройшов через невеликий арковий прохід, вниз по темному кам'яному коридору і заглядав з однієї стайні в іншу в пошуках Ерека. Він дістався до останньої стайні, але ніде не знайшов лицаря.

“Ти шукаєш Ерека?” – запитав стражник.

Обернувшись, Тор кивнув.

“Так, сер. Я – його зброєносець”.

“Ти спізнився. Він уже зовні, готує свого коня. Ворушися швидше”.

Тор побіг по коридору і вирвався з конюшні на відкрите поле. Ерек був там. Він стояв перед величезним доблесним блискучим чорним конем з білим носом. Кінь фиркнув, коли з'явився Тор. Ерек обернувся.

“Я прошу вибачення, сер”, – сказав Тор, захекавшись. – “Я прийшов, як тільки зміг. Я не хотів спізнюватися”.

“Ти якраз вчасно”, – відповів Ерек, люб'язно посміхнувшись. – “Тор, познайомся з Ланніном”, – додав він, жестом вказуючи на коня.

Ланнін пирхнув і прогарцював, немов у відповідь. Тор зробив крок вперед і, простягнувши руку, погладив його ніс. Кінь тихо заіржав у відповідь.

“Це мій дорожній кінь. У лицаря мого рангу багато коней, як ти маєш знати: один – для лицарських турнірів, другий – для бою, третій – для довгих подорожей. З цим конем тобі належить подружитися. Ти йому подобаєшся, і це добре”.

Ланнін нахилився вперед і ткнув носом в долоню хлопця. Тор був приголомшений величчю цієї істоти. Він бачив кмітливість у його очах. Це було моторошно – здавалося, що кінь усе розуміє.

І тут Тор усвідомив те, що сказав Ерек.

“Ви сказали подорож, сер?” – здивовано запитав він.

Ерек перестав затягувати реміні і, обернувшись, глянув на нього.

“Сьогодні день мого народження. Мені виповнилося двадцять п’ять років. Це особливий день. Ти знаєш про День Вибору?”

Тор похитав головою. “Небагато, сер. Тільки те, що розповіли мені інші”.

“Ми, лицарі Кільця, завжди повинні продовжувати свій рід, покоління за поколінням”, – почав Ерек. – “До двадцяти п’яти років нам потрібно вибрати для себе наречену. Якщо ми нікого не вибрали до цього часу, закон зобов’язує нас знайти її. Нам надають один рік на пошуки, після чого ми повинні привезти її сюди. Якщо ми повернемося, не домігшись успіху, тоді Король сам вибере для нас наречену, і ми втрачаємо право вибору”.

“Тому сьогодні я повинен відправитися на пошуки”.

Тор втупився на Ерека, втративши дар мови.

“Але, сер, невже ви ідете? На цілий рік?”

Тору стало зле від цієї думки. Він відчув, як його світ руйнується. Лише тепер він повною мірою відчув як сильно йому подобався Ерек. У певному сенсі він став для нього батьком – навіть більше, ніж рідний батько.

“Але чиїм же зброєносцем я тоді буду?” – запитав Тор. – “І куди Ви поїдете?”

Тор згадав, чим він йому зобов’язаний, як він врятував його життя. Його серце стиснулося при думці, що Ерек іде.

Ерек зайшовся безтурботним сміхом.

“На яке питання я повинен відповісти першим?” – запитав він. – “Не хвилюйся. Тебе закріплять за новим лицарем. Ти будеш його зброєносцем до мого повернення. Це Кендрик, старший син Короля”.

Серце Тора заспівало, коли він почув про це. Він відчував таку ж прихильність до Кендрика. Кендрик був першим, хто помітив Тора і забезпечив йому місце в Легіоні.

“Що стосується моєї подорожі...” – продовжив Ерек. – “Я ще не знаю точно. Знаю, що поїду на південь, в королівство, звідки я родом, і пошукаю наречену там. Якщо я не знайду її в межах Кільця, тоді, напевно, я перетну море і відправлюся в своє власне королівство, щоб знайти її там”.

“Ваше власне королівство, сер?” – перепитав Тор.

Тор усвідомив, що йому відомо про Ерека дуже мало, і він зовсім не знає, звідки лицар родом. Він завжди вважав, що той народився десь в межах Кільця.

Ерек посміхнувся. “Так, далеко звідси, через море. Але це вже інша історія. Мені належить далеко і довга дорога, я повинен підготуватися. Тому допоможи мені зараз. Часу мало. Запряжи мого коня і приготуй зброю”.

У Тора запаморочилось в голові, коли він підбіг до кінських обладунків. Хлопець витягнув чорно-срібну кольчужну попону Ланніна. Він підбіг до коня, розмістив її на його спині і розправив по всьому величезному тілу. Після цього Тор дістав ще спеціальний шолом з тонкого металу, який вдягався на голову коня.

Ланнін тихо заіржав, але Тору здалось, що йому це подобається. Він був благородним конем і хлопцеві здавалось, що тварина в обладунках виглядає так само добре, як і лицар.

Тор побіг і дістав золоті шпори Ерека, потім допоміг їх прикріпити. Ерек скочив на коня.

“Яка зброя вам знадобиться, сір?” – запитав Тор.

Ерек подивився вниз.

“Важко передбачити, у яких битвах мені доведеться побувати протягом року. Але я маю полювати і захищати себе. Тому, звичайно, мені потрібний мій довгий меч. Також, принеси мені короткий меч, лук, сагайдак зі стрілами, короткий спис, булаву, кинджал і мій щит. Я підозрюю, цього має стати”.

“Так, сір”, – сказав Тор і зірвався з місця. Він побіг до збройової стійки Ерека, поруч зі стійлом Ланніна і подивився на десятки видів зброї. Це був значний арсенал і вибирати було з чого.

Він обережно знімав зброю Ерека, яку той забажав, і передавав кожен екземпляр особисто Ереку або прикріплював її до упряжі.

Ерек одягнув шкіряні рукавички, готуючись йти. Тор не міг просто стояти і дивитись, як він іде.

“Сір, я відчуваю, що мій обов’язок супроводжувати вас у цій подорожі”, – сказав Тор. – “Я ваш зброєносець, зрештою”.

Ерек похитав головою.

“Цю дорогу я повинен пройти сам”.

“Тоді, можливо, я можу супроводити вас до першого перехрестя?” – тиснув Тор. – “Якщо ви ідете на південь, ті дороги я добре знаю, адже я сам з півдня”.

Ерек подивився вниз, роздумуючи.

“Якщо ти хочеш провести мене до першого перехрестя, я не бачу в цьому нічого поганого. Але це важка поїздка, тому ми повинні рушати прямо зараз. Візьми коня мого зброєносця в кінці стайні. Він гнідий, з рудою гривею”.

Тор побіг до задньої частини стайні і знайшов коня. Коли хлопець осідлав тварину, Крон висунув голову з-під сорочки, подивився вниз і занявчав.

“Все добре, Крон”, – заспокоїв друга Тор.

Тор нахилився вперед і підганяючи коня, виїхав зі стайні. Ерек не став чекати Тора і помчав галопом на Ланніні. Тор намагався встигати за Ереком.

Вони проїхали разом через Королівський Двір. Вартові виструнчилися і відійшли в сторону, коли вони минали ворота. Декілька воїнів Срібла вишикувались, спостерігаючи і чекаючи, поки Ерек проїде поряд. Вони підняли кулаки в знак привітання.

Тор був гордий їхати поруч з Ереком в якості його зброєносця і радий був супроводжувати його, хоча б і до першого перехрестя.

Тор хотів так багато сказати Ереку. Він хотів задати лицарю багато запитань і подякувати йому. Але на це не було часу, вони їхали на південь, по рівнинах; місцевість постійно змінювалась, їхні коні скакали в променях раннього сонця, по вранішній Королівській дорозі. Коли вони минали пагорб, Тор побачив членів Легіону в полі, які копали окопи. Тор був радий, що його серед них не було. Хлопець побачив, як один з членів Легіону встав і підняв кулак. Важко було роздивитись, хто саме це був, але Тор був впевнений, що це Ріс вітається з ними. Хлопець підняв кулак у відповідь і поскакав далі.

Добре виbrukована дорога змінилась на вузьку, неприбрану і грубу, а потім і зовсім на

сільську стежину. Тор знав, наскільки небезпечно їздити по таких дорогах поодиночі, особливо в нічний час. Тут снувало чимало злодіїв, але Тора це мало тривожило, адже разом з ним був Ерек, якому неможливо було протистояти. Тому Тор більше хвилювався б за життя грабіжника, якби один з них наважився напасти на них. Звичайно, мало в кого вистачило б розуму напасти на одного з воїнів Срібла.

Вони їхали весь день, не зупиняючись ні на хвилину. Тор був виснажений і задихався. Він був вражений витривалістю Ерека і не хотів показувати, що стомився, щоб лицар не вважав його слабким.

Вони проїхали основні перехрестя і Тор зрозумів, де вони зараз. Якщо вони повернуть направо, то потраплять прямо у рідне село Тора. На хлопця накотилася хвиля ностальгії, і частина його ества захотіла поїхати цією дорогою, щоб побачити свого батька і своє село. Йому стало цікаво, що батько робить прямо зараз; мабуть він розгнівався на Тора, що той не повернувся. Але зараз це мало тривожило хлопця. На мить він засумував по минулому. Насправді, він відчував полегшення, що втік з цього невеликого села і інша частина хлопця ніколи не хотіла повертатись.

Вони продовжували скакати далі, на південь, по місцинах, у яких Тор ніколи не був. Хлопець чув про південне перехрестя, але не знав, де саме воно знаходиться. Це було одне з трьох перехресть, яке вело до південних кордонів Кільця. Вони їхали добру половину дня і сонце зійшло вже доволі високо. Тор спітнів; він задихався, і почав замислюватись: а чи встигне він вчасно повернутись на бенкет? Чи не зробив він помилку, супроводжуючи Ерека так далеко?

Вони завернули за пагорб, і, нарешті, Тор помітив на горизонті безпомилковий знак першого перехрестя. Там стояла велика тонка вежа, з Королівськими прапорами, які прикрашали вежу зі всіх сторін. На парапетах стояли вартові. Коли Ерека помітили, лицар на вежі засурмив. Повільно відкрилась сторожка.

Вони були на відстані декількох сотень ярдів, коли Ерек перейшов на рись. Тор почав хвилюватись, коли зрозумів, що це його останні хвилини поряд з Ереком перед тривалою відсутністю лицаря. Невідомо, чи повернеться він взагалі. Один рік – довгий термін, і ніхто не знав, що могло трапитись за цей час. Тор був радий, що принаймні має можливість супроводжувати Ерека. Він відчував, що його обов'язок виконаний.

Тор і Ерек йшли пліч-о-пліч. Вони самі і їх коні важко дихали. Вони наближались до вежі.

“Ми не будемо бачитись багато місяців”, – сказав Ерек. – “Коли я повернусь, у мене вже буде наречена. Усе може змінитися. Хоча, що б не трапилось, пам'ятай, ти завжди будеш моїм зброєносцем”.

Ерек глибоко зітхнув.

“Я хочу, щоб ти пам’ятав деякі речі. Лицар славиться не тільки силою, але і розумом. Відвага сама по собі не робить лицаря лицарем, лише у зв’язці з честю і мудрістю. Ти завжди маєш працювати над собою, вдосконалювати свій дух і розум. Лицар не пасивний, він активний. Ти повинен працювати над собою кожен день”.

“За ці місяці, ти набудеш нових навичок і навчишся володіти новими видами зброї. Але пам’ятай, є ще один вимір нашої боротьби. Вимір чаклунства. Знайди Аргона. Навчись розвивати свої приховані сили. Я відчуваю їх в тобі. Ти маєш великий потенціал. Тобі немає чого соромитись цього. Ти розумієш мене?”

“Так, сір”, – відповів Тор, вдячний Ереку за його мудрість і розуміння.

“Я вирішив взяти тебе під своє крило не просто так. Ти не такий, як інші. У тебе велична доля. Напевно, ще величніша, ніж навіть моя. Але вона залишається невиконаною. Ти не повинен приймати її як належне. Ти повинен працювати, щоб вона справдилась. Щоб бути великим воїном, ти маєш бути не тільки безстрашним і досвідченим. Ти також мусиш мати дух воїна, і завжди носи це у своєму серці і розумі. Ти повинен бути готовим віддати своє життя за інших. Найкращий лицар не прагне до багатства і слави. Найкращий лицар вибирає найважче завдання – завдання зробити себе кращою людиною. Кожного дня ти маєш старатися стати кращим. Не просто кращим за інших, а кращим за себе самого. Ти повинен захищати тих, хто не може себе захистити сам. Це завдання не для слабкодушх. Це – завдання героїв”.

У Тора запаморочилось в голові, коли він почав ретельно обмірковувати слова Ерека. Він був приголомшений і вдячний, не знаючи, як реагувати. Він знав, що знадобиться багато місяців для того, щоб повністю усвідомити сказане.

Вони досягли воріт першого перехрестя, і декілька членів Срібла вийшло назустріч Ереку. Вони йшли з посмішками на обличчях і, коли Ерек спішився, поплескали його по спині як старого друга.

Тор схопив Ланніна за віжки і повів його до слуги коло воріт, щоб той нагодував і почистив коня. Ерек повернувся, щоб подивитись на Тора в останній раз.

У їхню останню зустріч Тор хотів сказати занадто багато. Він хотів подякувати Ереку. Також, йому хотілось розповісти все: про знамення, про сон, про побоювання відносно Короля. Тор думав, що Ерек зможе зрозуміти.

Але Тор не зміг змусити себе зробити це. Ерек був оточений лицарями, і хлопець побоювався, що вони подумують, що він з’їхав з глузду. Так він і стояв, не в змозі щось зробити, поки Ерек не простягнув руку і не стиснув плече хлопця в останній раз.

“Захисти нашого короля”, – твердо промовив Ерек.

Від цих слів по спині Тора пробіг холодок. Ніби Ерек прочитав його думки.

Ерек повернувся і пішов через ворота з іншими лицарями. Коли вони пройшли, металеві шипи воріт повільно опустились.

Ерек пішов. Тор відчував, як щось скрутилося у його животі. Мине цілий рік, поки вони побачать одне одного знову.

Тор сів на коня, схопив віжки і поїхав. Вже почалася друга половина дня і залишалось мало часу, щоб встигнути до бенкету. Останні слова Ерека постійно крутились в голові хлопця, як мантра.

Захисти нашого короля.

Захисти нашого короля.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Тор скакав в непроглядній темряві. Він минув останні ворота Королівського Двору, ледве уповільнив коня і зістрибнув з нього. Важко дихаючи, він передав віжки слугі. Він скакав цілий день. Сонце сіло кілька годин тому і, судячи з усіх смолоскипів всередині і криків за воротами, королівський бенкет був у повному розпалі. Він вилаяв себе за те, що був далеко так довго і молився, щоб ще не було занадто пізно.

Він підбіг до найближчого слуги.

“Чи все в гаразд всередині?” – з поспіхом запитав він.

Він мав з’ясувати, чи все в порядку з Королем, хоча, зрозуміло, він не міг прямо запитати чи не отруїли його.

Слуга спантеличено подивився на нього.

“А хіба має бути інакше? Все в порядку, крім того, що ти запізнився. Члени королівського Легіону завжди повинні приходити вчасно. І твій одяг брудний. Це неповага до твоїх друзів. Помий руки і поспіши всередину”.

Тор поспішив через ворота. Він засунув руки в невелику кам'яну купіль, наповнену водою, хлюпнув трохи води собі на обличчя і пробігся вологими руками по своїм довгим пасмам. З самого ранку він перебував у постійному русі, тому весь був у пилюці. Йому здавалося, що він провів у дорозі десять днів. Він зробив глибокий вдих, спробувавши прийти до себе і здаватися спокійним. Тор швидко попрямував по коридорах, в сторону величезних дверей, що вели у святковий зал.

Коли він увійшов всередину через великі ародні двері, то немов опинився у своєму сні: перед ним були два святкових столи, довжиною в сотню футів. На чолі власного столу сидів Король в оточенні свити. Шум вразив Тора. Зал був забитий людьми. Тут були не тільки люди Короля, члени Срібла і Легіону, які сиділи за святковими столами, але також сотні інших – групи мандрівних музикантів, танцюристів, блазнів, дюжини жінок з борделю ... тут були різні слуги, охоронці і собаки. Це була справжнісінька божевільня.

Чоловіки пили пиво і вино з величезних кубків. Багато хто з них стояв, співаючи застільні пісні, цокаючись кубками. На столах був достаток їжі – від кабана і оленя до всіляких видів дичини, підсмажених на рожнах біля каміна. Одна половина залу об'їдалася різними стравами, в той час як інша бродила по кімнаті. Дивлячись на цей безлад, спостерігаючи за тим, наскільки п'яними були присутні, Тор зрозумів, що якби він прийшов раніше, коли все це тільки почалося, тут був би більший порядок. А зараз свято більше нагадувало п'яний дебош.

Першою реакцією Тора, крім потрясіння, було полегшення, що він побачив Короля живим. Він зітхнув. Король був у порядку. Він знову задався питанням: а може, то передвістя нічого не означає, його сон не має значення? Можливо, він просто занадто емоційно реагує на фантазії, і вони здаються йому набагато більш значними, ніж є насправді. Але, тим не менш, він не міг позбутися неприємного відчуття. Він все ще відчував гостру потребу дістатися до Короля і попередити його.

Захисти нашого короля.

Тор почав пробиратися крізь тісний натовп, намагаючись подолати довгий шлях до Короля. Він не міг просуватися швидко. Чоловіки були п'яними і буйними, стояли дуже щільно, а МакГіл сидів у сотнях футів від нього.

Тору вдалося подолати близько половини шляху через натовп, коли він зупинився, раптово побачивши Гвендолін. Вона сиділа за одним з невеликих столів, в оточенні своїх служниць. Дівчина виглядала похмурою, що було на неї не схоже. Її їжа і напій залишалися непочатими. Вона сиділа осторонь, окремо від інших членів королівської сім'ї. Тору стало цікаво, що ж було не так.

Тор вирвався з натовпу і поспішив до неї.

Гвен підняла очі і побачила, що він наближається. Але замість звичної усмішки її обличчя спохмурніло. Вперше Тор побачив гнів в її очах.

Гвен зіскочила зі свого стільця і, відвернувшись, попрямувала геть.

Тору здалося, наче хтось встромив у його серце ніж. Він не розумів її реакції. Що він зробив не так?

Він поспішив за нею і ніжно схопив за зап'ястя.

Гвен здивувала його. Грубо висмикнувши свою руку, вона розвернулася і сердито подивилася на нього.

“Не торкайся мене!” – крикнула вона.

Вражений її реакцією Тор зробив крок назад. Невже це та сама Гвендолін, яку він знав?

“Перепрошую”, – сказав він. – “Я не хотів образити тебе чи проявити неповагу. Я лише хотів поговорити з тобою”.

“Мені нема чого тобі сказати”, – кипіла вона. Її очі блищали від люті.

Тор ледве дихав. Він гадки не мав, що він зробив не так.

“Міледі, будь ласка, скажи мені чим я міг образити тебе? Що б це не було, я прошу вибачити мене”.

“Те, що ти зробив, не можна виправити. Жодних вибачень недостатньо. Це твоя справжня сутність”.

Вона знову попрямувала геть. Певна частина Тора подумала, що йому слід її відпустити, але інша не могла дозволити йому просто стояти і дивитися, як вона йде. Тільки не після того, що між ними було. Він має знати причину цієї ненависті з її боку.

Тор став перед нею, перегороджуючи їй шлях. Він не міг дозволити їй піти. Не так.

“Гвендолін, будь ласка. Будь ласка, просто дай мені один шанс. Дозволь мені, принаймні, дізнатися, що я зробив. Будь ласка, просто дозволь мені дізнатися”.

Гвен подивилася на нього, закипаючи від гніву, впершись руками в боки.

“Думаю, ти знаєш. Ти прекрасно це розумієш”.

“Ні, не знаю”, – щиро запевнив її Тор.

Вона дивилася на нього, зважуючи його слова, поки, нарешті, як здалося, не повірила йому.

“Мені сказали, що ніч, перед тим, як ми зустрілися, ти був у борделі. Що ти провів час з багатьма жінками, що ти розважався з ними всю ніч безперервно. А потім, коли зійшло сонце, ти прийшов до мене. Пригадуєш? Мені гидка твоя поведінка. Я шкодую про те, що зустріла тебе, про те, що ти торкався до мене. Сподіваюся, я більше ніколи знову не побачу твое обличчя. Ти зробив з мене посміховисько, але ніхто не сміє цього робити!”

“Міледі!” – вигукнув Тор, намагаючись зупинити її, бажаючи пояснити. – “Це неправда!”

Але між ними встала група музикантів. Гвен втекла, прокрадаючись крізь натовп так швидко, що Тор не міг знайти її. Через кілька секунд він повністю втратив її слід.

Тор горів зсередини. Він не міг повірити в те, що хтось розповів їй всю цю брехню, налаштував її проти нього. Він хотів знати, хто це був. Але це не мало значення. Його шанси з нею зараз зруйновані. Тор помирав зсередини.

Тор розвернувся і почав пробиратися через кімнату, згадавши про Короля. Він відчував себе спустошеним, ніби йому не було заради чого більше жити.

Не встиг він зробити й кількох кроків, як раптом з’явився Алтон, перегородивши йому шлях. На його обличчі була задоволена усмішка. На ньому були шовкові рейтузи, оксамитовий піджак і капелюх з пір’ям. Він дивився на Тора, сповнений зарозумілості й самозакоханості.

“Ну-ну”, – сказав він. – “Ти знайшов тут свою наречену, простолюдине? Зрозуміло, що ні. Думаю, чутки про твої подвиги в борделі поширилися вже скрізь”. Він посміхнувся і нахилився ближче, оголюючи свої дрібні жовті зуби. – “Насправді, я впевнений, що вони вже поширилися”.

“Ти знаєш, як кажуть: проблиск правди допомагає розпалити слух. Я знайшов цей проблиск. І тепер твоя репутація зіпсована, хлопчику”.

Тор більше не міг терпіти. Він накинувся на Алтона і вдарив його в живіт, від чого той завалився.

За мить до них підбігли приятелі по Легіону, солдати і стали між ними, розбороняючи молодиків.

“Ти перейшов межу, хлопчисько!” – закричав Алтон, вказуючи на Тора через тіла солдатів.

– “Ніхто не сміє чіпати члена королівської родини! Ти проведеш у темниці решту свого життя! Тебе заарештують! Будь упевнений в цьому! На світанку я приведу їх за тобою!” – крикнув Алтон і, розвернувшись, вибіг геть.

Тору не було діла ні до Алтона, ні до його вартових. Він думав тільки про Короля. Він вирвався з рук членів Легіону і продовжив свій шлях до МакГіла. Він відштовхував людей зі свого шляху, поспішаючи до королівського столу. Його охоплювали емоції, він не міг повірити в такий поворот подій. Його репутація міцніла лише для того, щоб якась погань зруйнувала її, щоб його любов оманливим шляхом відвернулася від нього. А тепер над ним нависла загроза завтрашнього арешту. Враховуючи той факт, що Королева налаштована проти нього, він побоювався, що це дійсно може статися.

Але зараз все це не хвилювало Тора. Все, про що він зараз хвилювався, це – захист Короля.

Він розштовхував людей усе сильніше, прориваючись через натовп і, нарешті, протиснувшись між трьома слугами, підійшов до столу Короля.

МакГіл сидів в центрі столу з величезним келихом вина в одній руці. Його щоки розчервонілись, він сміявся. Його оточували численні генерали. Тор встав перед ними, протискуючись прямо до лави, поки, нарешті, Король не помітив його.

“Мій володарю”, – викрикнув Тор, почувши відчай у своєму власному голосі. – “Я повинен поговорити з Вами! Будь ласка!”

Один із охоронців виступив вперед, щоб відштовхнути Тора, але Король підняв долоню.

“Торгрін!” – пролунав глибокий королівський голос, що сп’янів від вина. – “Хлопчику мій. Чому ти підійшов до нашого столу? Стіл Легіону знаходиться там”.

Тор низько вклонився.

“Мій Король, я перепрошую. Але я повинен поговорити з Вами”.

Музикант вдарив по тарілкам, але Король жестом наказав йому зупинитися.

Музика стихла. Всі генерали обернулися і подивилися на Тора. Він відчував, що загальна увага зосередилася на ньому.

“Ну, що ж, юний Торгріне, я дозволяю тобі. Говори. Що такого ти хочеш сказати, що не може почекати до ранку?” – запитав МакГіл.

“Мій повелителю”, – почав Тор, але раптово зупинився. Що саме він міг сказати? Що йому

приснився сон? Що він бачив знак? Що йому здається, ніби Короля збираються отруїти? Чи не прозвучить це, як абсурд?

Але у Тора не було вибору. Він повинен спробувати.

“Мій володарю, я бачив сон”, – почав він. – “Сон про Вас. У цьому урочистому залі, в цьому місці. Сон про те ... що Вам не слід пити”.

Король нахилився вперед і подивився на нього широко розкритими очима.

“Що мені не слід пити?” – перепитав він повільно і голосно.

За мить після приголомшливої тиші МакГіл відкинувся назад і вибухнув реготом, від якого зайшовся весь стіл.

“Що мені не слід пити!” – Повторив МакГіл. – “Який же це сон! Скоріше кошмар!”

Відкинувшись назад, Король все реготав. Всі його люди приєдналися до нього. Тор почервонів, але він не міг відступити.

МакГіл зробив жест, після чого вперед виступив стражник і, схопивши Тора, почав відводити його геть. Але Тор різко вирвався від нього. Він був налаштований рішуче. Він повинен передати Королю це послання.

Захисти нашого короля.

“Мій Король, я вимагаю, щоб Ви мене вислухали!” – закричав Тор, розчервонівшись. Він виступив вперед і вдарив кулаком по столу.

Стіл затрусився, через що всі присутні обернулися і подивилися на Тора.

У залі повисла мертва тиша, а обличчя Короля стало сердитим.

“ТИ вимагаєш?” – закричав Король. – “Ти нічого не смієш вимагати від мене, хлопчисько!” – Він кипів від гніву.

За столом стало ще тихіше. Тор відчув, що почервонів від приниження.

“Мій Король, я прошу Вас вибачити мене. Я не хотів проявити неповагу. Але я хвилююся за Вашу безпеку. Будь ласка. Не пийте. Я бачив сон про те, що Вас отруїли! Будь ласка. Я дуже хвилююся про Вас. Це єдина причина, по якій я так сказав”.

Поступово похмурий вираз зник з лиця МакГіла. Він глибоко подивився в очі Тора і зробив

глибокий вдих.

“Так, я бачу, що ти дійсно турбуєшся. Навіть якщо ти всього лише дурний хлопчисько. Я прощаю тобі твою неповагу. А тепер іди. І не показуйся мені на очі до ранку”.

Він жестом подав знак стражникам і вони повели Тора геть – на цей раз схопивши його міцніше. Гості, що сиділи за столом поступово повернулися до веселощів і знову почали пити.

Тор, якого відтягнули на кілька футів від Короля, згорав від обурення. Він боявся того, що наробив тут сьогодні ввечері, передчуваючи, що завтра йому доведеться за це заплатити. Можливо, його навіть попросять залишити це місце. Назавжди.

Коли стражники штовхнули його в останній раз, Тор опинився біля столу з членами Легіону – можливо, в двадцяти футах від Короля. Він відчув на своєму плечі чийсь руку і, обернувшись, побачив, що позаду нього стояв Ріс.

“Я цілий день тебе шукав. Що з тобою сталося?” – запитав він. – “Ти виглядаєш так, ніби побачив привида!”

Тор був занадто приголомшений, щоб щось відповісти.

“Сядь зі мною, я залишив місце для тебе”, – запропонував Ріс.

Ріс посадив Тора поруч із собою за столом, в стороні від Королівської сім'ї. У Годфрі в кожній руці було по кубку з вином. Поруч з ним сидів Гарет, котрий спостерігав за подіями своїми верткими очима. Тор сподівався побачити серед них і Гвендолін, але його надії не виправдалися.

“Що з тобою, Тор?” – запитав Ріс, сівши поруч з ним. – “Ти так дивишся на стіл, наче він збирається вкусити тебе”.

Тор похитав головою.

“Якщо я розповім тобі, ти мені не повіриш. Тому я краще придержу свій язик за зубами”.

“Розкажи мені. Ти можеш розповісти мені все, що завгодно”, – напружено попросив Ріс.

Заглянувши йому в очі, Тор усвідомив, що, нарешті, хтось розмовляє з ним серйозно. Він зробив глибокий вдих і почав. Йому нічого було втрачати.

“Нещодавно в лісі ми з твоєю сестрою бачили білу гадюку. Гвен сказала, що це передвістя смерті, і я повірив у це. Я відправився до Аргона, і він підтвердив, що смерть не за горами.

Незабаром після цього я бачив сон про те, що твого батька отруять. Тут. Сьогодні ввечері. У цьому залі. Я відчуваю це. Його отруять. Хтось намагається його вбити”, – сказав Тор.

Він розповів все поспіхом. Скинувши цей вантаж зі своїх грудей, він відчув полегшення. Йому було приємно, що хтось його дійсно слухає.

Ріс зберігав мовчання, довгий час дивлячись в очі Тору. Нарешті, він заговорив.

“Ти здаєшся щирим. Я в цьому не сумніваюся. І я ціную твою турботу про мого батька. Я тобі вірю. Правда. Але сни – складна штука. Вони не завжди означають те, що ми думаємо”.

“Я розповів Королю”, – сказав Тор. – “І вони сміялися з мене. Зрозуміло, він буде пити сьогодні ввечері”.

“Тор, я вірю в те, що ти бачив цей сон. І я вірю, що ти це відчуваєш. Але я теж бачив жахливі сни протягом всього свого життя. Нещодавно мені наснилося, що мене вигнали з замку, і коли я прокинувся, відчуття було таким, наче це трапилося насправді. Але це не так. Ти мене розумієш? Сни – дивна річ. І Аргон говорить загадками. Ти не повинен сприймати все це всерйоз. Мій батько в порядку. Я в порядку. Ми всі в повному порядку. Постарайся просто сісти, випити і розслабитися. І отримуй задоволення”.

Закінчивши, Ріс відкинувся у своєму кріслі, вкритому хутром, і випив. Він зробив жест слугі, який поставив перед Тором величезну порцію оленини і кубок з вином.

Але Тор просто сидів, втупившись у їжу перед собою. Йому здавалося, що все його життя розпадалася на його очах. Він не знав, що робити.

Він все ще не міг думати ні про що, крім свого сну. Йому здавалося, що він знаходиться в кошмарі. Все, що він міг робити – це спостерігати за тим, як всі напої, всі кубки направляються до Короля. Він уважно стежив за кожним слугою, за кожним кубком з вином. Кожен раз, коли Король пив, Тор здригався.

Тор був одержимий. Він не міг відвести погляд. Він спостерігав і спостерігав за подіями.

Нарешті, Тор помітив одного слугу, який підійшов до Короля з кубком, несхожим на всі інші. Це був великий кубок із золота найвищої проби, прикрашений рядами рубінів і сапфірів.

Саме цей кубок Тор бачив у своєму сні.

Серце Тора шалено закалатало. Він з жахом спостерігав за тим, як слуга підійшов ближче до Короля. Коли він підійшов уже на відстань одного кроку, Тор більше не міг чекати. Кожна клітинка його тіла кричала про те, що це кубок з отруєним вином.

Він вистрибнув зі свого столу і почав прориватися через щільний натовп, грубо розштовхуючи ліктями усіх на своєму шляху.

Як тільки Король узяв кубок в руки, Тор застрибнув на його стіл і, простягнувши руку, вибив кубок з його рук.

Страхітливе зітхання пронеслося по залу, коли кубок злетів у повітря і приземлився на камінь з сильним дзвоном.

Стояла мертва тиша. Всі музиканти і блазні притихли. Сотні чоловіків і жінок повернулись і дивились на те, що відбувається.

Король повільно підвівся і сердито подивився на Тора.

“Як ти смієш!” – закричав він. – “Ти, нахабний хлопчисько! Я велю закувати тебе за це в кайдани!”

Тор був в жаху. Йому здавалося, що весь світ звалився на нього. Йому хотілося просто зникнути.

Тим часом, до утвореної на підлозі калюжі з вином підійшов собака і почав сьорбати. Не встиг Тор нічого відповісти, не встигли присутні прийти в себе, як вся увага перейшла до собаки, який почав страшенно скавчати.

За мить собака впав мертвий на бік. Всі присутні подивилися на нього і з жахом зітхнули.

“Ти знав, що напій був отруєний!” – вигукнув хтось.

Обернувшись, Тор побачив принца Гарета, який стояв поруч з Королем і вказував на Тора.

“Як ти міг знати, що він отруєний? Тільки якщо ти – це той, хто зробив це! Тор намагався отруїти Короля!” – вигукнув Гарет.

Весь натовп заревів від гніву.

“Відведіть його в темницю”, – наказав Король.

За мить Тор відчув, як стражники міцно схопили його ззаду і потягли через весь зал. Він викручувався і намагався протестувати.

“Ні!” – вигукнув Тор. – “Ви не розумієте!”

Але ніхто його не слухав. Його швидко тягли крізь натовп. Він бачив, як все його життя йшло шкереберть. Вони перетнули зал і вийшли через бічні двері, які зачинилися за ними.

Тут панувала тиша. За мить Тор відчув, що він спускається. Кілька пар рук вели його вниз по гвинтових сходах. Ставало все темніше і темніше. Незабаром Тор почув крики ув'язнених.

Відкрилися залізні двері камери, після чого він зрозумів, що його привели до темниці.

Він знову викручувався, намагаючись чинити опір і вирватися на свободу.

“Ви не розумієте!” – кричав він.

Піднявши очі, Тор побачив, що вперед виступив один із охоронців – величезний грубий чоловік з неголеним обличчям і жовтими зубами.

Він сердито дивився на Тора.

“О, я розумію дуже добре”, – почувся його скриплячий голос.

Наглядач замахнувся і останнім, що побачив Тор, був кулак, який прилетів прямо йому в обличчя.

Після чого він поринув у морок.

ВЖЕ ДОСТУПНА!

МАРШ КОРОЛІВ

(Книга №2 у Чарівному Кільці)

“ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ має всі інгредієнти для миттєвого успіху: змови, контрзмови, таємниці,

доблесних лицарів та квітучі стосунки, переплетені з розбитими серцями, обманом та зрадою. Воно розважатиме вас годинами та задовольнить читачів будь-якого віку. Рекомендується для постійної бібліотеки усіх читачів фентезі”.

--Books and Movie Reviews, Роберто Маттос

МАРШ КОРОЛІВ проводить нас ще на один крок вперед на шляху епічної подорожі Тора до зрілості. Він починає краще розуміти хто він, які його сили і починає ставати воїном.

Після того, як Тор тікає з в'язниці, він з жахом дізнається про інший замах на вбивство Короля МакГіла. Коли МакГіл помирає, королівство занурюється у хаос. Усі борються за престол, і Королівський Двір, як ніколи, наповнюється родинними драмами, амбіціями, ревностями, насильством і зрадами. Серед дітей має бути обрано спадкоємця, і стародавній Меч Долі, джерело усієї сили, матиме шанс знайти свого нового володаря. Але все це може не відбутися: знайдено знаряддя вбивства, і вбивця потрапляє у пастку. У цей же час, МакГіли стикаються з новою загрозою від МакКлаудів, які збираються влаштувати бійню всередині Кільця.

Тор бореться, щоби повернути любов Гвендолін, але в нього немає часу: йому наказано збиратися і готуватися зі своїми братами по зброї до Сотні – ста виснажливих днів пекла, які мають пройти всі члени Легіону. Легіон повинен буде перейти Каньйон, вийти за межі захисту Кільця, до Вільдів, і поплисти по Тартувійському морю до Острова Туманів, який, як кажуть, охороняється драконом, для посвячення у чоловіки.

Чи повернуться вони? Чи виживе без них Кільце? І чи пізнає нарешті Тор секрет своєї долі?

Через побудову досконалих світів та образів, книга МАРШ КОРОЛІВ втілює епічну розповідь про друзів та коханців, про суперників та прихильників, лицарів та драконів, про інтриги та політичні махінації, про прийдешні часи і про розбиті серця, про обман, амбіції та зраду. Це розповідь про честь та відвагу, про долю, гідність та чари. Це фентезі, яке переносить нас у світ, який ми ніколи не забудемо і яке привабить читачів будь-якого віку та статі.

Книги №2–№13 з цієї серії зараз також доступні!

МАРШ КОРОЛІВ

(Книга №2 у Чарівному Кільці)

Слухайте серію “ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ” у форматі аудіо-книги!

Книги Морган Райс

ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ

ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ (Книга №1)

МАРШ КОРОЛІВ (Книга №2)

ДОЛЯ ДРАКОНІВ (Книга №3)

КРИК ЧЕСТІ (Книга №4)

ОБІТНИЦЯ СЛАВИ (Книга №5)

ЗАРЯД ДОБЛЕСТІ (Книга №6)

ОБРЯД МЕЧІВ (Книга №7)

ДАР ЗБРОЇ (Книга №8)

НЕБО ЗАКЛЯТЬ (Книга №9)

МОРЕ ЩИТІВ (Книга №10)

ЦАРСТВО СТАЛІ (Книга №11)

ЗЕМЛЯ ВОГНЮ (Книга №12)

ПРАВЛІННЯ КОРОЛЕВ (Книга №13)

ПРИСЯГА БРАТІВ (Книга №14)

ТРИЛОГІЯ ВИЖИВАННЯ

АРЕНА ОДИН (Книга №1)

АРЕНА ДВА (Книга №2)

ЩОДЕННИКИ ВАМПІРІВ

ПЕРЕТВОРЕНИЙ (Книга №1)

КОХАНИЙ (Книга №2)

ЗРАДЖЕНИЙ (Книга №3)

ПРИЗНАЧЕНИЙ (Книга №4)

БАЖАНИЙ (Книга №5)

ЗАРУЧЕНИЙ (Книга №6)

ОБІЦЯНИЙ (Книга №7)

ЗНАЙДЕНИЙ (Книга №8)

ВОСКРЕСЛИЙ (Книга №9)

ЖАДАНИЙ (Книга №10)

ПРИРЕЧЕНИЙ (Книга №11)

Про Морган Райс

Морган Райс – найкасовіший автор “ЩОДЕННИКІВ ВАМПІРА”, серії книг для молоді, що наразі складається з одинадцяти книг; серії бестселлерів “ТРИЛОГІЯ ВИЖИВАННЯ”, постапокаліптичного трилера, який наразі складається з двох книг та найпопулярнішої фентезійної серії “ЧАРІВНЕ КІЛЬЦЕ”, що на даний час складається з тринадцяти книг.

Книги Морган Райс доступні у аудіо-форматі та друкованому вигляді. Її книги перекладені на німецьку, французьку, італійську, іспанську, португальську, японську, китайську, шведську, голландську, турецьку, угорську, чеську та словацьку мови (та перекладаються на інші мови).

ПЕРЕТВОРЕНИЙ (Перша книга у “Щоденниках вампіра”), АРЕНА ОДИН (перша книга “Трилогії виживання”) та ЗАВДАННЯ ГЕРОЇВ (перша книга “Чарівного кільця”) доступні для безкоштовного завантаження!

Морган рада чути своїх читачів, і ви завжди можете зайти на www.morganricebooks.com (<http://www.morganricebooks.com/>), аби приєднатися до email-розсилки, отримати безкоштовну книгу, подарунки, завантажити безкоштовний додаток, прочитати останні новини, приєднатися у Facebook і Twitter та залишатися на зв’язку!